

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

**Збірник тез доповідей
ПІДСУМКОВОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ КУРСАНТІВ, СЛУХАЧІВ
І СТУДЕНТІВ**

Секція № 3

**Актуальні проблеми технічного та тилового забезпечення
підрозділів Національної гвардії України**

([http:// nangu.edu.ua](http://nangu.edu.ua))

*25 квітня 2019 року
м. Харків*

Оргкомітет конференції

Голова оргкомітету – перший заступник начальника Національної академії з навчально-методичної та наукової роботи генерал-майор **Морозов О.О.**

Відповідальний секретар оргкомітету:

науковий співробітник науково-організаційного відділу **Медвідь Ю.І.**
(057-739-26-68, 4-68)

Члени оргкомітету:

начальник навчально-методичного центру полковник **Тробюк В.І.**;
начальник оперативно-тактичного факультету полковник **Павлов С.П.**;
начальник командно-штабного факультету полковник **Овчаренко В.В.**;
начальник факультету логістики полковник **Єманов В.В.**;
начальник гуманітарного факультету полковник **Іщенко С.О.**;
начальник Київського факультету полковник **Корнієнко Д.М.**;
начальник відділу по роботі з особовим складом полковник **Драган Ю.А.**;
начальник відділу родів військ та служб полковник **Деркач О.В.**;
начальник науково-організаційного відділу підполковник **Морозов І.Є.**

Адреса оргкомітету: 61001, м. Харків, майдан Захисників України, 3, Національна академія Національної гвардії України, науково-організаційний відділ.

Контактні телефони: 057-739-26-02, 057-739-26-68.

Електронна адреса: nov_nangu@ukr.net

Доповіді відтворені безпосередньо з авторських оригіналів. За достовірність представлених результатів відповідальність несуть автори

Підсекція № 3.1 Технічне забезпечення підрозділів Національної гвардії України

Керівник підсекції – старший викладач кафедри автобронетанкової техніки підполковник **Полтавський Е.М.**;
Секретар підсекції – викладач кафедри автобронетанкової техніки майор **Семенченко С.В.**;

УДК 621.923.1

Бабенко І.В., курсант 316 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, старший солдат, **Літовченко П.І.**, доцент кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України, кандидат технічних наук, доцент.

**РОЗРАХУНОК ПАРАМЕТРІВ ТЕПЛООВОГО РЕЖИМУ МОР
ПРИ ШЛІФУВАННІ**

Запропонована удосконалена схема і побудована математична модель температурного режиму системі подачі МОР, яка має ряд переваг у порівнянні з традиційною методикою визначення параметрів температурного режиму системи охолодження шліфувального верстата, а саме:

– дає можливість визначити поточну температуру охолоджуючої рідини в кожній з декількох контрольних точок, зв'язаних з окремими елементами системи подачі МОР;

– дозволяє здійснити розрахунок як поточної температури при роботі системи у нестационарному режимі, так і сталої температури МОР у резервуарі при роботі системи у стаціонарному режимі.

Математична модель реалізована у авторській програмі Heat автоматизованого розрахунку параметрів теплового режиму МОР. Програма дозволяє виконати багатоваріантний розрахунок температури МОР у всіх контрольних точках системи у нестационарному і стаціонарному режимах.

В результаті проведених розрахунково-аналітичних досліджень встановлено, що стабілізація теплового режиму МОР настає після 5...30 годин роботи шліфувального верстата при точності визначення величини усталеної температури 0,5...0,001, що дозволяє використовувати їх при розробці алгоритмів і засобів компенсації температурних деформацій верстатів

при обробці високоточних деталей. На цій основі з'являється можливість визначити раціональний об'єм МОР у системі її застосування з врахуванням витрати на охолодження зони різання, параметрів режиму шліфування, характеристик шліфувального круга.

Розроблені математичні і програмні засоби передбачається застосувати при розробці нормативів потрібного об'єму МОР в системах її застосування для шліфувальних верстатів. На даному етапі вони впроваджені у навчальному процесі Національної академії Національної гвардії України.

Байрачна К.О., студентка спеціальності «Професійна освіта. Метрологія, стандартизація та сертифікація» Харківського національного автомобільно-дорожнього університету; керіник: **Дубінін Є.О.**, доцент Харківського національного автомобільно-дорожнього університету.

УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДХОДІВ ДО СЕРТИФІКАЦІЇ ШАРНІРНО-ЗЧЛЕНОВАНИХ КОЛІСНИХ ТРАКТОРІВ

Система реєстрації сільгосптехніки, яка існувала 20 років, увійшла в нову фазу. Кабінет Міністрів змінив процедуру. На зміну сертифіката УкрСЕПРО, який свідчить про якість сільськогосподарської техніки, приходить Технічний регламент. Як кажуть експерти, цей регламент наближений до європейських стандартів. Тому вимоги до сертифікації трактора стало більше, ніж було раніше.

Раніше виробник сільськогосподарської техніки отримував сертифікат якості УкрСЕПРО. Тепер же Технічний регламент визначає документи, необхідні для реєстрації сільськогосподарської машини.

Зокрема, тепер, щоб зареєструвати плуг, культиватор або навіть комбайн, потрібна декларація про відповідність, яку повинен надати виробник або уповноважений ним представник. Для реєстрації трактора або причіпного обладнання до нього потрібно отримати сертифікат затвердження типу.

Згідно Технічним регламентом від 28 грудня 2011 №1367:

- сертифікат затвердження типу - виданий органом затвердження типу документ, який підтверджує, що тип транспортного засобу або компонента затверджений відповідно до вимог цього Технічного регламенту, окремого технічного регламенту, іншого нормативно-правового акта або нормативного документа.
- про декларації відповідності йдеться, що її становить суб'єкт господарювання на кожний завершений або незавершений транспортний засіб, вироблений відповідно до затвердженого типу

Чи не потрапляють під дію Технічного регламенту трактори, причепа та причіпні машини, якщо вони не братимуть участі в дорожньому русі, пересувні і самохідні лісогосподарські машини і навісні агрегати. Також дія регламенту не поширюється на машини, які вже зареєстровані.

Щоб ввести в обіг на українському ринку трактори (колісні, гусеничні, напівгусеничні), причепа, причіпні машини (розкидачі добрив, бочки для внесення органічних добрив), потрібно виконати такі умови:

1. Забезпечення їхньої відповідності вимогам Технічних регламентів щодо тракторів, причепів та причіпних машин.
2. Отримання сертифіката затвердження типу.
3. Наявність сертифіката відповідності затвердженому типу.
4. Зазначення номера сертифіката затвердження типу в паспорті на техніку або нанесення його на табличку виробника.

В умовах експлуатації контроль і забезпечення працездатності систем, впливають на безпеку використання колісних машин, є одними з пріоритетних завдань. До таких систем, в першу чергу, відносяться рульове управління і гальмівна система. При відмовах в рульовому управлінні можливе виникнення аварійних ситуацій, в тому числі і призводять до перекидання колісної машини.

Для шарнірно-зчленованих машин, які здійснюють поворот за допомогою гідрооб'ємного рульового управління шляхом взаємного складання секцій, його працездатність впливає як на стійкість руху, так і на стійкість положення. Тому розробка і вдосконалення методів оцінки працездатності рульового управління шарнірносочленених машин є актуальними.

Отже, я пропоную удосконалити концепцію забезпечення стійкості положення колісних машин на різних етапах життєвого циклу. Визначити структуру її основних складових на основі сучасних підходів забезпечення безпеки використання колісних машин. Розробити підхід до забезпечення стійкості шарнірно-зчленованих колісних машин на основі використання приладу для контролю кутів нахилу і мобільного реєстраційно-вимірювального комплексу з відповідним програмним забезпеченням SPSAV і DPSAV.

ББК 39.33

УДК 629.113

Балаклеєць М.В., курсантст 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, молодший сержант;
Дюндик С.М., кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ДО ПИТАННЯ РЕМОТОРИЗАЦІЇ БРОНЬОВАНИХ ТРАНСПОРТНО-БОЙОВИХ МАШИН ТИПУ БТР-60 ПБ

Метою досліджень є розробка пропозицій з питань ремоторизації броньованих транспортно-бойових машин на базі БТР-60ПБ з поліпшеними експлуатаційними властивостями шляхом розробки та адаптації дизельного двигуна типу 6ЧН-11/12,5 на базі наукових положень, обґрунтування оптимальних його параметрів, а також дослідження експлуатаційних властивостей машини з покращеними показниками адаптованого двигуна.

Об'єкт дослідження: броньована транспортно-бойова машина на базі БТР-60ПБ з адаптованим до нього дизельним двигуном, а також експлуатаційні властивості машини в умовах здійснення транспортних перевезень військової частини Національної гвардії України.

Предмет дослідження: основи теорії, конструювання та розрахунку ДВЗ; експлуатаційні властивості транспортних машин; основи екологізація ДВЗ.

За результатами досліджень встановлено, що проєктований двигун типу 6ЧН-11/12,5 за рівнем техніко-економічних та експлуатаційних показників може бути використаний в якості силової установки на броньованих транспортно-бойових машинах на базі БТР-60ПБ; основні конструктивні параметри проєктованого двигуна дозволяють розташовувати його в межах конструктивних параметрів броньованої транспортно-бойової машини БТР-60ПБ; проведені графоаналітичні дослідження тягово-швидкісних властивостей модернізованого БТР-60ПБ показали, що, внаслідок більш високих динамічних якостей, витрата часу на подолання маршруту в 36 км зі складними змінними дорожніми умовами склала 5062,62 с (1,41 год), що відповідає середній швидкості руху на маршруті 7,11 м/с (25,6 км/год).

Порівняння отриманих показників динамічності з відповідними показниками аналогів свідчить про те, що для броньованої транспортно-бойової машини на базі БТР-60ПБ з адаптованим до нього дизельним двигуном типу 6ЧН-11/12,5 максимальна швидкість $v_{a\max}$, динамічний фактор на вищій передачі D_B , динамічний фактор при максимальній швидкості D_v ,

максимальний динамічний фактор на нижчій передачі D_{max} достатні для транспортних машин відповідного класу.

Досягнення нормативних значень загального рівня звуку дизеля слід очікувати за рахунок його звукоізоляції шляхом капотування з використанням двостінної конструкції кожуха з листової сталі. Капотування дозволить забезпечити загальний рівень звуку дизеля на рівні 95...97 дБА при зниженні рівня високочастотних складових спектру звуку близько 49 дБА.

УДК 629.113.004

ББК 39.33-04

Балфінов І.В., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, молодший сержант;
Кондратенко О.П., доктор технічних наук, професор, професор кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

РОЗРОБКА ЗАРЯДНОГО ПРИСТРОЮ ДЛЯ ДЕСУЛЬФАТАЦІЇ АКУМУЛЯТОРНИХ БАТАРЕЙ НОВИХ ТИПІВ

Національна гвардія є невід'ємною складовою частиною українського суспільства, вона відіграє значну роль у забезпеченні громадського порядку, боротьбі зі злочинністю, у охороні та обороні важливих державних об'єктів. Специфіка, навіть унікальність завдань, що виконують війська Національної гвардії України, полягає в повсякденному виконанні особовим складом завдань бойової служби.

З технічної сторони треба зазначити, що у сучасних умовах важливими стають питання підтримання у робочому стані існуючих зразків автобронетанкової техніки взагалі та її основних складових систем.

Як відомо, від стану двигуна залежать технічні та економічні показники роботи всього рухомого зразка. З загальної кількості несправностей двигуна більша частка падає на систему електрообладнання і, в першу чергу, електропостачання. В свою чергу, єдиним джерелом живлення системи запалювання, а також інших систем при неробочому двигуні є акумуляторна батарея. Перехід на нові типи акумуляторів ставить завдання розробки пристроїв високоточної підтримки вихідної напруги для зарядки як у рухомому, так й у стаціонарному режимі експлуатації.

Герметизовані свинцево-кислотні акумулятори – найбільш прийнятні сьогодні для застосування в військовій автомобільній техніці. Вони мають найменший саморозряд, гарну довговічність за умови неглибоких розрядів.

Герметизована батарея менш критична до некваліфікованого заряду. Але з цього не виходить, що про контроль режиму заряду або розряду можна забути.

Всі стартерні батареї, що випускають у цей час, є свинцево-кислотними. Практика їхньої експлуатації показує, що 80% акумуляторів виходить із ладу через явище сульфатації.

На сьогоднішній день використовується кілька технологій відновлення, залежно від технічного стану акумуляторів й умов попередньої експлуатації.

Раніше використовувані технології відновлення мають негативні якості: тривалий час відновлення, велике енергоспоживання, робота з кислотою, великі виділення газу, до складу якого входить вибухова суміш водню з киснем, необхідність потужної примусової вентиляції й засобів захисту при переливанні кислоти. Позитивним є лише кінцевий результат.

Тому актуальною стає розробка методу та пристрою для зарядки та десульфатації, який здатний повернути до життя навіть майже “убиті” акумулятори автобронетанкової техніки. Він працює на принципі формування порівняно коротких імпульсів зарядного струму й невеликого розрядного струму в проміжках між ними. Відомості з літератури свідчать, що такий алгоритм десульфатації набагато ефективніший, ніж простий багаторазовий заряд-розряд звичайними зарядними пристроями.

При такій формі струму відбувається розукрупнення кристалічних структур, збільшуючи робочу поверхню електродів, зниження газовиділення, особливо наприкінці заряду. Батареї при реверсивній формі струму значно менше нагріваються в процесі заряду, що дає можливість заряджати їх більшими струмами, а, отже, і швидше. Таким чином, у процесі заряду відбувається часткове відновлення батарей, що деградували, і збільшується строк їхнього життя.

Розвиток та застосування нових технологій вимагає вивчення особливостей роботи, характеристик й правил експлуатації сучасних автомобільних акумуляторних батарей. Необхідно розглянути шляхи реалізації названих вимог та можливість створення нових зарядних пристроїв, що виключають небажані режими.

УДК. 623.5

Бірюков І.Ю., доктор технічних наук, доцент, завідувач кафедри ракетно-артилерійського озброєння факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сищук С.І.**, здобувач Національного технічного університету «ХПІ», майор

**РЕКОМЕНДАЦІЇ ПО РОЗРОБЦІ
СОСТАВНИХ БОЄПРИПАСІВ ДО СТРІЛЕЦЬКОЇ ЗБРОЇ**

В даний час при проведенні Операції об'єднаних сил на Сході України спеціальними підрозділами для ліквідації снайперів противника широко використовуються снайперські гвинтівки. Слід відмітити, що питання ідентифікації використаної ним зброї після виконання вогневої задачі по слідам від нарізів на знайденій кулі лишається відкритим.

Особливості технологічного процесу виготовлення стволів до снайперських гвинтівок є такими, що кожний ствол має свою особливу внутрішню конструкцію по розмірам полів і нарізів, а це дає можливість повної ідентифікації кулі, яка проходить через ствол в процесі пострілу. У зв'язку з цим виникає необхідність вирішення наукової задачі по створенню гвинтівочного боеприпасу калібру 7,62 мм зі спеціальною складною кулею, яка забезпечує неможливість ідентифікації стрілецької зброї, при цьому зі збереженням її бойових можливостей. Для виготовлення даних зразків (за окремими кресленнями) та відповідності конструктивних показників до «стандарту» штатного боеприпасу 7,62x54, за основу взято 7,62 мм гвинтівочний патрон з кулею зі стальним сердечником ЛПС, який застосовується до снайперської гвинтівки Драгунова СВД.

Для подальшого практичного застосування під час виконання спеціальних 7,62 мм складового боеприпасу проведено комплексне дослідження та розроблено практичні рекомендації по його застосуванню (таблиці поправочних формул стрільби для СВД тощо.).

Все це дозволило вирішити наукову задачу неможливості ідентифікації складної кулі по слідам від нарізів після вильоту її з СВД, а також з'явилась необхідність подальшої розробки аналогічних спеціальних складних боеприпасів до стрілецької зброї великих калібрів (9-11 мм), у тому числі й крупнокаліберних систем.

УДК 355.40.5

Бірюков І.Ю., доктор технічних наук, доцент, завідувач кафедри ракетно-артилерійського озброєння факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Брикуля Р.С.**, курсант 414 навчальної групи, курсу №2, факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, сержант

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ПРИЛАДІВ НАЗЕМНОЇ РОЗВІДКИ

Прилади та прицільні комплекси основних типів БТТ, машин управління вогнем артилерії здебільшого вичерпали свій ресурс, морально застаріли, і вже не відповідають сучасним вимогам. Особливо це стосується нічних каналів спостереження і прицілювання, квантових далекомірів, лазерних приладів управління ракетним озброєнням. Сьогодні ми маємо досвід відновлення, ремонту і модернізації цілої низки приладів та окремих вузлів систем спостереження, прицілювання і управління вогнем БТТ і СУВ артилерії.

Так, в області розвитку РЛС, ІЧС спостереження за полем бою за останні 30 років за рахунок мікромініатюризації і впровадження твердотільних схем вдалося збільшити дальність розвідки наземних цілей, але тільки в 2 рази, при цьому дальність виявлення цілей обмежується дальністю радіогоризонту, наявністю затемнень через нерівності ландшафту і різних кліматичних умов.

З представленого огляду і аналізу існуючих технічних засобів наземної розвідки і фізичних принципів, які реалізують їх, необхідно зробити головний висновок про те, що різні системи, прилади-пристрої і датчики наземної розвідки, які знаходяться на озброєнні армій іноземних країн і України класифікуються в різних джерелах розрізнено, обмежено і не охоплюють весь спектр фізичних процесів, що використовуються для виявлення ознак конкретних типових наземних цілей.

Знання закономірностей поширення зображення цілі і її регіональних особливостей так само необхідно для вирішення різнобічних завдань, пов'язаних з дослідженням верхніх шарів атмосфери, виявленням, розпізнаванням і ідентифікацією наземних об'єктів.

Означені обставини призвели до необхідності подальшого розвитку та розробки загальної класифікації технічних засобів розвідки наземних цілей, яка в якості класифікаційних ознак включає всі відомі фізичні принципи, які використовують для виявлення демаскуючих ознак типових наземних цілей.

Таким чином, перераховані особливості представлених технічних засобів розвідки наземних цілей необхідно досліджувати і враховувати при розробці нових технічних засобів пошуку наземних цілей об'єктами БТТ для їх своєчасного виявлення, розпізнавання та знищення

УДК 539.3

Бондарев О.С., курсант 418 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Новак С.О.**, курсант 418 навчальної групи факультету логістики Національної академії НГУ; **Гребеник Л.А.**, старший викладач кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України

**ВИКОРИСТАННЯ НАУКОВИХ ЗНАТЬ І НАВИЧОК
З ІНЖЕНЕРНОЇ МЕХАНІКИ У ВІЙСЬКОВІЙ СПРАВІ**

Військова справа охоплює теорію і практику організації і виконання різних військових завдань, в тому числі і інженерного забезпечення бою. Без твердих знань основ військово-інженерної справи не можна розраховувати на досягнення успіху в сучасному загально-військовому бою. Цей успіх досягається розумінням командирами підрозділів завдань інженерного забезпечення та інженерною підготовкою особового складу.

Командири підрозділів особисто організовують виконання завдань інженерного забезпечення, керують їм і несуть за це повну відповідальність. Вони повинні вміти: зводити польові житлові і господарські будівлі; експлуатувати та відновлювати бойову авто і бронетехніку; здійснювати маскування позицій; влаштовувати загородження для прикриття своїх позицій і долати загородження противника; форсувати водні перешкоди на місцевих засобах і на бойовій техніці, переправлятися на десантних і поромних переправних засобах і по мостах; обладнати пункти водопостачання, очищати воду з використанням сучасних засобів

На кафедрі «Інженерної механіки» дисципліна ТКММ вивчає будову конструкційних матеріалів, їх властивості та способи формоутворення з них заготовок і готових деталей військової техніки за різними сучасними технологіями; дисципліна ВСТВ вивчає основні положення стандартизації і методи вимірювання елементів конструкцій; дисципліна НГІКГ вивчає стандарти і правила побудови та читання схем і креслеників; дисципліна ОМ вивчає методи розрахунку на міцність, жорсткість і стійкість елементів інженерних конструкцій, зокрема, елементів військової техніки; тенденції та перспективи розвитку механічних конструкцій; дисципліна ОТГМ вивчає основні термодинамічні та теплообмінні процеси в двигунах внутрішнього згоряння (ДВЗ), газотурбінних установок (ГТУ), парових котлах, теплових насосах та компресорах; термодинамічні цикли у ДВЗ і ГТУ та робочі цикли поршневих компресорів; принципи вибору теплообміну і тепло збереження;

Дисципліна ТММ визначати цикли роботи механізмів і методи регулювання нерівномірності їх ходу; проводити зрівноваження та

балансування механізмів ОБСТ; дисципліна ДМОВ Бути спроможним: враховувати при експлуатації та ремонті ОБТ вимоги міцності, надійності, технологічності, економічності, стандартизації й уніфікації, охорони праці, працювати з технічною документацією, використовувати комп'ютерну техніку; працювати зі стандартами і правильно проводити необхідні вимірювання, оцінювати їх похибки.

УДК 539.3

Босик Д.А., сержант 417 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Раківненко В.П.**, кандидат технічних наук, доцент, завідувач кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України.

РОЗРАХУНОК НА МІЦНІСТЬ СКРІПЛЕНИХ СТВОЛІВ ГАРМАТ

Розглядається задача Ламе для товстостінних циліндрів. Надаються формули радіальних і тангенціальних напружень для випадків внутрішнього і зовнішнього тиску. На підставі теорії Ламе розглядається задача Гадоліна для скріплених стволів артилерійського озброєння. Задача доведена до чисельних результатів, перевірена міцність ствола за третьою і четвертою теоріями міцності.

Теорія проектування стволів є прикладною наукою о раціональних прийомах розрахунку і конструюванню стволів артилерійських гармат.

При проектуванні стволів вирішуються три основні задачі:

1. Дослідження сил, діючих на ствол при пострілі.
2. Визначення напружень і деформацій, які виникають в елементах ствола при дії на них зовнішніх сил.
3. Визначення допустимих напружень і деформацій, які можуть бути в елементах ствола без зниження їх міцності і жорсткості.

Дуже важливе значення для підвищення міцності гарматних стволів мали роботи професора Михайлівської артилерійської академії, генерала від артилерії А.В.Гадоліна. В цих роботах пропонувалася і теоретично обґрунтовувалася можливість ще до пострілу в стінках гарматного ствола створювати напруження, які підвищують його міцність.

З цією метою Гадолін запропонував роботи стволи, які складаються з декількох шарів (скріплені стволи).

В роботі на конкретному чисельному прикладі розглядається задача Гадоліна для ствола дивізійної гармати Д-44.

УДК 623.4

Веселов М.В. старший сержант, командир 3-го відділення 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Мазін С.П.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Семенченко С.В.**, викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор

ПЕРЕСУВНИЙ ПІДЙОМНИК ДЛЯ РЕМОНТУ БРОНЬОВАНИХ КОЛІСНИХ МАШИН ТА ВІЙСЬКОВИХ АВТОМОБІЛІВ

На сьогодні на виробництві знаходиться велика кількість самохідних і рухомих мускульною силою вантажопідйомних засобів, котрі суттєво збільшують продуктивність праці, а також зменшують собівартість ремонтних робіт. В Україні практично не ведеться виготовлення більшості підйомного обладнання для ремонту автомобілів та бойових машин. Тому розробка і впровадження в виробництво нових самохідних і рухомих мускульною силою вантажопідйомних засобів свідчать про актуальність даної роботи.

Технологія ремонту військових машин має певні відзнаки, котрі доцільно і необхідно враховувати при розробці нових конструкції пересувного підйомного обладнання.

Основними відзнаками військового ремонту є відсутність в військових частинах електро-механічних підйомників і виконання робіт на оглядових канавах та естакадах. Крім цього дуже багато технологічних операцій виконується з використанням крана – стріли, котрий використовується для монтажу – демонтажу агрегатів автомобільної техніки.

В процесі виконання роботи зроблено дослідження конструкції підйомників для ремонту і технічного обслуговування автомобілів.

Також запропоновано конструктивну схему пересувного підйомника для ремонту броньованих колісних машин та військових автомобілів.

Враховуючи відзнаки технології військового ремонту, пропонується в одній машині передбачити сполучення таких агрегатів:

- маніпулятор з канатною лебідкою;
- вантажна платформа;
- ходова частина підвищеного рівня маневреності з гідро-об'ємною трансмісією.

Машина повинна мати вантажопідйомність на крюку лебідки 500 кг. Використання пересувного підйомника суттєво покращить умови праці на авторемонтних роботах і підвищить рівень безпеки робіт.

УДК 623.44

Водяницький Р.С. курсант 517 навчальної групи курсу №3 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Торяник Д.О.** викладач кафедри вогневої підготовки Національної Академії Національної гвардії України.

РОЗРАХУНОК КАЛЕНДАРНИХ ТЕРМІНІВ ЗБЕРІГАННЯ БОЄПРИПАСІВ В РІЗНИХ УМОВАХ

При зберіганні боєприпасів, у більшому чи меншому ступені, на них неминуче будуть впливати об'єктивні (кліматична обстановка, біологічне середовище, сонячна радіація, властивості атмосфери, старіння) і суб'єктивні (залежні від дій обслуговуючого персоналу) фактори. У результаті спільного впливу суб'єктивних і об'єктивних факторів технічний стан боєприпасів чи поступово, чи стрибкоподібно буде змінюватися, і через якийсь час, у залежності від умов зберігання, значення показників, що визначають технічний стан боєприпасів, досягнуть граничного значення, якщо не почати завчасно спеціальних мір, що зменшують шкідливий вплив цих факторів.

Періодична форма технічного обслуговування (ТО), яка застосовується при зберіганні боєприпасів, характеризується строго визначеною періодичністю їх проведення. При виконанні періодичного технічного обслуговування переслідується ціль – шляхом поглибленого огляду і контролю технічного стану боєприпаси переконатися в його справності, а також виявити та усунути наявні несправності і відхилення параметрів від їх номінальних значень на ранніх стадіях їх розвитку з тим, щоб попередити появу відмов при подальшому зберіганні.

Строки проведення періодичного ТО і їх зміст залежить від того в якому стані знаходяться боєприпаси. Як уже вище зазначалося, що у якості параметрів, що характеризують технічний стан боєприпасів, доцільно використовувати параметри, значення яких можна виміряти під час апаратного контролю їх технічного стану. Але існує ряд об'єктів, до яких можна віднести і боєприпаси, виділення подібних параметрів або реалізація контролю яких ускладнена або не доцільна. В цьому випадку до числа параметрів, що побічно характеризують стан боєприпасів, слід віднести календарний термін його зберігання.

Таким чином, збережуваність виробу як одна з характеристик надійності є функцією умов збереження, а її граничне (максимальне) значення збігається з початком процесів найбільш інтенсивного старіння.

УДК 623.4

Вознюк А.В. курсант 315 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Семенченко С.В.** викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

ПОКРАЩЕННЯ ПУСКУ СИЛОВОЇ УСТАНОВКИ АВТОМОБІЛЯ ЗІЛ 131 З ДИЗЕЛЬНИМ ДВИГУНОМ Д 245.9

Практика експлуатації автомобілів сімейства ЗІЛ з встановленим дизельним двигуном Д-245.9 довела, що вони мають високу надійність. Конструкція двигуна внутрішнього згоряння Д-245.9 забезпечує його надійну роботу під час експлуатації в особливих умовах.

У військових частинах Національної гвардії України протягом тривалого часу експлуатуються автомобілі ЗІЛ 131 з бензиновим, V- подібним, восьмициліндровим, чотиритактним, карбюраторним, з рідинним охолодженням двигуном. Незважаючи на те, що даний двигун рахується третім двигуном по надійності, в даний час використання його економічно не доцільне, в зв'язку з тим, що даний автомобіль використовує велику кількість пального, а саме 49,5 літрів бензину на 100 км.

В ГУ НГУ проведено аналіз та розрахунок використання даних силових установок. Основною метою розрахунку було збільшити надійність, економічність автомобіля ЗІЛ 131 з найменшою витратою коштів під час встановлення двигуна на автомобіль. Після проведених розрахунків було прийнято, що економічно доцільніше буде встановлення дизельного двигуна Д-245.9.

Дизельний двигун Д-245.9 це чотирьохтактний чотирьохциліндровий дизель з рядним розташуванням циліндрів, газотурбінним наддуванням і проміжним охолодженням надувного повітря, водяного охолодження. Цей двигун має ефективну потужність 100 кВт при частоті обертання колінчастого валу 2400 об/хв.

Протягом трьох останніх років військові частини НГУ розпочали отримувати дизельні двигуни Д-245.9 першої комплектності з перехідною пластиною та кожухом маховика для переобладнання та встановлення їх на автомобілі сімейства ЗІЛ.

Під час встановлення дизельних двигунів на автомобіль коробка передач, електрообладнання автомобіля залишається від базового автомобіля ЗІЛ.

Експлуатація даних автомобілів в зимовий період експлуатації показав, що пуск двигуна при температурі від -5 та нижче неможливий без допомоги

пускозарядного пристрою. Сила току встановленої акумуляторної батареї 6СТ 190 або 6СТ 240 не забезпечують надійний пуск двигуна.

Існує можливість встановлення на автомобіль ЗІЛ 131 з дизельним двигуном Д-245.9 більш потужніший 24В стартер (7402.3708.) та переобладнання електрообладнання автомобіля під напругу 24 вольт, що дасть змогу здійснювати пуск холодного двигуна в зимовий період експлуатації.

УДК 629.062

Гармаш А.Б., студент 363М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гордієнко Р.В.**, студент 363М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Склярів М.В.**, доцент кафедри автобронетанкової техніки Національної академії Національної гвардії України, кандидат технічних наук, доцент. **Лукашенко С.С.**, старший викладач кафедри автобронетанкової техніки Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ ГАЛЬМОВИХ СИСТЕМ ЛЕГКОВИХ АВТОМОБІЛІВ

Одними з напрямків дослідження гальмової системи є покращення гальмових властивостей легкових автомобілів шляхом розробки гальмової системи з вакуумним підсилювачем, а також вибір основних параметрів гальмової системи при проектуванні легкових автомобілів.

При дослідженні та проектуванні гальмової системи сучасного автомобіля повинен бути вирішений цілий комплекс тісно зв'язаних між собою питань. Критеріями конструктивної досконалості гальм є: постійне передаточне відношення зусилля на педалі до зусилля на поршень головного гальмівного циліндру, керованість автомобіля при гальмуванні, висока довговічність всіх деталей гальмової системи а також виконання ергономічних вимог.

Постійне вдосконалення конструкції автомобілів вимагає розробки сучасних варіантів систем. Особливо це відноситься до вузлів і систем, пов'язаних з безпекою руху – гальмової системи і рульового керування.

Доцільно проводити імітаційне моделювання гальмової системи на базі сучасного програмного забезпечення. Яке дозволить на стадії проектування дослідити основні функції, та обрати необхідні параметри і вузли що входять до сучасних автомобільних систем гальмування.

На базі цього можна зробити висновок, що за допомогою математичного моделювання обґрунтовано застосування вакуумного підсилювача на автомобілі, що покращує його гальмівні властивості, забезпечує кращу керованість автомобіля та виконання ергономічних вимог.

УДК 629.062

Гармаш А.Б., студент 363М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Корнев О.В.**, викладач кафедри автобронетанкової техніки Національної академії Національної гвардії України

ПІДВИЩЕННЯ ПРОПУСКНОЇ СПРОМОЖНОСТІ ВУЛИЦЬ МІСТА

Запропоновано метод підвищення якості системи моніторингу транспортних засобів (ТЗ) і потоків для автоматизованої системи управління, яка здатна підвищити пропускну спроможність вулиць міста.

Метод дозволяє здійснювати моніторинг параметрів руху ТЗ з будь-якого місця у складних дорожніх умовах, де дороги непрямі.

Розроблено структурну схему пристрою для моніторингу транспортних потоків.

Викладено принцип дії та застосування пристрою, який використовує доплерівський вимірник радіальної швидкості ТЗ та принципово новий вимірник тангенціальної швидкості. Пристрій випромінює два лазерних сигнали на несучих частотах, що «підкрашені» частотами міжродових биттів, які у фотоприймачі перетворюються два радіосигнали, різниця довжини яких і дозволяє визначити тангенціальну швидкість одиночних та групових кластерів ТЗ.

УДК 621.8

Гольонко М.В., сержант 317 навчальної групи курсу №5 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Нечипоренко В.М.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України

**ВИБІР РАЦІОНАЛЬНОГО ПРОЕКТНОГО РІШЕННЯ ПРИ
ПРОЕКТУВАННІ ПРИВОДУ ТЕХНІЧНИХ СИСТЕМ ОВТ**

Успішне виконання бойових задач суттєво залежить від швидкої організації регламентних робіт, які пов'язані з технічним обслуговуванням й ремонтом військової техніки є необхідність у їх електрифікації та механізації. Таку задачу можна вирішити за рахунок використання доступного за ціною та відносно простого за конструкцією електромеханічного приводу, який можна спроектувати, використовуючи уніфіковані й покупні стандартизовані вироби (електродвигуни, редуктори, муфти, гальма і т. і.), наприклад, для механізації

подачі боєприпасів до гармати, підйомно-транспортних робіт в умовах ремонтного цеху і т. і.

Традиційно електромеханічний привід проектується на базі відомих методик, де враховуються особливості даної машини (режими навантаження, умови роботи, розміри цеху тощо). У процесі розрахунку визначаються його основні параметри (частоти обертання, обертальні моменти і потужності на валах приводу та передаточні числа трансмісії). При підборі кількох варіантів асинхронних електродвигунів та зубчастих (черв'ячних) редукторів з уніфікованих і покупних виробів можна отримати до 20 можливих варіантів комбінацій елементів приводу.

Для прийняття остаточного варіанту проектного рішення малодосвідчений проектувальник виконує компоновочні кресленики усіх можливих варіантів, а після їх аналізу він має виявити в яких конструкціях найкращими будуть такі показники: найбільший загальний ККД, сумарна маса двигуна і редуктору та габаритні розміри приводу. Якщо такі показники представити у вигляді графіка у тривимірних координатах (ККД, маса і габарити), то задача прийняття остаточного варіанту проектного рішення набагато спрощується, оскільки має достатню наочність при аналізі.

УДК 623.4

Деркач Д.Л. старший сержант, командир 315 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Топчій В.Л.** викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

МОДЕРНІЗАЦІЯ СИЛОВОЇ УСТАНОВКИ БРОНЕТРАНСПОРТЕРУ БТР-60ПБ

Практика експлуатації бензинових двигунів на бронетехніці довела, що вони мають низьку надійність. Це викликано високою тепловою напруженістю деталей циліндро-поршневної групи форсованих бензинових двигунів. Існує можливість встановлення на БТР-60ПБ замість бензинового шестициліндрового, лінійного ГАЗ-49Б, рядного чотирьохциліндрового чотирьохтактного дизеля водяного охолодження ММЗ Д-245.9. Розглянуто особливості систем цього дизеля та виконанні порівняння тягово-швидкісних характеристик бронетранспортеру з двома варіантами дизелів

У Національної гвардії України є значна кількість бронетранспортерів БТР-60ПБ. На ці бронетранспортери з 1960 по 1987 роки встановлювали двигуни ГАЗ-49Б. це чотирьохтактний шестициліндровий форсований

бензиновий двигун з водяним охолодженням. Цей бензиновий двигун має ефективну потужність 66.2 кВт при частоті обертання колінчастого валу 1800об.хв.

Практика експлуатації бензинових двигунів на бронетехніці довела, що вони мають низьку надійність. Це викликано високою тепловою напруженістю деталей циліндро-поршнєвої групи форсованих бензинових двигунів.

Існує можливість встановлення на БТР-60ПБ замість бензинового шестициліндрового, лінійного ГАЗ-49Б, рядного чотирьохциліндрового чотирьохтактного дизеля водяного охолодження ММЗ Д-245.9. номінальною потужністю 100 кВт при частоті обертання колінчастого валу 2400 хв. Розглянуто особливості систем цього дизеля та виконані порівняння тягово-швидкісних характеристик бронетранспортеру з двома варіантами дизелів

Модернізація БТР-60ПБ двигуном ММЗ Д-245.9. забезпечує:

- збільшення номінальної потужності двигуна на 8,3%;
- збільшення максимального крутного моменту двигуна на 62%;
- зниження питомої витрати палива на 71,5%;
- збільшення запасу ходу по паливу при русі по суші з 500 км до 800 км;
- збільшення середньої швидкості на 40%;
- підвищення безпеки руху;
- підвищення живучості;
- поліпшення ергономічних характеристик;
- підвищення ремонтпридатності;

В цілому ж, говорячи про перспективи, можна відзначити, що збільшення і модернізація парку колісних БТР колісної формули 8x8 на озброєнні української армії є критично важливими, особливо на фоні проведення Операції Об'єднаних Сил.

УДК 62.192

Єсипенко Ю.В. старший солдат, курсант 314 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Іванченко О.В.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ ШЛЯХІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В ЧАСТИНАХ І З'ЄДНАННЯХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

У частинах і підрозділах Національної гвардії України використовується велика кількість автотранспортних засобів, з якими трапляються ДТП.

Однією з основних причин високої аварійності на автомобільному є незадовільне підтримання рухомого складу в технічно справному стані. В даний час практично відсутня ефективна система діагностування технічного стану агрегатів та автомобіля в цілому. В НГ України має бути розроблена комплексна науково-технічна програма впровадження діагностичних станцій в оперативних територіальних об'єднаннях.

Потреби в діагностуванні і інших заходах по підтримці безаварійної та надійної експлуатації ТЗ визначаються інтенсивністю їх використання як безпосередньо в повсякденній діяльності, так і при виконанні службово - бойових завдань.

За результатами діагностування має формулюватися висновок про технічний стан ТЗ, можливості його подальшої експлуатації, та його залишковий ресурс.

Виробничим призначенням діагностування залишиться не тільки (і не стільки) пошук несправностей, а й контроль технічного стану, і виконання регулювань новими методами, що значно полегшить роботу технічним службам і підрозділам військових частин.

УДК 623.44

Забула О.Є., доцент кафедри ракетно-артилерійського озброєння Національної академії Національної гвардії України, к.військ.н., доцент, службовець,
Овчарук С.В., курсант 415 навч. групи курсу № 2 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ РІДКОЇ МЕТАЛЬНОЇ ВИБУХОВОЇ РЕЧОВИНИ ЗАМІСТЬ ПОРОХОВОГО ЗАРЯДУ У СУЧАСНИХ БОЄПРИПАСАХ

Можливості рідких вибухових речовин бризантної дії були перевірені ще в роки другої світової війни. Не видається дивною і заміна пороху рідкою металюю вибуховою речовиною (РМВР), наприклад, рідким двокомпонентним паливом, що складається, зокрема, з перекису водню H_2O_2 і гідразину N_2H_4 . Стикаючись, ці компоненти практично миттєво самозагораються, виділяючи необхідну для пострілу енергію. Обговорюється можливість застосування в якості РМВР гасу і стиснутого повітря. Компоненти вприскують в камеру згорання, а займання паливної суміші, що утворилася, здійснюється електричною іскрою, проникаючою між контактами запальної свічки.

Застосувавши рідке паливо замість пороху, припускають знайти кардинальне рішення проблеми боєприпасів. Це, знову ж таки, дозволить зменшити вагу стрілецької зброї.

Створення зброї на РМВР реальним видається лише в тому випадку, якщо будуть знайдені раціональні конструктивні рішення. Найбільші труднощі припускають зустріти при розробці пристроїв для подачі і дозування компонентів РМВР. Вже зараз, на стадії дослідження і патентування ідей, передбачають труднощі у виготовленні з прецизійною точністю вузлів і деталей клапанних систем. Особливе занепокоєння викликає економічна сторона питання, яке особливо гостро постане в тому випадку, коли виникне необхідність в масовому виробництві зазначеної зброї.

УДК 623.4

Зацерковний О.А., старший солдат 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України;
Полтавський Е.М., старший викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, підполковник.

РОЗРОБКА ТА РОЗРАХУНОК ЕЛЕМЕНТІВ ВАНТАЖНОГО АВТОМОБІЛЯ ДЛЯ ПЕРЕВЕЗЕНЬ СПЕЦІАЛЬНОГО КОНТИНГЕНТУ СУДОВИМИ ВАРТАМИ

Економічність конструкції в експлуатації залежить від її здатності ефективно виконувати свої функції, надійності роботи всіх механізмів, частоти і трудомісткості операцій по технічному обслуговуванню і ремонту, вартості експлуатаційних матеріалів, запасних частин і матеріалів, що витрачаються на ремонт автомобіля.

До автомобіля, як до машини, пред'являються такі загальні вимоги:

- простота конструкції;
- надійність, живучість;
- компактність;
- малі габарити й вага;
- простота обслуговування й ремонту;
- економічність.

До сучасних чи специфічних вимог, що пред'являються до армійських автомобілів відносяться:

- високий рівень уніфікації автомобілів із метою скорочення кількості марок автомобільного парку Національної Гвардії України;

- відповідність конструкцій специфічним армійським умовам експлуатації, вимогам ДСТУ;
- висока оперативно-тактична рухливість: можливість здійснення тривалих маршів з високими швидкостями руху, прохідність по ґрунтових дорогах, висока стійкість і маневреність (керованість), пристосованість до експлуатації в різних кліматичних районах, у денний і нічний час;
- надійність і живучість конструкцій, в тому числі стійкість проти поразки різними видами зброї;
- захист екіпажа і перевозимого особового складу від осколків і куль;
- зручність і легкість керування автомобілем;
- безпека водіння автомобілів у колонах з високими швидкостями руху;
- мала стомлюваність водія та перевозимого особового складу
- простота і доцільність конструкцій з погляду їхнього технічного обслуговування та ремонту у армійських умовах;
- пристосованість автомобілів до евакуації;
- високі техніко-економічні показники конструкцій у виробництві і експлуатації.

Економічність конструкції у виробництві визначається її технологічністю, трудомісткістю виготовлення, кількістю, вартістю і ступенем дефіцитності матеріалів, що витрачаються, а також розмірами капіталовкладень, необхідних для реорганізації діючих чи будівлі нових заводів.

Значення кожного з приведених приватних вимог для різних по призначенню груп армійських автомобілів неоднаково. Так, для вантажних автомобілів визначальними є економічність конструкції у виробництві й експлуатації, висока продуктивність під час перевезення вантажів по автомобільних дорогах; для багатоцільових автомобілів - висока оперативно-тактична рухливість і надійність при роботі як по дорогах чи колонних шляхах, так і поза дорогами; для броньованих машин – висока прохідність і надійність роботи поза дорогами, безпосередньо на полі бою, вогнева міць, захист екіпажа і десанту від вражаючих засобів супротивника і т.п.

Машини, призначені для перевезення спецконтингенту, мають бути технічно справними, обладнаними для перевезення особового складу та належним чином обслуговуватися. Водій повинен мати посвідчення особи, посвідчення водія, талон паспорта машини, а також оформлений дорожній лист і схему маршруту.

Для перевезення особового складу до місць несення бойової служби та в пункт постійної дислокації призначаються начальники варт.

Основні вимоги, які пред'являються до армійських автомобілів спеціального призначення. Числові дані, що включаються в ці вимоги, якщо вони не стандартизовані, носять орієнтований характер. Вони взяті з відкритої

поточної літератури. При конструюванні автомобілів вони повинні відповідним чином уточнюватися. Крім того, розвиток автомобільної техніки буде вносити в ці дані свої корективи.

Вагові і розмірні параметри – повна вага, осьові навантаження, габаритні розміри і розміри кузовів спеціальних автомобілів – повинні задовольняти ДСТУ.

УДК 623.44

Зінков Б.В., курсант 416 навчальної групи курсу № 2 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, старший солдат, **Музичук В.А.**, к.т.н., доцент, доцент кафедри ракетно-артилерійського озброєння Національної академії Національної гвардії України.

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВІДНОВЛЕННЯ ЗАХИСНИХ ПОКРИТТІВ СТРІЛЕЦЬКОЇ ЗБРОЇ У ВІЙСЬКОВИХ УМОВАХ

Основне призначення хімічних і гальванічних покриттів, застосовуваних у виробництві озброєння – захист деталей стрілецької зброї від корозії. Захист озброєння від корозії зводиться до двох основних принципів:

ізоляції поверхні металу від взаємодії із зовнішнім середовищем;
уповільненню або запобіганню виникнення і розвитку електрохімічного процесу корозії на поверхні деталі.

Розрізняють захисні покриття на органічній і неорганічній основі. До першої групи відносяться лакофарбові, полімерні і пластмасові покриття. До другої групи – металеві, окисні, сольові.

На даний час у виробництві озброєння застосовується широка номенклатура хімічних і гальванічних покриттів основними з яких є:

- а) хімічні покриття:
 - оксидування (воронування);
 - фосфатування;
 - фосфатно-лакове покриття;
 - анодування та ін.;
- б) гальванічні покриття:
 - цинкування;
 - хромування;
 - кадміювання;
 - сріблення та ін.

Військовослужбовці Національної гвардії України виконують специфічні завдання, пов'язані з інтенсивною експлуатацією озброєння. В результаті

відбувається значне зношення захисного покриття стрілецької зброї, яке обов'язково необхідно відновлювати для підтримання зброї в боеготовому стані.

Основними технологіями відновлення захисних покриттів стрілецької зброї у військових умовах є фосфатування та оксидування. Такі роботи виконуються при технічному обслуговуванні № 2, поточному, середньому та капітальному ремонтах, тобто роботи по відновленню захисних покриттів стрілецької зброї можуть виконуватися в майстернях з ремонту озброєння з'єднань Національної гвардії України.

УДК 629.1

Зуєв О.А., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Посохов В.В.**, старший викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор

АНАЛІЗ МОЖЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ТАНКОДРОМУ З ВОДІННЯ БОЙОВИХ МАШИН В НАВЧАЛЬНИХ ЧАСТИНАХ НГУ

Національна гвардія України бере участь відповідно до закону взаємодіє зі Збройними Силами України у відсічі збройній агресії проти України та ліквідації збройного конфлікту шляхом виконання службово-бойових завдань, а також у виконанні завдань територіальної оборони.

Для успішного виконання службово-бойових завдань на озброєння Національної гвардії України надходить безліч різноманітної бронетанкової техніки (танки, БТР-4Е, КрАЗ-Kozak, КрАЗ-Spartan, КрАЗ-Cuguar та інших машин на їх базі). В конструкції сучасній бронетанковій техніці втілені нові досягнення науки і техніки, які привели до значного покращення виконання службово-бойових завдань.

Бронетанкова техніка має велике значення під час виконання військовою частиною службово-бойових завдань. Але тільки під управлінням підготовлених водіїв (механіків-водіїв), машини будуть застосовуватись з максимальною ефективністю. Тому від фаховості та навченості водіїв (механіків-водіїв) залежить життя (здоров'я) військовослужбовців та успішне виконання службово-бойових завдань.

Сьогодні тактика підрозділів та частин Національної гвардії України вимагає вмілого управління машинами, маневрування та подолання перешкод до умов сучасного бою, їхнього швидкого зосередження чи розосередження, перегруповування для успішного проведення операцій при виконанні різних видів

завдань, зокрема в зоні проведення антитерористичної операції.

Для вдосконалення навичок та якісної підготовки водіїв (механіків-водіїв) необхідний танкодром для підвищення кваліфікації водіїв (механіків-водіїв, екіпажів) у водінні танків, гусеничних та колісних бронетранспортерів, КрАЗ-Kozak, КрАЗ-Spartan, КрАЗ-Cuguar та інших машин на їх базі.

У зв'язку з цим велике значення має оснащення військових частин (підрозділів) Національної гвардії України універсальним танкодромом, що забезпечить високий рівень підготовки водіїв (механіків-водіїв) з водіння бойових машин.

УДК 623.094

Івлєв Є.А. курсант 217 навчальної групи курсу №2 командно-штабного факультету Національної академії Національної гвардії України;
Атаманенко І.О. старший викладач кафедри вогневої підготовки Національної академії Національної гвардії України, підполковник

ШЛЯХИ ЗБІЛЬШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СТРІЛЬБИ ІЗ ГРАНАТОМЕТІВ ЯКІ Є НА ОЗБРОЄННІ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день у передових арміях світу для боротьби з танками і іншими бойовими броньованими машинами залучається значний арсенал різноманітних засобів ураження. Однак основний тягар боротьби з ними продовжують нести спеціалізовані протитанкові засоби, у першу чергу протитанкові засоби ближнього бою. Бойові дії в локальних війнах і спеціальних операціях у ході збройних конфліктів як 80-90-х років, так і сьогодні ще раз підтвердили, що у боротьбі з танками та іншими броньованими машинами протитанкові гранатомети – легкі та більш маневрові у сукупності з потужними кумулятивними боеприпасами – є високоефективним і обов'язковим елементом системи протитанкового озброєння армій більшості держав.

Аналіз бойового застосування РПГ-7 свідчить про його широке використання як в бойових діях (на танкових небезпечних зонах), так і при проведенні контртерористичних операцій. З огляду на можливості національних виробників імітаційного обладнання (тирів), пропонується введення треступеневої системи навчання стрільбі. Основними компонентами системи є: імітація стрільби; використання дублікатів бойових зарядів; безпосереднє проведення бойових стрільб.

Особливу увагу при використанні пропонованої системи слід приділяти отриманню практичних навичок, чітких дій при занятті позиції, підготовці до стрільби, правильному і швидкому прицілюванню, впевненому ведення вогню. Такі навички повинні формуватися для різних умов бою і обстановки. Безумовно, багаторазове повторення дій, застосування різних ситуацій повинні підвищити ефективність підготовки.

Також, облік підготовки на початковому етапі навчання (імітація стрільби) дозволяє гнучко коригувати весь процес навчання і підвищити ефективність навчання при менших матеріальних витратах. Подальші дослідження повинні проводитися в напрямку визначення оптимального співвідношення цих етапів з урахуванням психофізичних особливостей навчаємих і очікуваних умов бойової ситуації.

Таким чином, проведені розрахунки та дослідження дозволяють стверджувати, що найбільш ефективними шляхами збільшення ефективності стрільби з протитанкових гранатометів військовослужбовцями Національної гвардії України є застосування у навчаннях інтерактивних лазерних тирів і дублікатів бойових пострілів (наприклад, типу ПУС-7).

Калько А.Т., студентка спеціальності «Професійна освіта. Метрологія, стандартизація та сертифікація» Харківського національного автомобільно-дорожнього університету, **Подригало М.А.** професор Харківського національного автомобільно-дорожнього університету

МЕТОД ОЦІНКИ АЕРОДИНАМІЧНОГО ОПОРУ АВТОМОБІЛІВ В ДОРІЖНІХ УМОВАХ

Аеродинаміка, розділ гідроаеромеханіки, в якому вивчаються закони руху повітря і сили, що виникають на поверхні тіл, відносно яких відбувається його рух.

Аеродинаміка автомобіля - це розділ аеродинаміки, які вивчають аеродинаміки автомобілів і другого дорожнього транспорту.

Аеродинаміка автомобілів вивчається двома основними методами - випробуваннями в аеродинамічній трубі і комп'ютерним моделюванням. Аеродинамічні труби для випробування автомобілів іноді оснащуються рухомою доріжкою, що імітує рухливе дорожнє полотно. Крім того, колеса випробовується автомобіля приводяться в обертання. Ці заходи вживаються для того, щоб врахувати вплив дорожнього полотна і обертових коліс на потоки повітря.

Найбільшу частку в опорі руху становить аеродинамічний опір, сила якого зростає пропорційно квадрату швидкості.

Головні цілі автомобільної аеродинаміки це:

- Зменшення опору повітря і, як наслідок, збільшення максимальної швидкості і зниження витрати палива.
- Зниження рівня шуму.
- Усунення появи піднімаючих сил (забезпечення притискної сили) та інших проявів аеродинамічної нестійкості.

Завдання аеродинаміки:

- розрахувати розподіл по осях підйомної сили, що дуже важливо з урахуванням чималих швидкостей сучасних автомобілів;
- забезпечити доступ повітря для охолодження двигуна і гальмівних механізмів;
- продумати місця забору і виходу повітря для системи вентиляції салону;
- знизити рівень шумів у салоні;
- оптимізувати форму деталей кузова для зменшення забруднення скла, дзеркал і світлотехніки.

Проблемами аеродинаміки є не тільки лобовий опір повітря і підйомна сила, а також:

- виключення забруднення і скупчування дощової води на склі і ліхтарях автомобіля;
- зменшення аеродинамічного шуму вітру;
- виключення відриву щіток склоочисника від поверхні, що очищається скла;
- організація ефективного охолодження масляного піддону двигуна і колісних гальмівних механізмів.

УДК 355.541

Кириленко І.В., командир першого відділення 236 навчальної групи командно-штабного факультету Національної академії Національної гвардії України, сержант, **Мокреєв В.І.**, старший викладач кафедри вогневої підготовки Національної академії Національної гвардії України

ОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Національна гвардія України пройшла три етапи еволюції перед тим, як набула свого сьогоденного вигляду. Це відображається у типах

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.

25 квітня 2019 р., м. Харків

використовуваного озброєння: від озброєння регулярної армії, успадкованого від першого формування Національної гвардії (1991-2000) до озброєння типу SWAT у ролі внутрішніх військ (2000-2014) та до парамілітарних сил, які мають озброєння легше від регулярної армії, але також і менший час реагування.

Аналіз сучасних умов ведення збройної боротьби, способів ведення бойових дій у локальних конфліктах і війнах дозволяють установити тенденції розвитку озброєння частин та підрозділів Національної гвардії України.

В сучасних умовах швидкого розвитку науки та техніки, значного розширення задач, які необхідно вирішувати військовим частинам Національної гвардії, проходить швидке удосконалення озброєння та бойової техніки, при чому на нових фізичних принципах, збільшується об'єм знань, які необхідні при експлуатації озброєння.

В даній роботі зібрані та узагальнені характеристики та бойові можливості пістолетів, автоматів, засобів ближнього бою, ПТРК, гранатометів, мінометів, озброєння підприємства Форт, снайперських комплексів, які знаходяться на озброєнні частин Національної гвардії України.

В роботі розкритий порівняльний аналіз новітніх зразків озброєння, наводяться тактико-технічні порівняльні характеристики, проведено аналіз доцільності використання зразків зброї при вирішенні задач

Матеріал роботи доцільно використовувати під час проведення занять та самостійного вивчення дисциплін кафедр «Тактики» та «Вогневої підготовки».

Опанування знаннями матеріальної частини озброєння та самостійне опрацювання навчального матеріалу є необхідною передумовою для якісного засвоєння навчальних програм навчання та успішного виконання службових обов'язків в Національній гвардії України.

УДК 621.9

Коновалов О.С., студент 355 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Кириченко О.М.**, доцент кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України, кандидат технічних наук, доцент.

ТЕПЛОВІ НАСОСИ В СИСТЕМІ ЕНЕРГО ЗБЕРЕЖЕННЯ

Тепловий насос – пристрій для передачі теплової енергії від джерела низько потенціальної теплової енергії (з низькою температурою) до споживача (теплоносія) з більш високою температурою. З точки зору

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.

25 квітня 2019 р., м. Харків

термодинаміки тепловий насос аналогічний холодильній машині. Але, якщо в холодильній машині основною метою є виробництво холоду шляхом відбору теплоти з рідини або з атмосфери, то в тепловому насосі подача тепла відбувається в навколишнє середовище.

За прогнозом Міжнародного енергетичного агентства, теплові насоси будуть забезпечувати 10% потреб в енергії на опалення в світі до 2020 року і 30% - до 2050 року.

Основу сьогоденного парку теплонасосного обладнання складають паро- компресійні теплові насоси, але застосовуються також і абсорбційні, електрохімічні і термоелектричні. Ефективність теплових насосів визначається коефіцієнтом трансформації енергії, який є відношенням корисного тепла, що відводиться в систему теплозабезпечення, до енергії яка витрачається на роботу теплонасосної системи.

В залежності від джерела тепла насоси поділяються на:

1. Геотермальні (використовують тепло Землі), наземних або підземних ґрунтових вод.

2. Повітряні (джерелом тепла є атмосфера).

Перевагою теплових насосів в першу чергу є економічність:

для передачі в систему опалення 1кВт.ч теплової енергії установці необхідно витратити лише 0,2...0,35 кВт.ч електроенергії.

Основним недоліком теплових насосів, які використовуються для опалення, є значна вартість обладнання, складність монтажу теплообмінних контурів, великий строк окупності.

УДК 623.44

Костенко О.І., викладач кафедри ракетно-артилерійського озброєння Національної академії Національної гвардії України, службовець, сержант
Трубін В.І., курсант 417 навчальної групи курсу № 2 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

СНАЙПЕРСЬКА ЗБРОЯ ТА ЇЇ РОЛЬ У СИЛОВИХ СТРУКТУРАХ

Сучасні снайперські гвинтівки – як правило, спеціально спроектовані високоточні зброя вбивства. Сучасні західні стандарти вимагають, щоб при стрільбі на дистанцію у 100 ярдів (близько 93 метрів) всі 5 пострілів поміщалися в коло діаметром 1 дюйм (25.4мм) чи навіть менше, або, щоб точність складала не більше 1 кутової хвилини. Зрозуміло, що така зброя коштує дорого – в середньому 1500-3000 доларів, і навіть до 9000 доларів (наприклад Хеклер і Кох PSG-1). Снайперські гвинтівки використовуються у

більшості армій світу, і, крім того, чисельними міліційними та спеціальними формуваннями, у т.ч. протитерористичними. Для міліційних операцій типовими являються дальності стрільби до 300-400 метрів і навіть менше в умовах густо населених міст. Для армійських операцій вимагаєма дальність стрільби може складати 800 метрів і більше. Типовим прикладом "міліційної" гвинтівки являється Штейр SSG-PI. За останній час отримали широке розповсюдження гвинтівки під крупнокаліберний патрон 12,7×99мм (від крупнокаліберного кулемета Браунінга) можуть мати дальність ефективної стрільби до 1800 метрів. Зрозуміло, що в таких умовах використання оптичного прицілу обов'язково. У більшості випадків використовуються приціли із перемінною кратністю (1,5-9[×], 3-10[×] і т.п.), але інколи, особливо при стрільбі на відносно "невеликі" дистанції (до 300-400) метрів, використовують і приціли з фіксованою кратністю (4[×], 6[×]). Основними напрямками використання крупнокаліберних (порядку 12,7мм) снайперських гвинтівок являються по-перше боротьба з укріпленими вогневими точками противника (доти, кулеметні гнізда), боротьба із снайперами (потужний патрон здатен пробити стіну, за якою знаходиться противник), знищення легкоброньованої або неброньованої техніки (джипи, вантажівки, бронетранспортери). Припустивши, що гвинтівка калібру 12,7мм буде мати точність стрільби у 1 кутову хвилину (практично ідеальна точність) на дистанції в 1500 метрів ми отримаємо розсіювання куль приблизно в 42 см, і це в ідеалі! Реально, по відгукам західних спеціалістів, стріляючи із такої гвинтівки звичайними бронебійними кулеметними патронами на дистанцію в 1500 ярдів (приблизно 1360 м) можна реально влучити у прямокутник розміром 3×6 метрів (або біля того), що дозволяє стріляти, наприклад, по кабінам радіолокаторів або автомобілям, але не по окремим людям.

Снайперська зброя – інструмент для ювелірної роботи. І як не існує універсального інструменту для виконання всіх видів робіт, так і не може існувати єдиної снайперської гвинтівки для виконання різних задач. В останні два десятиріччя ХХ століття ми стали свідками створення декількох снайперських комплексів різного призначення. Не виключено, що прагнення до підвищення досяжності і точності стрільби при збереженні достатньої вражаючої дії куль приведе у недалекому майбутньому до появи на світ і інших зразків снайперського озброєння.

УДК 629.3.081

Котов Ю.М., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Бойков І.В.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки Національної академії Національної гвардії України

ВІДНОВЛЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ В МАЙСТЕРНІ ЗА ДОПОМОГОЮ ЗВАРЮВАЛЬНИХ РОБІТ

Автомобільна техніка – є складова бойового порядку військ, а підтримка її в справному стані - гарантія виконання поставленого завдання.

Аналіз бойової та повсякденної діяльності військ в сучасних локальних війнах та конфліктах показує, що успішне виконання поставлених завдань залежить від маневреності і рухомості військ. А ці показники забезпечуються правильною експлуатацією техніки.

Основними заходами підтримки автомобільної техніки в постійній технічній справності і бойової готовності є високоякісне і своєчасне проведення технічного обслуговування (ТО) і ремонту (Р), які є важливими елементами експлуатації.

Технічне обслуговування та поточний ремонт техніки і окремих її агрегатів в НГУ можуть проводити в пунктах постійної дислокації військових частин силами ремонтних підрозділів, а також в польових умовах за допомогою рухомих засобів ТО і Р. Але для проведення більш важких робіт по відновленню техніки або її агрегатів, таких як середній та капітальний ремонт, сил ремонтних підрозділів не достатньо. Тому військові частини змушені направляти пошкоджену техніку в авторемонтні підприємства.

Для економії коштів, зручності та надійності відновлення військової техніки потрібно створити такі авторемонтні майстерні в підрозділах НГУ.

Майже 50 % робіт по відновленню деталей, агрегатів та техніки в цілому включає зварювання. Тому без термічно-зварювальної дільниці в авторемонтній майстерні не обійтись. Площа такої дільниці буде залежати від кількості постів та видів зварювальних робіт, які будуть використовуватися. Пости повинні бути обладнані місцевою системою вентиляції і додатковим індивідуальним освітленням. На кожному зварювальному посту повинні бути обігрівач, який забезпечує відповідний температурний режим в приміщенні. На термічно-зварювальної дільниці необхідно встановити сучасне обладнання для виконання всіх можливих зварювальних робіт для автомобільної техніки, яка є на сьогоднішній час і техніки, яка буде поставлена в НГУ.

Таким чином дослідження питань про відновлення військової автомобільної техніки за допомогою сучасної термічно-зварювальної дільниці є

дуже актуальною. При дослідженні питань про відновлення необхідно враховувати всі можливості авторемонтної майстерні.

УДК 623.522

Крюков О.М., професор кафедри ракетно-артилерійського озброєння, доктор технічних наук, професор, **Лисак І.В.**, курсант 415 навчальної групи, курсу № 2, факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

УРАХУВАННЯ ВПЛИВУ ТЕМПЕРАТУРИ ПРИ ВИМІРЮВАННІ ІМПУЛЬСНОГО ТИСКУ В КАНАЛАХ СТВОЛІВ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ

Характеристики і тактико-технічні властивості будь-якого зразка вогнепальної зброї визначаються характером протікання внутрішньобалістичних процесів і, зокрема, законом зміни тиску порохових газів в каналі ствола та їх дією на частини і елементи, що використовують енергію порохових газів. Таким чином, для вирішення задач проектування та модернізації зброї, обґрунтування конструкції стволів, частин та механізмів, оптимізації роботи двигунів автоматики, а також для дослідження порохів з метою визначення їх сили, швидкості і закону горіння потрібно мати точні відомості про закон зміни тиску в каналі ствола.

Аналіз літературних джерел свідчить про те, що потрібну точність вимірювання може забезпечити тензометричний метод. Реалізація цього методу передбачає створення датчика тиску, який перетворює деформацію тензометричного чутливого елемента в електричний сигнал, що реєструється у вигляді кривої змінювання тиску. При цьому точність тензометричного засобу вимірювання тиску залежить від умов його градування, а на похибку вимірювання впливає низка чинників, зокрема температура датчика, стабільність параметрів його та ін.

Проведено дослідження математичної моделі тензометричного датчика для вимірювання імпульсного тиску в каналах стволів стрілецької зброї. Встановлено зв'язки між параметрами такої математичної моделі і фізичними параметрами датчика тиску.

Отримано статичну характеристику датчика тиску, визначено перелік фізичних параметрів датчика тиску, які визначають її масштабний коефіцієнт. Запропоновано застосувати таку статичну характеристику для побудови математичної моделі температурної похибки ті її кількісного аналізу.

На основі дослідження зміни масштабного коефіцієнту датчика тиску побудовано математичну модель температурної похибки. Дана математична

модель представляє собою аналітичний вираз, що відображає залежність між додатковою температурною складовою інструментальної похибки датчика, його фізичними параметрами та відхиленням температури елементів датчика.

Проведене кількісне оцінювання температурної похибки, яке показало, що для характерних сполучень параметрів датчика тиску її значення становитиме 0,3...3 %.

Для випадків, коли прогнозоване значення температурної похибки перевищує допустимі значення, запропоновано застосування системи температурної стабілізації датчика тиску.

Запропонована система термостабілізації датчика тиску на основі термопари, елементу Пельтьє та блоку управління, принцип дії якої передбачає реалізацію примусового теплоперенесення від чутливого елементу до навколишнього середовища або навпаки залежно від знаку наявного відхилення температури.

Результати досліджень можуть бути використані при розробленні сучасних вимірвальних систем, призначених для контролю перебігу процесу пострілу у вогнепальній зброї, а також в навчальному процесі у вищих військових навчальних закладах.

Подальші дослідження доцільно спрямувати на розроблення алгоритмічних основ функціонування засобу вимірювання імпульсного тиску, а також наукових засад його метрологічного забезпечення.

УДК 629.362

Кушнір Б.М., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, сержант;
Дем'янишин В. М., старший викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, підполковник

РЕЗУЛЬТАТИ ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРЕМЕНТУ ЗАСТОСУВАННЯ ПРОТИБУКСУЮЧОГО ПРИСТРІЮ

При складанні моделі системи зовнішніх сил і моментів, що діють на автомобіль при прямолінійному русі, прийmemo такі припущення:

- ліві і праві колеса однойменних мостів мають однакові навантаження;
- конфігурація автомобіля зображується у вигляді плоскої фігури;
- опорна поверхня дороги представляється у вигляді прямої лінії, нахиленої під малим кутом до горизонту;
- аеродинамічний опір відсутній;

- пружні властивості підвіски не враховуються і коливання кузова не відбуваються.

Для проведення експерименту був обраний автомобіль Volkswagen LT-28. Прийmemo наступні параметри:

- маса автомобіля $m = 2500$ кг;

- прискорення вільного падіння $g = 9.8$ м²;

- приведений до ведучого колеса сумарний момент інерції колеса, двигуна

і трансмісії $J = 10$ кг * м²;

Так само для спрощення обчислень, будемо вважати, що:

- автомобіль рухається з невеликою швидкістю;

- деформація колеса при кочення невелика (≈ 5 см) і радіус кочення не змінюється з плином часу;

- коефіцієнт опору коченню є постійною величиною $f = 0.02$;

- передається від двигуна крутний момент $M_{к.в.} = 2000$ Н * м.

Для проведення експерименту, при інших рівних умовах, візьmemo коефіцієнт зчеплення $\varphi = 0.8$ для лівого колеса, а для правого представлений на рис. 1:

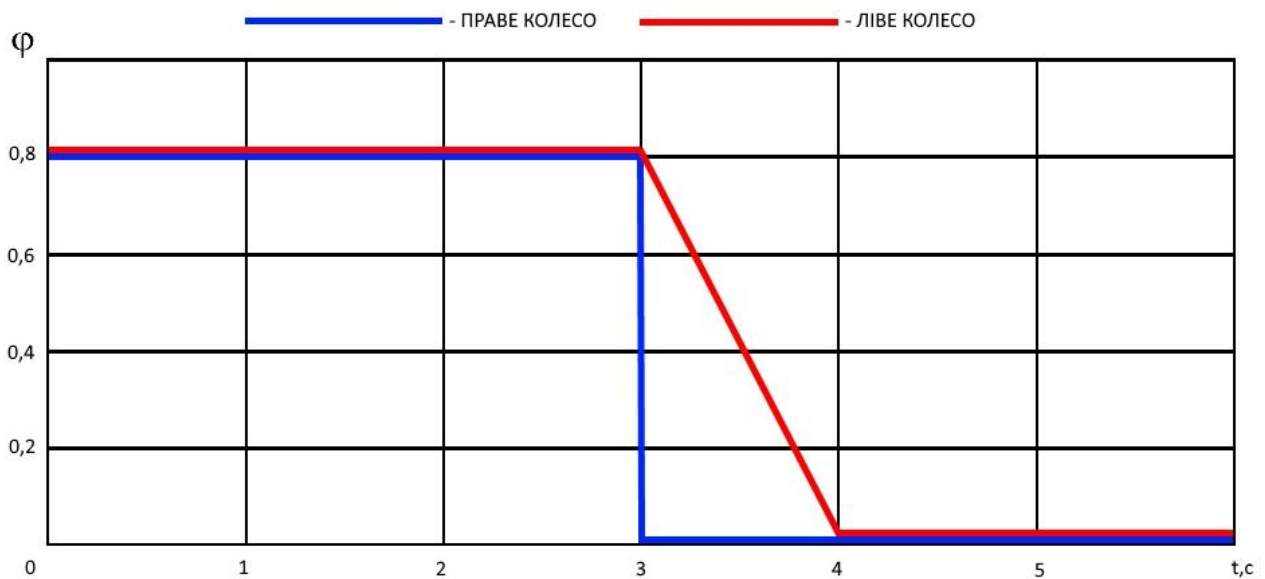

Рис. 1. Коефіцієнт зчеплення для правого колеса

Тобто припускаємо, що праве колесо через ~ 5 секунд після початку руху потрапляє на засніжену ділянку дороги і починає буксувати. Кутові швидкості правого (синя лінія) і лівого (червона лінія) колеса до і після застосування протибуксуючого пристрою представлені нижче відповідно на рис. 2 і рис. 3:

Рис. 2. Без використання протибуксуючого пристрою

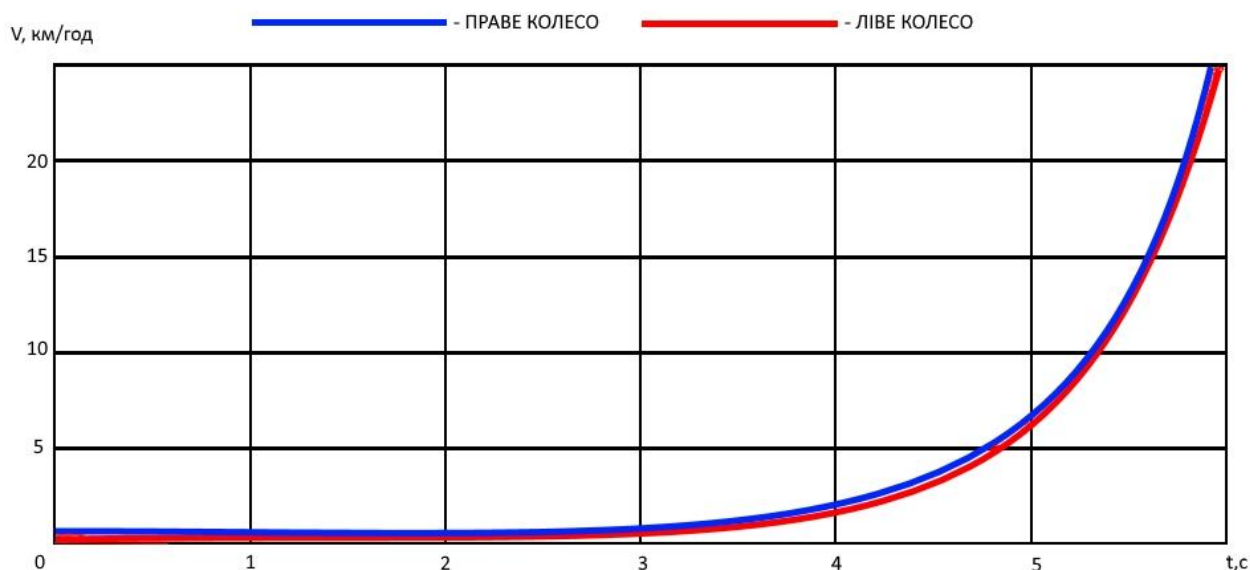

Рис. 3. Після використання протибуксуючого пристрою

За наведеними вище графіками можна зробити висновок, що отримана модель протибуксуючого пристрою усуває ефект пробуксовки відразу ж після його виникнення. Представлені результати перевірки запропонованого протибуксуючого пристрою на практиці вказують на ефективність під час руху на бездоріжжі.

Використання пропозиції по застосуванню протибуксуючого пристрою на автомобілях в умовах бездоріжжя забезпечить надійність, якість і швидкість виконання бойових завдань військовослужбовцями Національної гвардії України.

УДК 623.369

Кушнір Б.М., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Мельніков С.М.**, старший викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПНЕВМАТИЧНОЇ СИСТЕМИ БТР - 4Е НА БАЗІ ДВИГУНА ЗТД-ЗА

Питання надійності пуску двигуна, без істотних затрат енергії та створення пускових параметрів завжди було важливим питання надійності роботи машин та боєздатності.

Серед способів пуску двигуна переважно набули системи електричного пуску в автомобільній техніці, на бронетанковій техніці комбінованим шляхом з використанням енергії стислого повітря.

Перевагами пневматичної системи пуску високого тиску це надійність та довговічність, працездатність при низьких температурах, ресурс АКБ при пуску двигуна зберігається .

Для пуску ДВЗ необхідно створити необхідні умови, це запас стислого повітря у балонах загальною місткістю 20л з номінальним тиском 10...15 МПа.

Мета модернізації полягає щодо зміни будови пневматичної системи БТР-4. Даний зразок крім електричного способу пуску має системою пуску ДВЗ за рахунок використання високого тиску повітря, але на жаль вона є «запасною» резервною і до всього не має можливість відновляти самостійно втрату повітря у системи.

Тому можливе ввести наступні конструктивні зміни: здійснити заміну стандартного компресора на АК-150 СВ, зробити зміни до конструкції приводу компресора та переобладнати з механічної зубчастої передачі обертового моменту на ланцюгову, встановити автомат пониження тиску і кран відбору повітря для забезпечення пневмосистеми низького тиску; встановити 3-и балони високого тиску об'ємом 5 л., встановити автомат регулювання тиску в балонах високого тиску АДУ-2С.

Така модернізація надасть можливість зміни способу пуску двигуна з електричного на пуск стиснутим повітрям або комбінований, забезпечення живлення двох пневмосистем одночасно, збереження ресурсу АКБ, зменшення часу на цикл пуску двигуна.

УДК 623.44

Лаврінченко В.О. курсант 267 навчальної групи курсу №5 командно - штабного факультету Національної академії Національної гвардії України; **Зюбан М.І.** старший викладач – начальник артилерії кафедри вогневої підготовки Національної академії Національної гвардії України;

ВИДИ ТА СПОСОБИ УТИЛІЗАЦІЇ БОЄПРИПАСІВ

Численні трагічні інциденти, пов'язані зі зберіганням застарілих боєприпасів, повинні стати причиною пошуку нових технологічних рішень їх утилізації. При уповільненні темпів утилізації можливі мимовільні вибухи застарілих калібрів.

Для процесу утилізації боєприпасів необхідні спеціалізовані виробництва, процеси та технології, які вже існують і продовжують розроблятися профільними науковими установами. Результати таких розробок заносяться в

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.

25 квітня 2019 р., м. Харків

«Каталог технологічного обладнання утилізації боєприпасів», які існують у багатьох технологічно розвинених країнах. Утилізація – це наукомісткий, технологічний і екологічно чистий процес, що наносить мінімальної шкоди навколишньому середовищу.

Процес утилізації априорі не може бути збитковим. Проблему його рентабельності може вирішити відпрацьований механізм глибокої переробки і використання вторинних ресурсів, практичне використання якого забезпечить їх повернення в господарський обіг у вигляді сировини, машинобудівної продукції, промислових вибухових речовин, нових речовин або матеріалів, перетворить витратну технологію утилізації боєприпасів на високорентабельний бізнес, а арсенали застарілих боєприпасів необхідно розглядати як великі техногенні родовища корисних копалин.

Застарілі боєприпаси є цінним резервом вторинних матеріалів. Наприклад, артилерійський постріл містить високоякісні корпусні сталь, латунну гільзу, вибухова речовина (ВВ) розривного заряду і порошу металюного заряду.

Детонаційний метод утилізації завдає природі значного збитку. При підриві боезарядів на кілька десятків кілометрів розлітаються продукти детонації – сполуки ртуті, хлору, сірки, азоту, свинцю, соляної кислоти, скловолокна і т.д., які в підсумку виявляються на полях, деревах і у водоймах.

Магдич Д.Д., студентка спеціальності «Професійна освіта. Метрологія, стандартизація та сертифікація» Харківського національного автомобільно-дорожнього університету, **Подригало М.А.** професор Харківського національного автомобільно-дорожнього університету

НОВІ МЕТОД ОЦІНКИ АДЕКВАТНОСТІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Перевірити адекватність моделі - значить встановити, наскільки добре модель описує реальні процеси, що відбуваються в системі, наскільки якісно властивості моделі (функції, параметри, характеристики) відповідають властивостям модельованого об'єкта.

Найбільш поширеним способом перевірки моделей на адекватність є використання методів математичної статистики. Відповідно до статистичного підходу фактичне значення об'єкта, що досліджується, можна представити як складову:

Сутність всіх методів є однаковою, та полягає у перевірці висунутої гіпотези (в даному випадку - про адекватність моделі) на основі деяких статистичних критеріїв. При перевірці гіпотез методами математичної статистики необхідно мати на увазі, що статистичні критерії не можуть довести жодної гіпотези - вони можуть лише вказати на відсутність спростування.

В основі перевірки адекватності моделі для всіх методів лежить постулат, що значення залишкового ряду випадкові з нормальним законом розподілу. При коректному виконанні моделювання залишки повинні бути результатом випадкового розсіювання, а не домінуючою дією будь-якого неконтрольованого і некерованого впливу. Якщо ця умова виконується, то згідно центральної граничної теореми, при збільшенні числа дослідів, розподіл залишків буде підпорядковуватися закону Гаусса.

Способи перевірки моделі на адекватність близькі між собою по суті, а тому можна навести найбільш поширені з них:

- за середніми значеннями відгуків моделі та системи. Перевіряється гіпотеза про близькість середнього значення спостережуваної змінної до середнього значення відгуку реальної системи;

- за дисперсією відхилень відгуків моделі від середнього значення відгуків системи. Даний спосіб дозволяє підтвердити постулат, що дисперсія для вихідного чинника не залежить від абсолютної величини. Здійсненість цього постулату перевіряється за допомогою критеріїв однорідності дисперсій в різних точках факторного простору. Порушення цього постулату неприпустиме;

- за максимальним значенням відносних відхилень відгуків моделі від відгуків системи.

УДК 623.035.7

Матросов М.В., старший викладач кафедри вогневої підготовки Національної академії Національної гвардії України, підполковник

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПРОЦЕСІ ВОГНЕВОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ

Сучасні воєнні конфлікти характеризуються різноманітністю використання вогневих засобів, маскуванням цілей, значною їх рухливістю та появою на обмежений час. Практична ж стрільба без теоретичних знань балістичних характеристик зброї перетворюється в теорію вірогідності й значну витрату боєприпасів і ресурсів зброї. Виходячи з цього, передові методики підготовки військовослужбовців провідних країн світу націлені на широке використання у системі навчання інноваційних комп'ютерних технологій та тренажерних комплексів.

Впровадження комплексного підходу з використанням інноваційних технологій під час вивчення будови автомата та послідовності його розбирання, навчання стрільбі зі стрілецької зброї та приведенню її до нормального бою, надання необхідної теоретично-довідкової інформації та проведення індивідуального комп'ютерного тестування за допомогою персональної обчислювальної машини (ПЕОМ).

Успішне виконання бойових завдань значною мірою залежить від вміння застосування військовослужбовцями стрілецької зброї, тому втілення новітніх технологій у навчальний процес із вогневої підготовки є проблемою актуальною.

Найбільш розвинутими органами чуття у людини є зір та слух, а головною особливістю сприйняття інформації образи. Виходячи з цього, перетворення навчального матеріалу у сукупність образів, вимагає і надалі удосконалювати підходи до навчального процесу.. Використання нових підходів і методів проведення занять, а також спеціальна методологія експериментальних досліджень вимагає від науково-педагогічних працівників постійного всебічного розвитку та особистої орієнтації щодо процесу навчання.

З створенням Національної гвардії України концепція підготовки курсантів зросла, у зв'язку з новими задачами, які повинні виконувати офіцери. Доводиться змінювати ставлення до освіти не тільки навчальним закладам, але й викладачам, курсантам та слухачам. Технічний прогрес змушує використовувати у навчальному процесі новітні засоби та технології комп'ютерного навчання. Досягти професіоналізму у вогневій підготовці можна лише комплексними методами у процесі цілеспрямованого навчання шляхом створення необхідних умов для регулярного і якісного поповнення теоретичних знань з вогневої підготовки, систематичних тренувань без патронів, у тому числі з використанням комп'ютерно-тренажерних і тренажерних засобів, і тільки після цього – практичних стрільб. Вогнева підготовка є невід'ємним складником професійної підготовки. Існуюча система підготовки курсантів не у повному обсязі враховує цей факт. Програма вогневої підготовки не змінювалася протягом багатьох років. Стереотипи щодо викладання вогневої підготовки долаються із труднощами. Нові інформаційні технології, комп'ютерна техніка, електронні стрілецькі тренажери в освітній процес упроваджуються повільно. Внаслідок цього процес удосконалювання вогневої підготовки курсантів на основі сучасних технічних засобів навчання у ВНЗ набуває актуального значення.. Таким чином, сучасна підготовка курсантів із засвоєнням великої кількості теоретичної інформації, набуттям на її основі практичних навичок і потребує вдосконалювання на науковій основі навчального процесу, у тому числі й із вогневої підготовки.

УДК 629.017(62.192)

Новик Г.Г., командир 3 відділення 326 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Маренко Г.М.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

СПОСОБИ ЕВАКУАЦІЇ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ І ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ В УМОВАХ НИЗЬКИХ ТЕМПЕРАТУР

Одним з важливих завдань, які вирішує система технічного забезпечення військ (сил), є завдання своєчасної евакуації пошкоджених ОВТ, у тому числі в умовах низьких температур, що значно ускладнить їх евакуацію.

Для евакуації застряглого важкого зразка ОВТ в складних умовах доцільно використати штатні евакуаційні засоби. Однак, технічні можливості наявних евакуаційних засобів підрозділу можуть не відповідати умовам їх застосування в разі витягування важкого зразка ОВТ, який був пошкоджений або потрапив у воду чи важкопрохідну місцевість та застряг в цьому положенні.

Тому, вдосконалення способів, що приведуть до скорочення часу витягування застряглої важкої бойової техніки у складних умовах з використанням штатних евакуаційних засобів підрозділів, а також обґрунтування способів застосування цих засобів під час виконання СБЗ є важливим і актуальним завданням.

Практика застосування лише одного евакуаційного засобу у складних географічних умовах на нахиленому вологому або вкритому ожеледицею берегу річки, болота та іншого показує, що незакріплений евакуаційний засіб у разі збільшення сили протидії неконтрольовано рухатиметься в бік застряглого зразка ОВТ.

З метою уникнення неконтрольованого руху евакуаційного засобу, доцільно застосувати броньовану ремонтно-евакуаційну машину або КЕТЛ з допоміжними зразками ОВТ, використовуючи поліспасти з відповідною кратністю, за допомогою якого можна зменшити тягову силу лебідки поліспасти порівняно з конструктивною залежно від сили протидії. Допоміжний зразок ОВТ в цьому випадку виконує роль анкера, який забезпечує надійне закріплення евакуаційного засобу на місцевості.

Експериментальні дослідження показали, що реалізація вдосконаленого способу забезпечує надійне закріплення евакуаційного засобу за допомогою допоміжного зразка ОВТ, що унеможливить неконтрольований рух евакуаційного засобу в бік застряглого важкого зразка ОВТ, а також дозволить

уникнути потреби застосування інших евакуаційних засобів та скоротити тривалість евакуації.

Однак, для реалізації запропонованого способу евакуації потрібно знати співвідношення між тяговою силою лебідки F_T евакуаційного засобу та силою протидії F_P . Для витягування застряглого зразка ОВТ до тросу від лебідки необхідно докласти тягову силу F_T більшу, ніж діюча сила протидії F_P .

$$F_T \geq F_P$$

Знаючи силу протидії F_P під час витягування застряглого зразка ОВТ та значення тягової сили лебідки F_T , можна підібрати такий такелажний механізм (поліспаст), який забезпечить трансформування значень F_T , F_P зразка ОВТ до значень, нижчих ніж конструктивно передбачена тягова сила F_L лебідки.

Таким чином, застосування лебідки з трикратним поліспастом забезпечує зменшення розрахункової тягової сили лебідки F_L порівняно з конструктивною та забезпечить нормальне її функціонування під час евакуації зразка ОВТ.

Реалізація способу здійснюється за рахунок використання нових технологічних рішень, що забезпечує скорочення часу евакуації застряглого зразка ОВТ у складних географічних умовах, сприяє підвищенню ефективності застосування евакуаційних засобів.

УДК 681.51

Овчаренко Т.В., курсант 315 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Табуненко В.О.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри фундаментальних дисциплін Національної академії Національної гвардії України

АНАЛІЗ ПОНЯТТЯ НАДІЙНОСТІ АВТОБРОНЕТАНКОВОЇ ТЕХНІКИ І ЇЇ ОЦІНКА

Працездатність і ефективність використання автобронетанкової техніки багато в чому залежать від надійності її агрегатів, складових частин і деталей.

По мірі експлуатації автобронетанкової техніки під дією різних навантажень і впливу навколишнього середовища поступово спотворюються форми робочих поверхонь деталей; збільшуються зазори в рухомих і порушуються натяг в нерухомих з'єднаннях; втрачається пружність і змінюються інші властивості деталей; порушується взаємне розташування

деталей, внаслідок чого погіршуються умови зачеплення шестерень, виникають додаткові навантаження і вібрації; утворюються нагар і накип, що погіршують відведення тепла від теплонавантажених деталей та відбуваються і інші зміни. В результаті цих змін знижується працездатність і погіршуються основні показники надійності автобронетанкової техніки.

Під надійністю прийнято розуміти властивість автобронетанкової техніки або її складових частин виконувати задані функції, зберігаючи в часі значення встановлених експлуатаційних показників у заданих межах, що відповідають режимам та умовам їх використання, технічного обслуговування, ремонтів, зберігання і транспортування.

Надійність є комплексною властивістю, що у залежності від призначення об'єкта та умов його експлуатації складається з поєднань властивостей: безвідмовності, довговічності, ремонтпридатності, збереженістю як автобронетанкової техніки в цілому, так і окремих її частин.

Під безвідмовністю розуміємо властивість машин безперервно зберігати працездатність протягом деякого часу або деякого напрацювання.

Під достатню довговічність розуміємо властивість техніки зберігати працездатність до настання граничного стану при встановленій системі технічного обслуговування і ремонтів.

Під ремонтпридатністю розуміємо властивість техніки, до швидкого і нетрудомісткого знаходження місця і причини відмови, усунення відмови і його наслідків, шляхом проведення ремонтів і технічного обслуговування.

Під збереженістю розуміємо властивість техніки зберігати справний і працездатний стан.

Для оцінки надійності автобронетанкової техніки використовуємо поодинокі і комплексні показники.

До поодиноких показників відносять безвідмовність роботи, напрацювання на відмову, середній наробіток на відмову, інтенсивність відмов і параметр потоку відмов.

Комплексні показники (коефіцієнт готовності, коефіцієнт технічного використання, коефіцієнт оперативної готовності, середні сумарні і питомі сумарні трудомісткості і вартість технічного обслуговування і ремонту) застосовують для більш повної оцінки надійності.

Поодинокі і комплексні показники надійності визначають дослідним шляхом. У заданих умовах, на полігонах, проводять випробування зразків автобронетанкової техніки з фіксацією всіх показників (напрацювання, відмов, несправностей та інших).

Управління надійністю і якістю може і повинно охоплювати як весь життєвий цикл автобронетанкової техніки від появи концепції її створення до

його утилізації, так і окремі стадії життєвого циклу (проектування, тестування, виготовлення, експлуатація) і їх сукупності.

УДК 623, 629.3+504

Скраль В.В., курсант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Мазін С.П.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Семенченко С.В.**, викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор

ДОСЛІДЖЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВИКОРИСТАННЯ ГІБРИДНИХ ТРАНСМІСІЙ НА БРОНЬОВАНИХ КОЛІСНИХ МАШИНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ І ОБҐРУНТУВАННЯ ЇХ КОНСТРУКТИВНИХ ПАРАМЕТРІВ

Для розосередження натовпу під час масових безладів можуть застосовуватись бронетранспортери і водометні спецмашини. В результаті аналізу існуючих конструкцій водометів і автомобільних трансмісій встановлено що використання електромеханічної трансмісії має ряд суттєвих переваг: забезпечує плавну зміну швидкості руху і тяги машини у широкому діапазоні; цей тип трансмісії забезпечує довготривалу та стійку роботу при малих значеннях кутової швидкості обертання ведучих коліс; при використанні безступінчастої трансмісії на самохідній машині немає необхідності у таких агрегатах, як коробка передач, карданні вали, розподільча коробка, коробки відбору потужності.

Броньовані колісні машини, виконані за конструктивними схемами, що пропонується, можуть забезпечити економію пального в порівнянні з існуючими від 16 до 40 %. Окрім цього бронетранспортер буде мати переваги гібридного автомобіля.

Дана наукова робота виконана двома співавторами під керівництвом одного викладача. Науковий результат роботи представлено двома окремими статтями, кожна з котрих виконана за участю одного співавтора.

На рис. 1 наведена конструктивна схема бронетранспортера.

Розробка, виготовлення і виробництво пропонованих машин у найближчому часі призведе до підвищення ефективності дій підрозділів Національної гвардії України під час припинення масових безладів.

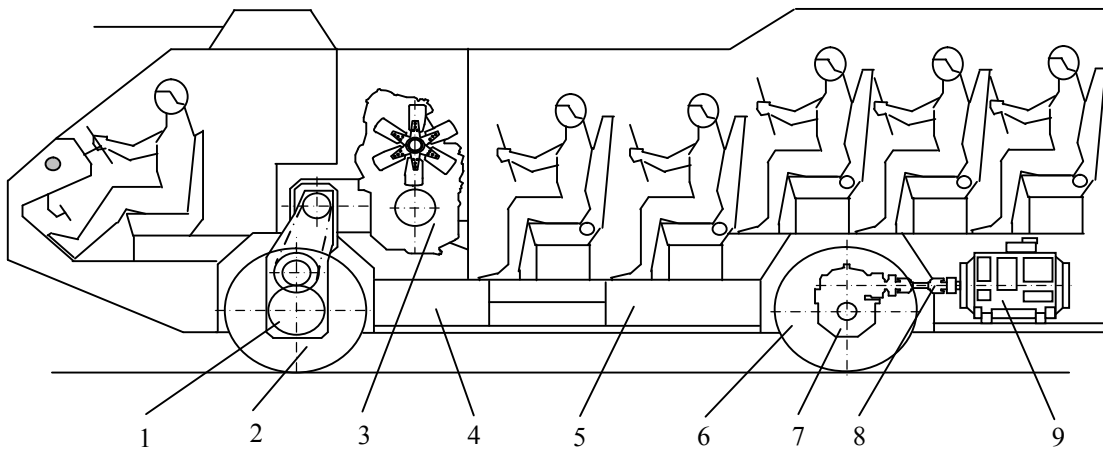

Рис.1. Конструктивна схема бронетранспортера: 1- редуктор переднього ведучого моста; 2 - переднє колесо; 3 - силова установка; 4,5 - блок акумуляторних батарей; 6 - заднє колесо; 7 - редуктор заднього ведучого моста; 8 - карданний вал; 9 - електричний двигун

УДК 621.9

Слепченко В.В., курсант 418 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; Сало В.А., доктор технічних наук, професор, професор кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ МІЦНОСТІ ОБОЛОНКОВИХ КОНСТРУКЦІЙ ІЗ ОРТОТРОПНОГО МАТЕРІАЛУ

Запропоновано варіаційний підхід до визначення просторового напружено-деформованого стану оболонкових елементів конструкцій із ортотропних матеріалів. Чисельно-аналітичний RVR-метод, що використовується в роботі, ґрунтується на варіаційному принципі Рейсснера, методі І.М. Векуа, теорії R-функцій, загальних рівняннях тривимірної теорії пружності та алгоритму двосторонньої оцінки точності наближених рішень змішаних варіаційних задач. Ефективність методу показана на чисельних прикладах.

*Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.
25 квітня 2019 р., м. Харків*

В даний час перспективи прогресу в машинобудуванні пов'язані, головним чином, з широким застосуванням анізотропних матеріалів, які відкривають широкі можливості як для удосконалювання існуючих конструкцій найрізноманітнішого призначення, так і для розробки нових конструкцій і технологічних процесів. Зокрема, задачі розрахунку напруженого стану ортотропних оболонок з отворами мають значний інтерес при дослідженні відповідальних оболонкових конструктивних елементів, від міцності і жорсткості яких залежить працездатність і надійність конструкції в цілому. У науковій літературі накопичений великий матеріал по методах розрахунку пружних оболонок, але все ще залишаються актуальними проблеми, пов'язані з використанням ефективних та надійних методів для розрахунків анізотропних оболонок з отворами. Істотний прогрес у цьому напрямку неможливий без залучення повної системи рівнянь тривимірної теорії пружності.

За допомогою використання ефективного RVR-методу в роботі зроблено чисельні розрахунки навантаженої сталім внутрішнім тиском ортотропної сферичної оболонки із двома полюсними круговими отворами при різних варіантах граничних умов на бічних поверхнях отворів. На підставі виконаних конкретних досліджень представлено табличний і графічний матеріал, з аналізу якого досліджено вплив розмірів отворів та товщини оболонки на її напружений стан. При використанні різних уточнених теорій оболонок з'ясована залежність напруженого стану оболонки від ступеня анізотропії та від вигляду граничних умов на бічних поверхнях отворів. Вірогідність отриманих у роботі результатів встановлена за допомогою обчислення інтегральної оцінки збіжності знайдених розв'язків та шляхом їхнього зіставлення з відомими в науково-технічній літературі чисельними даними інших авторів.

Наведені у роботі результати і висновки мають науковий і практичний інтерес і призначені для інженерних розрахунків на міцність і жорсткість оболонкових елементів конструкцій з концентраторами напружень у різних галузях сучасної техніки, зокрема, військової.

УДК 621.831

Супрун Б.А., курсант навчальної групи 417 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Калінін П.М.**, кандидат технічних наук, доцент кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України.

ДО ПИТАННЯ ОПТИМАЛЬНОГО ПРОЕКТУВАННЯ ПРИВОДНИХ ЗУБЧАСТИХ ПЕРЕДАЧ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

Загальновідомо, що проблеми підвищення якості військової техніки потребують постановки та вирішення оптимізаційних задач як на етапах проектування нових так і вдосконалення існуючих конструкцій. Важливим елементом військової машини є її привод, де головним елементом, як правило, є зубчасті передачі.

Задача оптимального проектування приводних зубчастих передач відноситься до багатокритеріальної нелінійної задачі із суперечливими цільовими функціями та нелінійними функціональними обмеженнями, яка є складною задачею математичного програмування і не має загальних методів розв'язання, і, відповідно, загальної методології їх оптимального проектування не створено.

У роботі розглянуто основні питання постановки і вирішення інженерної задачі оптимізації: формулювання критеріїв якості об'єкта оптимізації; формальне представлення об'єкта оптимізації, тобто побудови математичної моделі оптимізації; вибір методу рішення оптимізаційної задачі.

У роботі з урахуванням головних критеріїв працездатності приводних зубчастих передач, які виступають як критеріальні обмеження, запропонована їх проектно-математична модель та її програмна реалізація, що дозволяє виконувати багатоваріантні розрахунки зубчастих передач і будувати множину допустимих рішень.

Проведений аналіз класичних методів оптимізації показує, що більшість пошукових методів оптимізації призначена, як правило, для рішення однокритеріальних задач. У відповідності до цього вектор критеріїв якості, як правило, згортають, але це за відсутності методів об'єктивного визначення вагомості різнорідних критеріїв якості виробу приводить до неоднозначності побудови єдиного вектора якості і, відповідно, при цьому якість рішення значно погіршується або взагалі приводить до невірних рішень.

Особливість запропонованої і програмно реалізованої методології оптимального проектування зубчастих передач полягає у заміні процесу пошуку оптимального рішення процесом побудови Парето-оптимальних рішень і вибору компромісного оптимально-раціонального рішення. Для цього рекомендовано використовувати метод «допустимих множин», який не накладає обмежень на кількість критеріїв якості і параметрів оптимізації.

Розроблена методологія і оптимального проектування зубчастих передач може бути застосована для оптимального проектування інших технічних об'єктів, а також застосовуватися у навчальному процесі НАНГУ.

УДК 629.3.027.3

Табак А.О., курсант 314 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Страшний І.Л.**, кандидат військових наук, доцент кафедри автомобільної техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТРУКЦІЇ ПІДВІСКИ ВІЙСЬКОВОГО САНІТАРНОГО АВТОМОБІЛЯ

На сьогодні, у Національній гвардії України ведеться активна робота по комплектуванню підрозділів сучасними зразками автомобільної і спеціальної техніки, у тому числі і санітарними автомобілями. Та все ж у медичних підрозділах Національній гвардії України достатньо поширеним залишається військовий санітарний автомобіль на шасі УАЗ-3741. Досвід експлуатації цього військового санітарного автомобіля у зоні антитерористичної операції свідчить, що автомобіль здійснює евакуацію поранених в основному у складних умовах бездоріжжя, на пересіченій місцевості та по частково зруйнованих дорогах з великою кількістю перешкод різного профілю. У таких умовах жорстка ресорна підвіска автомобіля зі значними непідресореними масами не забезпечує достатню плавність ходу автомобіля, а її енергоємність не є достатньою для унеможливлення пробоїв підвіски під час руху. Такий режим руху може негативно впливати на стан поранених, що евакуюються.

Для військового санітарного автомобіля спроектована і розрахована комбінована ресорно-торсіонна підвіска, яка складається з двох малолістових напівеліптичних ресор, двох набірних пластинчастих торсіонів, гідравлічних амортизаторів двосторонньої дії і стабілізатора поперечної стійкості.

Використання у складі непідресорених частин автомобіля двохлистової ресори замість ресори з тринадцяти листів зменшує непідресорену масу автомобіля приблизно на 15%. Зменшення маси непідресорених частин автомобіля призведе до зниження динамічних (інерційних) навантажень на підвіску і несучу систему автомобіля (раму). В результаті підвищиться плавність ходу автомобіля, його надійність і збільшиться термін служби підвіски.

Розроблена підвіска спроектована таким чином, що їй необхідна жорсткість порівну розподіляється між двома пружними пристроями – ресорою і торсіоном. Враховуючи, що торсіон має в 4 рази більшу енергоємність, ніж ресора, таке конструктивне рішення призведе до зростання енергоємності підвіски в 2,5 рази і суттєво зменшить вірогідність пробоїв підвіски при русі автомобіля у складних дорожніх умовах.

Включення до складу підвіски стабілізатора поперечної стійкості призведе до покращення поперечної стійкості автомобіля і підвищення безпеки руху.

УДК 629.113

Таранов А.Л., сержант 314 М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Шаша І.К.**, доктор технічних наук, професор, професор кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

**МЕТОДОЛОГІЯ ПОБУДОВИ МАТЕМАТИЧНОЇ МОДЕЛІ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПАЛЬНИМ АВТОБРОНЕТАНКОВОЇ ТЕХНІКИ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ
(НА ПРИКЛАДІ АВТОМОБІЛЯ КРАЗ-6322)**

Автори пропонують розглянути математичне моделювання як спрощену форму подання реальних процесів і взаємозв'язків в системі, що дозволяє вивчити, оцінити і прогнозувати вплив складових елементів (факторів) на поведінку системи в цілому (сукупність взаємопов'язаних елементів). Точність математичної моделі процесу слід підвищувати головним чином на важливих операціях, важливість їх слід висловлювати через економічні і технічні показники.

З зарубіжної літератури відомі математичні моделі різної складності для визначення витрати палива автомобіля. Найбільш складні моделі визначають миттєву витрату палива і включають опис його зміни при різних положеннях дросельної заслінки і інших операціях. Також існують математичні моделі, за допомогою яких визначається середня величина витрат палива за дорожній цикл руху в міських умовах. Це європейський цикл руху NEDC (New Driving Cycle) і американський цикл руху FTP 75 (Federal Test Procedure). Ступінь складності моделі залежить від поставленого завдання.

Якщо ставиться завдання оптимізації конструкції автомобіля, то розробляється математична модель витрати пального, в якій враховуються такі параметри як маса, втрати в трансмісії, опір коченню, аеродинамічний опір тощо.

Результати експериментів автомобіля Ford Focus показують досить хороше наближення до математичної моделі витрати пального:

$$PT = -1,07 + \frac{130,3}{\bar{V}_{\text{аср}}} + 0,041 \cdot M \cdot PKE, \text{ г/км} \quad (1)$$

де $\bar{V}_{\text{аср}}$ - середня швидкість руху, км/год.; M - маса автомобіля, кг; PKE - сума збільшення кінетичної енергії при русі автомобіля з прискоренням, м/с^2 .

Пропонується наступний порядок розробки математичної моделі: формулювання завдання таким чином, щоб забезпечити однозначність її

розуміння. Потім виявлення теорії процесів, фізико-хімічних законів процесу на основі літературних і експериментальних даних інших дослідників, а при відсутності таких даних висунення робочої гіпотези з подальшою її перевіркою. На підставі фізико-хімічних законів або прийнятої робочої гіпотези складання одного рівняння або системи рівнянь, що зв'язують параметри з фактами в найбільш простій і зрозумілій формі, визначення способу розв'язання прийнятих математичних рівнянь, способи визначення параметрів рівняння. Потім здійснюється перевірка відповідності прийнятій моделі фактичного процесу при наявності фактичних даних і порівнянні їх з розрахунковими за допомогою математичної моделі.

В основі математичної моделі витрати пального має бути досить точне рівняння, що враховує різноманіття умов експлуатації автомобілів і впливає з теорії автомобіля, а також алгоритм його рішення, що дозволяє виробляти імітаційне моделювання.

Для автомобіля марки КрАЗ-6322 математична модель витрати пального буде мати вигляд:

$$Q = \frac{1}{\eta_i} \left\{ 1,24 \cdot i_k + 0,038 \cdot i_k^2 \cdot V_a + 0,0044 \left[90 + 6,9 \cdot V_a + 1,12 \left(G_a \cdot \psi + 0,077 k F V_a^2 \right) \right] \right\} \quad \text{л/100 км.} \quad (2),$$

де η_i - індикаторний ККД двигуна; i_k - передаточне число коробки передач; V_a - середня технічна швидкість, км/год.; G_a - повна вага автомобіля, Н; ψ - коефіцієнт сумарного дорожнього опору; k_x - коефіцієнт опору повітря, $\text{Нс}^2\text{м}^{-4}$; F - площа лобового перерізу (мідель) автомобіля, м^2 .

Після відповідних перетворень можна отримати математичну модель витрати пального, що складається з трьох частин. Перша не залежить від швидкості руху V_a , друга залежить від V_a в першому ступені і третя залежить від V_a в квадраті:

$$Q = \frac{1}{\eta_i} (A_1 + A_2 V_a + A_3 V_a^2) \quad \text{л/100 км.} \quad (29)$$

Для автомобіля марки КрАЗ-6322:

$$A_1 = 0,39 + 0,14 \cdot i_k + 0,0043 G_a \cdot \psi; \quad A_2 = 0,257 + 0,048 \cdot i_k^2; \quad A_3 = 0,8 \cdot 10^{-3}.$$

Аналіз математичної моделі витрати пального свідчить, що вона має ряд переваг, оскільки враховує найважливіший експлуатаційний фактор - швидкість руху автомобіля. Нове рівняння є оптимальним при розрахунку маршрутних норм витрати пального, а також при розрахунку норм витрати для різних груп доріг з урахуванням середньої технічної швидкості руху.

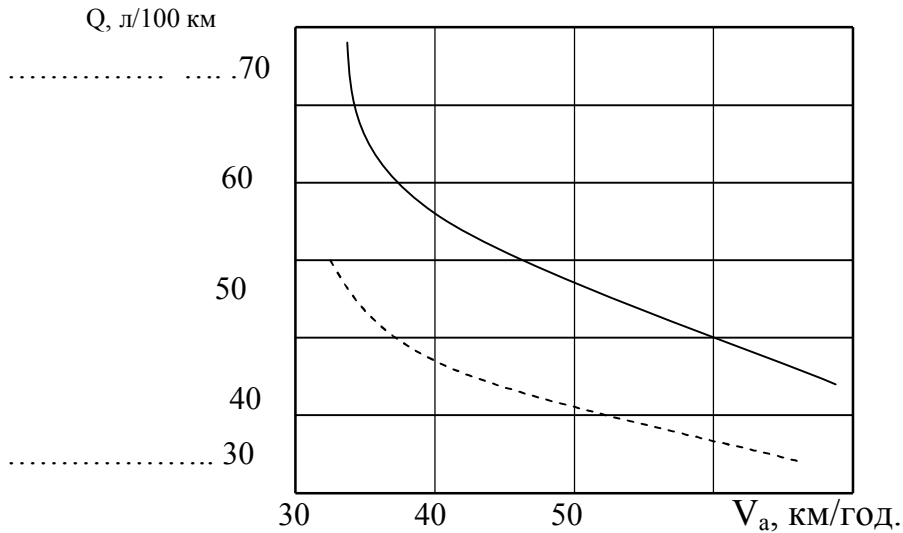

Рис.1. Вимірювання розрахункової витрати палива для порожнього (G_a - пунктирна лінія) і навантаженого (G_a - суцільна лінія) автомобіля в залежності від середніх швидкостей руху.

подальший напрямок досліджень має бути спрямовано на побудову нової методики нормування витрати пального для військової техніки НГУ України.

На рис. 1 представлено результати розрахунків по розробленій моделі витрати пального для порожнього і навантаженого автомобіля. Значення середньої технічної швидкості руху автомобіля приймалися для кожної групи доріг у відповідність з пропонованою для НГУ України класифікацією умов експлуатації.

УДК 623.592

Тарасенко Т. В. курсант 137 навчальної групи курсу №2 гуманітарного факультету Національної академії Національної гвардії України; **Марков О. В.** доцент кафедри вогневої підготовки, Національна академія Національної гвардії України, підполковник

ОСНОВИ ВЛУЧНОЇ СНАЙПЕРСЬКОЇ СТРІЛЬБИ

Снайпер має особливі можливості, підготовку й оснащення. Його служба полягає в забезпеченні високоточного вогню зі снайперської гвинтівки по ворожих цілях, з якими звичайний стрілець не може успішно боротися через їх дальність, розмір, місце розташування, короткочасність появи або видимості. Підготовка снайпера містить у собі широкий спектр дисциплін, призначених для підвищення його професійного рівня, як фактора посилення вогневої сили й для забезпечення його виживання на полі бою. Мистецтво снайперської стрільби вимагає навчання й регулярного тренування цих навичок до високого

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.

25 квітня 2019 р., м. Харків

рівня майстерності. Для досягнення максимально ефективного впливу на супротивника з мінімальним ризиком для себе, снайпер повинен бути добре підготовлений у влучній стрільбі з гвинтівки на великій відстані й польових навичках.

Не все у високоточній стрільбі залежить від снайперської гвинтівки та точності ваших балістичних обчислень. Свою частку тут вносить і сам стрілець - адже для того, щоб впевнено влучати в ціль, потрібно ще й просто вміти стріляти.

Техніка точного пострілу складається з кількох досить простих фаз:

- зайняття стабільного положення та наведення гвинтівки на ціль;
- прикладка до гвинтівки та контроль природної точки прицілювання;
- контроль дихання;
- контроль спуску та відмітка пострілу;
- контроль відбою гвинтівки, супроводження та контроль результату пострілу.

Снайпери повинні знати і пам'ятати, що снайперська справа - це військове мистецтво. Снайперський статус просто не може бути іншим. Звичайний стрілець – може не виконати завдання, засвітитися і буде убитий. Реальний результат може дати тільки справжній снайпер, підготовлений так, як належить. Тому снайпер готується не просто ознайомчими заняттями, а напруженими тренуваннями, на які так чи інакше доведеться не жаліти часу, зусиль та боєприпасів.

УДК 621.923

Тігаренко О.В., кандидат технічних наук, доцент кафедри інженерної механіки Національної академії Національної гвардії України, **Ващень С.Р.**, командир 2 відділення 217 навчальної групи Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕПЛОВИХ ПРОЦЕСІВ

Дослідження поведінки об'єкта у динаміці дає цінну інформацію про його функціональні властивості та умови їх забезпечення у найкоротший термін за найменші кошти. Саме тому вивчення теплофізичної поведінки конструкційних матеріалів під час виготовлення деталі має першочергове значення при розробці та вдосконаленні технологічних процесів.

Способи реєстрації теплових процесів в залежності від шляху розповсюдження тепла (теплопередача через теплопровідність, конвекція, випромінювання) діляться на контактні та безконтактні. Найбільш широкого

вживання у промисловості серед контактних способів досягли штучні термопари. На відміну від термоіндикаторних речовин, які змінюють колір, плавляться або люмінесціюють при певних температурах (покриви, лаки, плівки, люмінофори), штучні термопари дозволяють безступенево реєструвати дійсну температуру, мають малу інерційність, можуть реєструвати температуру з високою швидкістю та точністю перетворення термоелектрорушійної сили, дають стабільні покази, є простими у налагодженні та градуванні. Окрім цього при використанні декількох термопар відразу можливо дослідити процес розповсюдження тепла у різних частинах деталі, що значно скорочує час на підготовку дослідних зразків та суттєво зменшує різного роду похибки.

Поза конкуренцією серед безконтактних способів реєстрації тепла є термографічний спосіб. Сучасні інфрачервоні камери є високочутливими приладами з оптико-механічним скануванням об'єкту. В процесі вимірювання теплове зображення об'єкту перетворюється камерою у видиме зображення, яскравість якого в окремих точках об'єкту пропорційна їх температурі. Додаткові програмні забезпечення дозволяють оцінювати теплові зображення за розподілом температури в окремих точках або ділянках поверхні у процентному співвідношенні, отримувати залежності зміни температури протягом часу та встановлювати точки екстремумів.

Потужності сучасної вимірювальної техніки здатні значно полегшити шляхи визначення раціональних умов виробництва або експлуатації як конкретної деталі так і об'єкту в цілому.

УДК 656.057.87+343.983.2

Тодосов А.В., курсант 314М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, сержант; **Марценяк О.П.**, викладач кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

АВТОМОБІЛЬ НА СТИСЛОМУ ПОВІТРІ

Уявіть собі автомобіль, який працює на повітрі. Безкоштовному повітрі, яким ми дихаємо. Можливо людство вичерпає паливо зі свердловин. Але біопаливо, електрика і сонячна енергія дають нам великі можливості, але паливо майбутнього це повітря.

Фантаст Жюль Верн передсказував, що автомобіль буде живитися повітрям, стислим повітрям. Месьє Негер створив автомобіль на повітрі, це повномаштабний прототип автомобілів, які живляться стислим повітрям.

Рух на силі повітря означає 400 кілометрів, від однієї заправки до другої. Зі швидкістю 100 кілометрів на годину, при цьому повітряна установка заповнюється за 3 хвилини. Комфортний кузов в собі несе баки зі стислим повітрям які живлять автомобіль. На повітря не потрібно витратити кошти.

MDI створив генератор який приводиться до руху стислим повітрям, це дає перспективи установки його на автомобіль який рухаючись буде стискати самостійно повітря і утворювати стисле повітря. Рухаючись автомобіль буде самостійно підживлювати себе. Це можливо надати автомобіль безперервний рух, безкоштовну заправку і ніякого забруднення. Вартість такого автомобіля приблизно 16 тисяч доларів. Це автомобіль майбутнього.

Вчені вирішили не користуватися бензином вивчаючи інші можливості руху, без нафтопродуктів. Пройшли шлях від бензину до біопалив і гібридів, автомобіль на сонячній енергії а також колись передказані Жюль Верном, автомобілі на стислому повітрі. Без сумніву це енергія майбутнього.

Федоряко А.С. студентка спеціальності «Метрологія, стандартизація та сертифікація» Харківського національного автомобільно-дорожнього університету; **Полянський О.С.** професор, доктор технічних наук Харківського національного автомобільно-дорожнього університету

ОСОБЛИВОСТІ СЕРТИФІКАЦІЇ КОЛІСНИХ МАШИН ВИРОБНИЦТВА ХТЗ

Провідні економічні країни почали розвивати процеси сертифікації в 20-30-і роки нашого століття. В 1920 р. Німецький інститут стандартів (DIN) заснував в Німеччині знак відповідності стандартам DIN, який поширюється на всі види продукції, за виключенням газового обладнання, обладнання для водопостачання і деякої іншої продукції, для якої передбачений спеціальний порядок проведення випробувань зразків та нагляду за виробництвом.

Перший закон в галузі сертифікації у Франції був виданий в 1938 р. І був цілком присвячений правовому регулюванню національному знаку відповідності стандарту NF.

Закон від 1941 р. регулював в сукупності питання стандартизації та сертифікації.

Видані потім урядом декрети (1943 р., 1955 р., 1964 р., 1978 р. і 1980 р.) уточняли правове регулювання контролю за використанням норм і стандартів питання правового захисту торгових марок, а також правила процедури акредитації випробувальних лабораторій, порядок видачі сертифікатів відповідності нормам і стандартам.

Відповідальність за організацію і керівництво системою було покладено на Французьку асоціацію по стандартизації (AFNOR). Система сертифікації знаку NF означає, що продукція, яка пройшла сертифікацію у відповідності з встановленими правилами, повністю відповідає вимогам французьких стандартів.

Сертифікація машин - сукупність дій, спрямованих на підтвердження високої якості виробу та відповідності вимогам затверджених технічних регламентів, що проводяться з метою забезпечення безпеки для здоров'я і життя громадян, їх майна та навколишнього середовища.

Сертифікація транспортних засобів в системі УкрСЕПРО може проводитися як юридичними, так і фізичними особами, а сертифікат може бути оформлений як на одиничне, так і на серійне ввезення.

Як відбувається процедура сертифікації автомобілів?

- Заповнення автовласників спеціальної форми для проведення сертифікації, а також надання органу сертифікації копій документів на автотранспортний засіб.

- Розгляд заявки співробітником, який спеціалізується на даному типі автомобілів.

- Здійснення необхідних досліджень, перелік яких залежить від типу автомобіля.

- Аналіз результатів випробувань автомобіля фахівцем по сертифікації.

- Надання необхідного пакету документів (при відповідності показників українськими стандартами) керівнику органу з сертифікації для прийняття остаточного рішення.

Після завершення всіх перевірочних робіт власнику автотранспорту видається сертифікат відповідності на спеціальному бланку, а також додаток з переліком стандартів і зазначеним органом, який здійснив перевірку на відповідність конкретного автотранспортного засобу.

Також обов'язкова сертифікація вантажних автомобілів та інших автотранспортних засобів, які раніше були у використанні (підтриманих).

Сертифікація машин – є обов’язковою, адже від цього залежить не тільки життя самої людини, а й стан навколишнього середовища. Тому сертифікація має вирішувати такі задачі:

- формулювання і проведення стратегії розвитку системи сертифікації (у країні, регіоні, підприємстві);
- управління системою сертифікації продукції (включаючи атестацію випробувальних лабораторій, центрів, атестацію виробництва, видачу сертифікатів і технічний нагляд за сертифікацією);
- розробка організаційно-методичних документів (сертифікація систем якості);
- проведення сертифікаційних випробувань;
- навчання і підвищення кваліфікації фахівців у області сертифікації.

Для вирішення цих задач об’єктом дослідження повинні бути колісні машини, а предметом - методи дослідження автомобілів.

Найбільш поширеними методами досліджень є:

- організаційні методи;
- технологічні методи;
- органолептичні методи;
- інструментальні методи;
- діагностування за параметрами робочих процесів;
- діагностування за параметрами супутніх процесів;
- діагностування за структурними параметрами.

УДК 355.541

Хромов Є.В., курсант 238 навчальної групи командно-штабного факультету Національної академії Національної гвардії України, **Самсонов Ю.В.**, доцент кафедри вогневої підготовки Національної академії Національної гвардії України, кандидат технічних наук, підполковник

ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ І МЕТОДИК У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ВОГНЕВІЙ ПІДГОТОВЦІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ НГУ

Підготовка влучного стрільця – це велика клопітка та наполеглива робота як командира, так і самого стрільця. Ця задача значно полегшується завдяки використанню навчальних стрілецьких приладів (НСП), застосування яких насамперед визначається рівнем підготовки офіцерів та сержантів.

Командир (керівник заняття) повинен:

- знати призначення кожного навчального приладу та всі можливі варіанти його використання;
- досконало володіти методикою застосування НСП;
- користуватися при навчанні підлеглих тільки справними НСП;
- визначати необхідність використання НСП при навчанні, виходячи з теми заняття та періоду навчання.

Звичайно техніку стрільби розглядають у наступній послідовності: приготування, прицілювання, дихання, спускання курка.

У техніці стрільби всі елементи зв'язані між собою і в рівній мірі є головними. Наприклад, не можна точно прицілитися, не затримавши при цьому дихання, або без прицілювання не буде точного попадання. Але найбільш важливим елементом є управління натисненням на спусковий гачок. Це завершуючий елемент в техніці стрільби, і точність пострілу більшою мірою залежить від того, чи зможе військовослужбовець видавити робочий хід спускового механізму, не збиваючи наведення зброї.

Процес навчання техніці стрільби повинен будуватися на основі точної інформації про дії стрільця в кожен проміжок часу, за допомогою якої можна оцінити ефективність виконаних ним дій. Найбільш точна інформація про дії курсанта в ході виконання вправи можлива лише при використанні технічних засобів навчання вогневої підготовки. Вони дозволяють ефективно погоджувати всі ланки педагогічного процесу, починаючи від сприйняття об'єкту, його осмислення, формування рухових уявлень і закінчуючи закріпленням і вдосконаленням сформованих навиків.

Первинне навчання стрільби з пістолета повинне будуватися на основі візуальних оцінок якості виконаних пострілів з використанням стрілецьких тренажерів. Для цього в учбовому процесі і під час проведення стрілецьких тренувань необхідно використовувати стрілецькі комплекси.

Ці стрілецькі комплекси дозволяють оцінювати ступінь стійкості системи «стрілок-зброя-мішень», побачити помилки, пов'язані з утриманням пістолета, натисненням на спусковий гачок, прицілюванням. Так по картині прицілювання можна оцінити зусилля, що додається до рукоятки пістолета. По розташуванню траєкторії прицілювання або «червоної плями», щодо центру мішені, можна судити про правильність вибору точки прицілювання або правильності прицілювання. Аналогічним чином оцінюється і робота лучезап'ястного суглоба і кісті руки, що утримує зброю. Так само можна виявити і своєчасно виправити ряд інших помилок в техніці стрільби.

В Українській армії була випробувана система лазерної імітації реального бою MILES. Ці навчання стали дійсно унікальними, адже аналогів подібних систем немає більше в Україні. Дана система призначена для імітації реальних

умов бою в ході тактичної підготовки особового складу армії і дає можливість практикувати пряме збройне зіткнення формувань, в тому числі і тих, які використовують бойову техніку.

Системи MILES CVS, які встановлюються на бронетранспортери БТР-80, призначені в першу чергу для відпрацювання ведення бою з використанням бронетехніки, а також для навчання військовослужбовців тому, як необхідно діяти в умовах використання противником військової потужності, а також для проведення тренувань зі стрільби з бронетранспортерів без використання боєприпасів. Крім того, дана система дає можливість оцінити тактичні навички і вогневе майстерність особового складу в ході проведення бойових дій.

Принцип роботи лазерної системи для БТР-80 заснований на передачі кодованих імпульсів безпосередньо від приладу лазерної імітації стрільби до встановленим на техніці противника приймачів.

Таким чином, використання сучасних технічних засобів навчання на основі інтерактивних мультимедійних технологій дозволить не тільки економити боєприпаси, але і ефективно управляти процесом навчання техніці стрільби з стрілецької зброї.

УДК 355.541

Цибаков С.М., курсант 415 навчальної групи, курсу №2, факультету логістики, Національної академії Національної гвардії України

СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Розглянуто перспективи розвитку артилерійських систем Національної гвардії України

Артилерійські системи – це сукупність функціонально пов'язаних та різнорідних технічних засобів, які призначені для виконання бойових завдань. З технічних засобів у залежності від призначення та характеру вогневих задач, які виконуються, до складу артилерійських систем можуть входити радіолокаційні станції виявлення та супроводження цілей, гарматного

наведення; прилади управління вогнем, артилерійської розвідки, забезпечення стрільби(метеорологічного, балістичного) підготовки вихідних даних для стрільби; засоби технічної підготовки та транспортування(шасі); транспортувально(шасі); транспортно-заряджальні машини. За своїм призначенням та видом базування артилерійські системи поділяються на наземні(протитанкові, зенітні тощо), авіаційні та морські(корабельні та берегові).

Аналіз сучасних умов ведення збройної боротьби, способів ведення бойових дій у локальних конфліктах і війнах дозволяють установити тенденції розвитку артилерійських систем підрозділів Національної гвардії України, які створювались практично з нуля, починаючи з літа 2014 року.

Артилерія зараз є найпотужнішим засобом ураження. Однак всі артилерійські системи дісталися нам у спадок від СРСР, тому в Національній гвардії України та в інших збройних формуваннях гостро стоїть питання про їх модернізацію та створення нових зразків. Так Міністерство оборони України заявило, що українська армія буде отримувати нові міномети. Реактивні системи залпового вогню, а також відбудеться перехід на використання 155-мм гармат замість старих радянських 152-мм гаубиць. Це дозволить перейти на стандарти НАТО і може підвищити далекобійність ствольної артилерії.

Окрім ствольної артилерії важливим напрямком розвитку артилерійських систем в Національній гвардії України є забезпеченням її підрозділів сучасними протитанковими ракетними комплексами. Використання сучасних протитанкових ракетних комплексів дозволяє вивести підрозділи НГУ, що беруть участь в ООС, на якісно новий рівень. Різко підвищити їх ударну міць і здатність вести масштабні бойові дії в будь-яких кліматичних і погодних умовах, ефективно вражаючи броньовані й інші цілі. Подальший розвиток ПТРК повинен здійснюватися як шляхом створення нових зразків, що переважно відносяться до третього покоління, так і за допомогою планової модернізації штатних засобів.

Особливу увагу потрібно приділяти розвитку мін(боєприпасів), зокрема неконтактних детонаторів. Адже за їх допомогою можна значно підвищити радіус ураження в разі підризу міни на висоті від 2 до 10 метрів. При цьому міномети залишаються незамінним засобом у антитерористичній операції. Міномет. Наприклад, ефективний під час ведення вуличних локальних боїв.

Необхідно постійно вивчати й аналізувати досвід локальних війн і збройних конфліктів з метою визначення напрямків подальшого розвитку і удосконалення артилерійського озброєння та техніки.

УДК 623.442

Черніченко Ю.М., доцент кафедри ракетно-артилерійського озброєння;
Калмиков І.І., курсант 414 навчальної групи курсу № 2 факультету логістики
Національної академії Національної гвардії України

АНАЛІЗ ПІДРИВУ ДВОХ МІН В КАНАЛІ СТВОЛА 120-ММ МІНОМЕТІВ

Під час експлуатації мінометів за призначенням останнім часом почастишали випадки загибелі обслуги мінометів внаслідок підриву мін в каналі ствола міномету. Конструкція міномету не може бути причиною руйнування ствола міномету під час стрільби при справному технічному стані міномету, міни та виконанні особовим складом обслуги правил експлуатації мінометного комплексу. Причиною підриву міни в каналі ствола можуть бути суб'єктивні та об'єктивні фактори.

Під суб'єктивними факторами розуміють фактори, які пов'язані діями особового складу обслуги, а під об'єктивними – фактори, які пов'язані із зовнішнім впливом на мінометний комплекс, з особливостями використання мінометного комплексу.

Повністю усунути вплив суб'єктивних факторів не можливо. Але чим якісніше буде спроектований та виготовлений зразок мінометного комплексу, чим правильніше він буде використовуватися, чим якісніше будуть виконуватися встановлені види ТО і ремонту, тим ефективніше та безпечніше буде мінометний комплекс.

Під дією суб'єктивних та об'єктивних факторів відбуваються процеси зносу, корозії, деформації, зламу деталей та збірних одиниць, в результаті чого мінометний комплекс частково або повністю втрачає працездатність та може бути небезпечним в поводженні.

Розглянемо приклад. Підрив двох мін в наслідок подвійного заряджання міномету. Причинами цього може бути:

- порушення заходів безпеки (стрільба з несправним запобіжником від подвійного заряджання);
- халатне виконання особовим складом розрахунку своїх обов'язків під час ведення стрільби (не контролюють виліт міни з каналу ствола);
- несвоєчасне та неякісне проведення ТО і ремонту запобіжника від подвійного заряджання;
- недосконала конструкція та низька якість виготовлення запобіжника від подвійного заряджання.

Таким чином, основним напрямком запобігання підриву мін в каналі ствола міномета є виконання якісного та своєчасного ТО і ремонту міномету, суворе дотримання заходів безпеки під час стрільби та застосування нових

технічних рішень, забезпечення надійності роботи запобіжника від подвійного заряджання, впровадження акустичного контролю пострілу з наступним наданням дозволу на стрільбу; введенням жорсткого контролю технічного стану мін придатних до використання та практичної навченості особового складу мінометних розрахунків.

Чужикова В.В., студентка спеціальності «Професійна освіта. Метрологія, стандартизація та сертифікація» Харківського національного автомобільно-дорожнього університету; **Подригало М.А.** професор Харківського національного автомобільно-дорожнього університету

МЕТОДИ ОЦІНКИ МОМЕНТІВ РАДІУСІВ ІНЕРЦІЇ АВТОМОБІЛЯ

Моменти інерції відносно трьох координатних осей визначають стійкість і керованість колісної машини. Визначення радіусів інерції являє собою певні труднощі, особливо на стадії проектування цих машин.

Дослідженням стійкості автомобілів в різних режимах руху займалося велика кількість авторів. Ними були розглянуті різні фактори і параметри, що впливають на це експлуатаційне властивість.

В даний час визначення моментів і радіусів інерції автомобілів щодо трьох координатних осей здійснюється експериментальним шляхом. Для визначення моменту і радіусу інерції щодо вертикальної осі використовується метод крутильних коливань підвішеної на тросах платформи з встановленим на ній досліджуваним автомобілем.

Метою дослідження є уточнення імовірнісного методу визначення радіусів інерції автомобіля щодо трьох координатних осей. Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити такі завдання:

- отримати уточнені імовірнісні залежності радіусів інерції щодо трьох координатних осей;
- провести оцінку точності запропонованих імовірнісних залежностей.

УДК 629.062

Чуча Є.В., командир 2 відділення 314М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Склярів М.В.**, кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри автобронетанкової техніки факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ УМОВ ПЕРЕВЕЗЕНЬ СПЕЦІАЛЬНИМИ ВАНТАЖОПАСАЖИРСЬКИМИ АВТОМОБІЛЯМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Транспорт в сучасному світі можна вважати однією з насущних потреб людства, яка стоїть на одному рівні з такими потребами як їжа, одяг, житло.

Конструкції автомобілів безперервно удосконалюються. Тенденції розвитку конструкцій автомобілів обумовлені як економічними, так і соціальними причинами. Економічні причини визначають тенденції підвищення паливної економічності, яка зараз стала одним з провідних напрямів сучасного автомобілебудування. Соціальними причинами можна рахувати підвищення безпеки автомобіля і зниження токсичності вихлопних газів.

Для цього необхідно підвищити ефективність використання автотранспортних засобів (АТЗ), забезпечити розвиток транспорту загального користування.

Крім того, необхідно прискорити створення і впровадження передової техніки і технології, розвивати нові перспективні види транспорту, підвищити темпи оновлення парку рухомого складу і засобів обслуговування.

Всі вузли і механізми, що складають автомобіль, а також що знаходяться в салоні легкового автомобіля, а також водій і пасажир, сприймають як повільні коливання з великими амплітудами, так і швидкі коливання з малими амплітудами. Захистом від коливань - є елементи підвіски, і шини.

У зв'язку з необхідністю покращення умов перевезень, та виконань бойових задач особовим складом Національної гвардії України, стає за необхідне дослідження та розробка спеціальних вантажопасажирських автомобілів для мобільних груп швидкого реагування. В найбільшій ступені на комфорт та підвищення прохідності впливають підвіска та будова ведучих мостів.

Тому більш ретельно треба розглядати та досліджувати конструкції підвісок автомобіля і їх еволюцію. Порівнюючи різноманітні пружні елементи підвісок, проаналізувати їх переваги і недоліки, та виділити найперспективніші конструкції, розроблені сучасними фірмами виробниками автомобілів такими як Citroen і Mercedes-Benz.

Підсекція № 3.2 Тилове забезпечення підрозділів Національної гвардії України

Керівник підсекції: доцент кафедри технічного та тилового забезпечення підполковник **Павленко С.О.**

Секретар підсекції: старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення майор **Нестеренко Р.В.**

УДК614.8:355

Адамов Ю. В. курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Альбощій О.В.**, кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України

РОЗРОБКА РЕКОМЕНДАЦІЙ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ ОБ'ЄКТІВ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Забезпечення пожежної безпеки у військовій частині є однією з найважливіших функцій підтримання бойової готовності військ, збереження життя військовослужбовців і матеріальних цінностей. Статистика свідчить про те, що незважаючи на виконання заходів протипожежного захисту, щорічно відбувається велика кількість пожеж на різних об'єктах, зокрема і на об'єктах військового господарства. Тому пошук можливостей підвищення рівня пожежної безпеки залишається актуальним завданням ведення військового господарства.

Традиційний підхід до управління пожежною безпекою на об'єктах військової сфери діяльності передбачає планування, організація контроль з боку відповідних командирів (начальників) та органів управління заходів щодо виконання вимог нормативних документів стосовно протипожежного облаштування та утримання об'єктів. Вважається, що такий підхід, в цілому, дозволяє забезпечити рівень пожежної безпеки не нижче заданого. Виходячи з визначення пожежної безпеки як відсутності неприпустимого ризику виникнення і розвитку пожеж та пов'язаної з ними можливості завдання шкоди живим істотам, матеріальним цінностям і довкіллю, управління пожежною безпекою має за мету недопущення зростання ризиків понад визначені рівні. В той же час традиційний підхід не передбачає безпосередньо проведення заходів

щодо управління пожежними ризиками. У зв'язку з цим виникає розбіжність між поняттями пожежної безпеки та методом управління нею.

В багатьох країнах Європейського Союзу при управлінні пожежною безпекою об'єктів застосовується методологія управління пожежними ризиками. В загальному випадку вона передбачає визначення існуючих небезпек, що можуть призвести до виникнення загоряння та розвитку пожежі, встановлення причин їх існування, кількісне оцінювання пожежних ризиків, розробку заходів, спрямованих на їх зниження. Такий підхід до управління рівнем пожежної безпеки відповідає сучасному розумінню поняття “пожежна безпека” та спрямований на зниження рівня пожежної безпеки понад нормативні рівні. Тому доцільно вивчення досвіду управління пожежною безпекою шляхом управління пожежними ризиками та запровадження його на об'єктах військового господарства частин НГУ. Актуальність запровадження даного підходу визначається також і тим, що в сучасних умовах спостерігається тенденція до збільшення пожежних ризиків в наслідок старіння об'єктів військового господарства, зростання небезпечності поведінки особового складу, наявністю випадків цілеспрямованих дій ворожих осіб, спрямованих на нанесення шкоди об'єктам важливої військової інфраструктури.

Для практичної реалізації управління пожежними ризиками необхідно провести організаційні заходи, до основних з яких слід віднести розробку карток оцінки пожежних ризиків на кожному об'єкті військового господарства частини. Такі картки мають відображати існуючі на об'єкті пожежні ризики, кількісну оцінку ймовірності виникнення пожежі та її наслідків, фактори, які впливають на ймовірність пожежі та розмір збитків від неї. Дії щодо протипожежного захисту об'єктів мають містити заходи, які впливають на фактори ризиків, усуваючи чи знижуючи їх до мінімального рівня. Для складання карток пожежних ризиків об'єктів військового господарства необхідно залучити фахівців у галузі пожежної безпеки. Такі картки мають періодично переглядатися, оскільки ситуація на переважній більшості об'єктів є достатньо динамічною і може змінюватися у зв'язку з діяльністю, що проводиться у військовій частині. Зокрема, заходи протипожежного захисту мають спрямовуватися на зниження існуючого рівня ризиків. Для кількісного відображення ймовірності виникнення пожежі та збитків від неї на об'єкті прийнято використовувати бальні оцінки.

Як очікується, управління пожежними ризиками буде сприяти підвищенню рівня пожежної безпеки об'єктів військового господарства, дозволить підвищити результативність заходів протипожежного захисту та буде сприяти підвищенню боєготовності військових частин НГУ.

УДК 621.111.105.3

Алькема Т.І., курсант 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Герасименко В.Н.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

КОНТРОЛІНГ В СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЇ

Сучасна економіка вимагає нових підходів до управління. Один з найбільш успішних серед них - контролінг. Він виступає синтезом таких дисциплін (концепцій), як управлінський облік і економіка підприємства, що зазнали зміни через включення до їх інструментарій нових методів, засобів і навіть інформаційних технологій. Вважається, що для формування системи контролінгу необхідно створення незалежної служби. Але є приклади ефективного використання контролінгу різними підрозділами фінансово-економічного блоку підприємств. Сьогодні в Україні у середовищі управлінців та підприємців слово «контролінг» входить в моду. Контролінг починають викладати у вузах, підрозділи контролінгу відкриваються в компаніях, фахівців з контролінгу запрошують на роботу. На жаль, у переважної більшості таких претендентів дуже далеке уявлення про контролінгу в загальному, про місію та завдання контролінгу, нарешті, про філософію контролінгу, зокрема. Чи не краще, як показує практика, йде справа в розумінні суті контролінгу, його місця та ролі в системі управління і з боку роботодавців, включаючи тих, хто вже починає сприймати контролінг як інструмент управління. Становище погіршується співзвуччям слова «контролінг» зі звичним для всіх словом «контроль». Відповідно асоціативно починає вкорінюватися оману, що контролери - це ті, хто контролюють, контролюють все і вся, причому контролюють жорстко. Втім, про це багато написано і багато сказано. Як і про те, що слово контролінг по-англійськи означає в першу чергу «управляти», «регулювати», і лише в останню чергу «контролювати».

Перш за все контролінг сьогодні орієнтований на підтримку процесів прийняття рішень на базі комп'ютеризованої системи збору та обробки інформації. Він повинен забезпечити адаптацію традиційної системи планування, обліку і контролю на підприємстві до інформаційних потреб осіб, які приймають рішення. Таким чином, до функцій контролінгу відносяться створення, обробка, перевірка і подання системної управлінської інформації. Контролінг підтримує і координує процеси планування, забезпечення інформацією, контролю і адаптації. Завдання контролінгу полягає у постійному моніторингу змін зовнішнього середовища та формуванні конкретних цілей для досягнення кінцевої мети діяльності підприємства. Беручи за основу дані

бухгалтерського обліку як джерело інформації, служба контролінгу вивчає явища і процеси, що відбуваються на підприємстві, виявляє слабкі місця, порівнює фактичні показники із запланованими та аналізує причини відхилень, а також пропонує керівництву заходи щодо покращення ситуації на підприємстві. Щодо прийняття управлінських рішень, то, на нашу думку, до завдань контролінгу не входить їх прийняття, а лише збір необхідної інформації, підготовка до прийняття, а також розроблення та обґрунтування альтернативних варіантів. З функціонального огляду контролінг здійснюється кожним керівним працівником.

Таким чином, сьогодні зростає роль контролінгу в управлінні сучасним підприємством. Він дає змогу вивести управління підприємством на якісно новий рівень, інтегруючи, координуючи і спрямовуючи діяльність різних підрозділів підприємства на досягнення оперативних і стратегічних цілей. Запровадження системи контролінгу як самостійної складової системи дасть змогу досягти ефективного управління власними ресурсами, оперативно реагувати на зміни в діяльності, розробляти та опрацьовувати різні варіанти управлінських рішень, дасть можливість максимізувати прибуток, мінімізувати ризики, а також забезпечити ліквідність і платоспроможність господарюючих суб'єктів.

УДК 302.105

Алькема Т.І. курсант 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Фісун К.А.** д.е.н., професор кафедри менеджменту та військового господарства, Харків

ЛОГІСТИЧНА СКЛАДОВА В ПОЛІТИЦІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ

Зміна ролі держави в регулюванні економічних процесів, недостатня узгодженість діяльності центру і регіонів, ослаблення міжрегіональних економічних зв'язків негативно позначаються на економіці регіонів країни. Якщо території, що володіють багатими сировинними ресурсами, в основному паливно-енергетичними, характеризуються певною стабілізацією і навіть деяким зростанням, то деякі розвинені в минулому регіони з високою щільністю населення і висококваліфікованими кадрами переживають економічну кризу. Зростає диференціація результатів територіального соціально-економічного розвитку.

Складність і динамічність сучасної організаційної та економічної діяльності будь-яких територіальних систем визначає необхідність

використання концепції логістики при вирішенні багатьох проблем, пов'язаних з вивченням їх структури і взаємодії між елементами і зовнішнім середовищем.

Останнім часом з'явилося досить публікацій [1, 2], які присвячені макро- і мікроекономічних проблем формування та розвитку ринку і ринкової інфраструктури на основі логістичних концепцій. Однак проблеми формування територіальних ринків в умовах трансформаційної економіки, особливо з позицій системного поновлюваного підходу, висвітлюють лише деякі публікації. Формування і розвиток ринків на управлінському рівні вивчені ще недостатньо, розглядаються тільки окремі товарні ринки, а також пов'язані з ними питання розвитку інфраструктури [3-5].

Таким підходом на підставі виконаних досліджень може стати впровадження концепції та методології логістики, яка може бути використана для трансформації і адаптації економічних систем різного рівня. Саме логістика є одним з механізмів, який дозволить перетворити політику реформування економіки, орієнтованої останнім часом на невизначений потенціал територій, і врахувати соціальні, економічні, природні та демографічні умови конкретних регіонів.

Література

1. Чухрай Н. Інновації та логістика товарів / Н. Чухрай, Р. Патора. – Львів.: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2001. – 262 с.
2. Павлов В.І. Ринок нерухомості / В.І. Павлов, А.М. Асаул. – 2-е вид. – К.: Кондор, 2006. – 336 с.
3. Фісун К.А. Концептуальные аспекты формирования оптимальных параметров региональной логистики К.А. Фісун // Вісник економіки транспорту і промисловості: Збірник науково-практичних статей. – Харків: УкрДАЗТу, 2007. – Вип. 19-20. – С. 126-131.
4. Якимишин Л.Я. Інноваційність концепції ланцюга поставок / Л.Я. Якимишин // Управління розвитком: Зб. наук. ст. – №.3 – Харків: ХНЕУ, 2005. – С. 77-79.
5. Фісун К.А. Развитие регионального рынка складской недвижимости / К.А. Фісун // Коммунальное хозяйство городов. – К.: Техника, 2008. – Вып. 83. – С. 285-294.

УДК 658.7

Артамонов А.В., курсант 517 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гончаренко Н.Г.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

НОРМУВАННЯ ЗАПАСІВ – ЯК ЗАСІБ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ

Важко уявити діяльність будь-якого підприємства без запасів. Запаси – це все те, що необхідно підприємствам для створення продукції та отримання прибутку. Вся вартість запасів, що використовується в процесі виробництва продукції, одночасно відображується у собівартості продукції. Відповідно до формування запасів необхідно підходити виважено та з наукової точки зору, оскільки як їх нестача так і надмірна кількість негативно буде впливати на кінцеві результати. Одним з таких напрямів управління запасами є їх нормування.

Як відмічає Іващенко О.В. «Метою нормування виробничих запасів є необхідність визначити такий їх рівень, який би забезпечував рівномірність і ритмічність випуску продукції.

Норма запасу залежить від наступних факторів:

- потреба підприємства в різних видах сировини й матеріалів;
- періодичність виготовлення й відвантаження продукції постачальником;
- обсяги поставок;
- можливість гарантованого комплексу поставок покупцеві;
- місце розміщення підприємства-покупця щодо продавця;
- види використаного транспорту;
- сезонність поставки й використання матеріалів;
- комплектність і номенклатурно-якісні параметри запасів»

То ж як бачимо важливість процесу нормування запасів носить як економічне призначення так і організаційне. Тому доцільно звернути увагу на різні методи управління запасами.

Але як відмічає Круш П.В. «Перш ніж розглянути методи управління запасами, важливо обумовити необхідність цього процесу:

1) ефективне управління запасами призведе до зменшення вартості зберігання, і як наслідок до збільшення прибутку компанії. Так, якщо підприємства в змозі ефективно управляти своїми запасами і здатне зменшити кількість товарів, які потрібно необхідно зберігати, то виникає потреба в

меншій площі місця зберігання, що в свою чергу призведе до нижчої вартістю оренди складу.

2) неефективне управління запасами призводить до зниження доступності товарів і збільшення часу доставки. Ефективне управління запасами допоможе задовольнити потреби клієнтів підприємства, надаючи їм продукти першої необхідності.

3) товари, що зберігаються протягом тривалого періоду часу втрачають свої властивості, що призводить до додаткових накладних витрат. Отже, належне управління запасами знизить ці витрати.

4) якщо запаси підприємства розташовані в різних місцях, виникає необхідність в побудові належної системи для управління цими запасами на основі попиту і пропозиції. Побудувати таку систему можливо на основі використання методів управління запасами.» 2, с. 243

Список використаних джерел

1. Іващенко О. В. Нормування виробничих запасів на підприємстві / О. В. Іващенко, Ю. Є. Студенікіна // Вісник економічної науки України. - 2008. - № 1. - С. 43-46.;

2. Круш П. В. Теоретичні основи управління матеріальними запасами підприємств / П. В. Круш, Ю. В. Орлюк // Економічний вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". - 2017. - № 14. - С. 239-245.

УДК 623.4

Асанов Д.С., курсант 415 навчальної групи курсу №2 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Рікунов О.М.**, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України, майор.

СУЧАСНІ ЗРАЗКИ ЗБРОЇ ДЛЯ НГУ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Враховуючи складну ситуацію в країні, питання щодо озброєння підрозділів НГУ сучасними зразками зброї є досить актуальним.

Згідно із «Концепцією розвитку Національної гвардії на період до 2020 року» визначено ряд проблемних питань, а саме:

- неможливість відновлення військових запасів;
- ускладнення в поповненні боєприпасами до зброї, розробленої у ХХ ст;
- необхідність оснащення військових частин (підрозділів), на які покладено функції з охорони громадського порядку, охорони ядерних установок, ядерних матеріалів, радіоактивних відходів, інших джерел іонізуючого випромінювання

державної власності, охорони важливих державних об'єктів, новітнім та модернізованими зразками зброї озброєнням, спеціальними засобами та обладнанням;

В роботі проаналізовано проблемні питання, та намічені шляхи їх вирішення:

- оснащення військових частин та підрозділів Національної гвардії новітнім та модернізованими зразками зброї, військовою та спеціальною технікою, спеціальними засобами та обладнанням з урахуванням їх потреб;
- реформування системи логістики (забезпечення зброєю) відповідно до зростаючих потреб Національної гвардії.

Зараз на озброєння підрозділів НГУ надійшли сучасні види стрілецького озброєння такі як: гвинтівка UAR-10, пістолет GLOCK 17, снайперська гвинтівка McMilan.

УДК 331.2

Ахтарєєва О.І., студентка 555 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гончаренко Н.Г.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

РОЛЬ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Сьогодні досягати вагомих економічних показників можливо за рахунок наявного кадрового потенціалу – як головного джерела підвищення продуктивності праці та загальної економічної ефективності діяльності підприємств. Тому кожне підприємство намагається удосконалити свою кадрову політику через систему управління персоналом.

Як відмічає Грицай А.М. «Гостра кадрова проблема сучасних організацій потребує принципово нових підходів до розв'язання проблем формування та ефективного використання кадрових ресурсів» [1, с. 148].

Але слід відмітити, що незважаючи на особливості та унікальність використання персоналу підприємства та сформованої на цій базі кадрової політики, значна роль належить і умовам діяльності самих підприємств. Кожне підприємство повинно турбуватися про власний добробут та через це створювати привабливі умови для праці. На ці питання звертає увагу Кравченко О.О. та зазначає, що «Досить високий рівень корпоративної культури робить підприємство привабливим для талановитих працівників, утримує їх в організації, а результати їх праці, своєю чергою, створюють відповідну репутацію фірми, привертають нових споживачів та висококваліфікованих

співробітників. Головним завданням таких підприємств є сприяння зростанню професійної компетенції робітників та розвитку їх навичок і вмій, тому актуальним виявляється вивчення особливостей формування кадрової політики на вітчизняних підприємствах та розробка рекомендацій щодо її ефективної реалізації.» [2, с. 355].

То ж перш за все самим підприємствам необхідно створити гідні умови стимулювання персоналу та можливості кар'єрного зростання. На наш погляд вирішення саме цих питань створить привабливі можливості та умови ефективного використання людського капіталу, а роль кадрової політики в цьому зможе вирішити стратегічні плани діяльності підприємств [3, с. 226; 4, с. 297].

Тож, основою успішної роботи підприємств і є виважена кадрова політика, яку необхідно вдосконалювати через систему управління персоналом. Як відмічають Мартиненко В.П. та Руденко Н.В. «кадрова політика - це складова частина стратегічно зорієнтованої політики організації. Змістом кадрової політики є робота з персоналом у відповідності з концепцією розвитку підприємства. Метою кадрової політики є забезпечення оптимального балансу процесів оновлення і збереження кількісного та якісного складу кадрів у його розвитку відповідно до потреб самої організації» [5].

Список використаних джерел

1. Грицай А.М. Теоретико-методичні засади формування кадрової політики підприємства / А. М. Грицай.- Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі.- 2014.- № 1 (63).- с. 148- 155.

2. Кравченко О.О. Роль кадрової політики на підприємстві / Кравченко О.О. // Економіка і суспільство.- 2016.- №3.- с.355- 359.

3. Гончаренко Н. Г. Динаміка доходів і витрат населення - в контексті стабілізації рівня заробітної плати / Н. Г. Гончаренко // Вісник економіки транспорту і управління. - 2009. - № 28. - С. 225 - 228.

4. Гончаренко Н.Г. Матеріальне стимулювання праці як засіб підвищення конкурентоспроможності підприємства України [Текст] / Н.Г. Гончаренко // Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва – Харків, 2016, № 1. С. 295-300.

5. Мартиненко В.П., Руденко Н.В. Кадрова політика, як інструмент управління кадровим потенціалом / В. П. Мартиненко, Н. В. Руденко // Ефективна економіка.- 2014.- № 4.- режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua>

УДК 355.656

Безлюдний В.В., командир 3-го відділення 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Товма Л.Ф.**, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат технічних наук, доцент Національної академії Національної гвардії України

ТЕХНОЛОГІЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ

Продовольче забезпечення є основою практичної діяльності частин і підрозділів НГУ, пов'язаної з доведенням призначених норм постачання й ощадливої витрати матеріальних засобів. Воно проводиться на підставі законів України, наказів МВС України, Комадувача НГУ та інших керівних документів. Роль і значення продовольчого забезпечення підрозділів НГУ в сучасних умовах безупинно зростає, а задачі продовольчої служби ускладнюються. Від повного і своєчасного забезпечення НГУ значною мірою залежить виконання службово-бойових задач, їх бойова і мобілізаційна готовність.

Однією з головних функцій продовольчої служби є задача збереження продовольства. При недбалому обертанні, недотриманні термінів і умов транспортування, збереження і реалізації якості продовольчих товарів погіршується, а продовольча служба несе суттєві втрати.

В зв'язку із збільшенням чисельності військовослужбовців НГУ, що привело до збільшення кількості запасів продовольства, яке необхідне для харчування особового складу, в частинах виникають проблемні питання щодо пришвидшення обліку на складах. При отриманні продуктів на склади військової частини виникає дуже багато проблем та недоліків в системі обліку, які в свою чергу призводять до збільшення витрат часу на проведення обліку відповідальними особами.

Тому питання, пов'язане із удосконаленням системи обліку на продовольчому складі є дуже актуальним і потребує розробки нових пропозицій, впровадження яких можуть вирішити питання зменшення часу на процес постановки та зняття з обліку, що дасть змогу використовувати час для покращення умов зберігання продуктів на складах.

Всі види матеріальних засобів продовольчої служби, що використовують підрозділи та частини НГУ в мирний та воєнний час є державною власністю та підлягають обов'язковому обліку. Всі матеріально відповідальні посадові особи, зобов'язані своєчасно, повно і правильно вести облік матеріальних засобів і надавати відповідну звітність в орган постачання, організувати зберігання, раціонально і доцільно їх витратити.

Облік матеріальних засобів повинен бути своєчасним, повним, достовірним і точним.

Сьогодні зростає роль логістичного забезпечення складського господарства. Це пов'язано з тим, що в сучасних умовах при організації складського господарства ставиться за мету створити мобільну систему роботи складу, робочу структуру з певними характеристиками, яка дозволяє обробити необхідний обсяг продукції, що поступає на склад і видається з нього. Але це можливо, якщо частиною комплексу послуг по створенню складу є логістичний консалтинг, що включає розрахунок товарних запасів і місць зберігання, маршрутизацію операцій, визначення потреб в обладнанні, техніці, персоналі й автоматизації. Тому що вимоги логістики, які враховуються на етапі проектування організації чи реорганізації складського господарства дозволяють обрати технологічну систему з оптимальними характеристиками та ефективним управлінням потоковими процесами.

Швидкість та точність виконання кожного наказу (розпорядження) на видачу або прийом продовольства, техніки, майна, продовольчої служби □ вартість його обробки сьогодні повинні розглядатись як важливі фактори у функціонуванні військової частини. Тому необхідно звернути увагу на автоматизовані складські системи, які дозволяють мінімізувати вплив людського чинника та скоротити операційні витрати, що пов'язані з обробкою замовлень. Відповідно підвищуються вимоги до якості обладнання та професіоналізму працівників.

Саме система автоматизації роботи складу дає можливість зменшити кількість помилок персоналу та забезпечити оптимізацію його роботи. Економічний ефект від впровадження таких систем досягається за рахунок підвищення ефективності роботи персоналу, покращення якості зберігання продовольства на складах, раціонального використання складських площ, зростання точності та швидкості збору замовлень, покращення якості обслуговування військових частин та їх підрозділів.

УДК 331.104

Беспалько А.В., курсантка 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Лещина Ю.В.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

РОЛЬ І МІСЦЕ ІМІДЖУ КЕРІВНИКА В ЕФЕКТИВНОМУ УПРАВЛІННІ СУЧАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Сучасна соціальна ситуація розвитку нашої держави характеризується

змiнами у рiзних сферах життя суспiльства в цiлому i функцiонування рiзних органiзацiй, зокрема.

Дiяльнiсть ж будь-якої органiзацiї визначається професiоналiзмом його персоналу та, в першу чергу, її керiвника. Невипадково, вивчення соцiально-психологiчних основ професiоналiзму сучасних керiвникiв рiзного рiвня викликає підвищений iнтерес дослiдникiв.

Особливо популярною стала сфера технологiй формування iмiджу керiвника. Методики, розробленi в даному напрямку, знаходять своє застосування не тiльки в сферi управлiння органiзацiєю, але й етикету дiлового спiлкування, етичних питань сучасного бiзнесу. Пiдвищена увага придiляється питанням формування iмiджу лiдера. Даний напрямок видiлилося в окрему галузь дiяльностi. Разом з тим бiльшiсть сучасних методик не має достатньої теоретичної проробки. Однiєю з цiлей є подолання розриву мiж рiзними рiвнями теоретичних знань про iмiдж i сферою їх практичного застосування. Iснує багато способiв вдосконалення iмiджу, але головне завдання в цiй дiяльностi – визначення цiлi, потiм самооцiнка й аналіз оцiнки.

З позицiї управлiнської iмiджологiї управлiнський iмiдж включає наступнi складовi: персональнi характеристики лiдера (тип особистостi, психофiзiологiчнi особливостi, спiсiб прийняття рiшення i iн); соцiальнi характеристики лiдера (статус керiвника, модель рольової поведiнки, норми i цiнностi, яких дотримується лiдер та iн); символiчну значущiсть лiдера, коли він стає символом певної iдеологiї, певного курсу дiй.

Аналіз дослiджень лiтератури дозволив видiлити у структурi iмiджу керiвника три важливих блоки. Перший з них пов'язаний з особистiстю носiя iмiджу i являє собою комплекс характеристик його якостей. Другий блок характеризує стан i поведiнку його в соцiальному середовищi. I третiй з них показує застосування цих якостей у професiйній дiяльностi керiвника.

В даний час у науцi склалися два пiдходи до органiзацiї управлiння: рацiоналiстичний i поведiнковий. У першому акцент робиться на створеннi органiзацiї, що дає максимальний ефект у дiяльностi учасникiв, у другому – на управлiння їх поведiнкою, органiзацiя якої могла б давати ефект вiд iнiцiативного ставлення до справи. Грунтуючись на другому пiдходi, припускаємо, що iмiдж керiвника потенцiйно впливає на взаємини, що складаються, i поведiнку підлеглих.

Iмiдж керiвника мiстить iнформацiю про вдалi дiї керiвника, якi є прикладом, зразком поведiнки для підлеглих. В виду цього, необхідно видiлити наступнi критерiї вибору моделей поведiнки:

- модель поведiнки повинна вiдповiдати поставленим цiлям органiзацiї i самого керiвника;
- вiдповiдати законам та нормам, прийнятим у суспiльствi;

- уособлювати собою моральну бездоганність;
- перебувати в єдності зі сформованою обстановкою, ситуацією;
- мати самокритичну оцінку власної моделі поведінки.

В першу чергу людина повинна чітко сформулювати для себе свою самооцінку. Якщо керівник вирішив змінити свій імідж, він повинен оцінити, що саме він хоче змінити, які сильні і слабкі сторони він має на момент прийняття цього рішення. Така оцінка буде суб'єктивною. Самооцінку рекомендується оформити в письмовому вигляді, так як думка людини про себе може бути досить розпливчастою, а письмова форма викладу вимагає використання конкретних слів.

Наступним етапом є конструктивне використання критики. Вона необхідна для досягнення кінцевої цілі. Бажано знайти для цієї цілі людей, які щиро зацікавлені. Мимовільні критичні висловлювання теж підлягають дослідженню з метою організації роботи щодо вдосконалення іміджу.

Керівник може провести анкетування серед своїх співробітників. При складанні такої анкети також бажано скористатися допомогою фахівця. Можливе використання методики експертної оцінки. Таким чином, керівник повинен визначити для себе ціль створення іміджу, а при можливості і кінцевий результат («ідеальний імідж») і вихідну базу формування, тобто образ, наявний в даний момент. Після цього процес створення іміджу розбивається на складові частини, і визначаються способи досягнення цілі і приблизні терміни щодо кожної зі складових.

Формування іміджу не є зміною особистості керівника. Цей процес не може зробити з однієї людини абсолютно іншу. Тому для керівника важливо знання основ психології для того, щоб бути в змозі оцінити психологічні особливості власної особистості і грамотно використовувати свої сильні і слабкі сторони.

Успіх в діяльності викликає у підлеглих бажання ідентифікувати себе з керівником, приймати і розділяти його норми і цінності, а в кінцевому підсумку, наслідувати і дотримуватися певної моделі поведінки.

Темперамент відіграє значну роль у процесі формування іміджу людини взагалі та керівника зокрема. Для створення іміджу керівника представникам різних темпераментів доводиться додавати різні зусилля. Найбільше зусиль має докладати представник меланхолічного темпераменту. Найбільш сприятливою основою для формування іміджу керівника є сангвінічний темперамент, але і його власники потребують докладання додаткових зусиль до створення іміджу. Темперамент змінити неможливо.

Володар кожного з темпераментів може бути корисним на своєму робочому місці, якщо при його виборі він врахував свої переваги і недоліки.

Незважаючи на те, що керівник повинен завжди залишатися керівником, області, в яких здійснюється керівництво, можуть істотно відрізнятись одна від одної. Наприклад, холерик може успішно керувати відділом маркетингу, якщо грамотно сформує команду, в якій буде компетентний аналітик, за темпераментом, наприклад, флегматик.

Керівник-флегматик може успішно керувати науковим відділом. Негайне прийняття оперативних рішень з будь-яких питань він може доручити більш придатному за темпераментом співробітникові. Формування іміджу керівника може йти двома шляхами: стихійно або цілеспрямовано. У першому випадку це природний процес, що проходить без зовнішнього тиску і результатом такого процесу є становлення людини як індивідуальності. Керівник є тією особистістю, якою він є насправді. Ця ситуація має місце, коли людина займає місце керівника в результаті тривалої вертикальної та горизонтальної кар'єри в одній організації. Така практика широко поширена в Японії. Проте керівні посади японці займають не раніше шістдесяти років.

Другий шлях передбачає активне формування, що необхідно, якщо: керівник є «чужим» по відношенню до організації (антикризове управління); керівник не має великого досвіду управління; у системі управління персоналом є конфліктні точки; великий розмір організації; існують зовнішні причини для створення іміджу керівника як аналога «торгової марки» підприємства.

Багато в успішній діяльності організації залежить від керівників, які здатні керувати підлеглими не тільки силою наказу, але й вміють ефективно використовувати все різноманіття управлінського ресурсу керівника.

Однією із складових такого ресурсу є імідж керівника. Розуміння основ його формування і вдосконалення дозволяє керівнику успішно здійснювати необхідну в управлінській діяльності стратегію поведінки, реалізовуватися і розвиватися як особистість в умовах професійної діяльності.

Удосконалення іміджу вимагає оволодіння новими знаннями, розвитку різноманітних навичок і умінь, дозволяють ефективно взаємодіяти з підлеглими.

УДК 331.108

Беспалько А.В., курсантка 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Шаповал О.А.**, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ОРГАНІЗАЦІЇ

В сучасних умовах управління персоналом визнається однією з найважливіших сфер життя організації, яка здатна багатократно підвищити її ефективність, а саме поняття “управління персоналом” розглядається в широкому діапазоні: від економіко-статистичного до філософсько-психологічного.

Практика роботи закордонних та вітчизняних підприємств свідчить про стратегічний поворот управлінських підходів в сторону посилення уваги до людської складової діяльності організації.

Управління персоналом можна визначити як діяльність, що спрямована на досягнення найбільш ефективного використання працівників для досягнення цілей підприємства та особистісних цілей. Перші, традиційно, пов'язуються з забезпеченням ефективності підприємства. Причому ефективність іноді розуміється у вузькому значенні - як отримання максимального прибутку.

Однак дедалі частіше ефективність розглядається не тільки в економічному плані - як економічність, якість, продуктивність, нововведення, прибуток, а і в більш широкому контексті й пов'язується з такими поняттями особистісного, психологічного плану, як задоволеність співробітників своєю працею, участю у трудовому колективі підприємства, високий рівень самооцінки колективу, мотивація персоналу до ефективної праці.

Управління персоналом набуває дедалі більшого значення як чинник підвищення конкурентоспроможності підприємства, досягнення успіху в реалізації його стратегії розвитку.

Технологія управління персоналом припускає організацію наймання, відбору, прийому персоналу, його ділову оцінку, профорієнтацію і адаптацію, навчання, управління його діловою кар'єрою і службово-фаховим просуванням, мотивацію та організацію праці, управління конфліктами і стресами, забезпечення соціального розвитку організації, звільнення персоналу та ін. Сюди ж варто віднести питання взаємодії керівників організації з профспілками і службами зайнятості, управління безпекою персоналу.

Отже, управління кадрами припускає такі основні етапи і функції:

- визначення цілей і основних напрямків роботи з кадрами;
- постійне удосконалювання системи кадрової роботи на виробництві;

- визначення засобів, форм і методів здійснення поставлених цілей;
- організацію роботи з виконання прийнятих рішень;
- координацію і контроль виконання намічених заходів.

Основою системи управління кадрами є кадрова політика, що подає собою розраховану на тривалу перспективу лінію удосконалювання кадрів, генеральний напрямок у кадровій роботі, що визначається сукупністю найбільше важливих, принципових положень і установок, виражених у стратегічних рішеннях.

УДК 355.65

Бєднов І.Я., солдат 514 навчальної групи курсу № 3 факультету логісти, Національна академія Національної гвардії України.

ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ОЦІНКИ ОБСТАНОВКИ НАЧАЛЬНИКОМ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ПРИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ ПО НЕДОПУЩЕННЮ МАСОВОГО ПЕРЕХОДУ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ

У період структурних і політичних перетворень в Україні зберігається необхідність удосконалення системи забезпечення національної безпеки держави, у тому числі й на державному кордоні.

9 листопада 2018 року, в офіційному виданні Верховної Ради «Голос України» опубліковано Закон від 18.10.2018 N 2599-VIII, щодо відповідальності за незаконне перетинання державного кордону представниками підрозділів збройних сил чи інших силових відомств держави-агресора.

Це означає, що від 10 листопада встановлюється кримінальна відповідальність за перетинання державного кордону України з метою заподіяння шкоди інтересам держави або особою, якій заборонено в'їзд на територію України, або представниками підрозділів збройних сил чи інших силових відомств держави-агресора у будь-який спосіб поза пунктами пропуску через державний кордон України або в пунктах пропуску через державний кордон України без відповідних документів або за документами, що містять недостовірні відомості.

Захист державних кордонів, суверенітету, територіальної цілісності та конституційного ладу, окрім належного конституційно-правового забезпечення і відповідних механізмів його реалізації, мають ґрунтуватися на науково обґрунтованих концепціях з урахуванням потенційних загроз.

З метою попередження виникнення зазначених загроз, у відповідності до чинного законодавства, були залучені частини (підрозділи) Національної

гвардії (НГ), інші правоохоронні органи та військові формування за призначенням.

Виконання поставлених завдань за призначенням частинами (підрозділами) НГ, відповідно до задуму військового командування, реалізується виконанням службово-бойової діяльності (СБД). Базовою умовою виконання СБД частинами (підрозділами) НГ є залучення достатньої кількості боєздатного, професійно навченого (підготовленого) особового складу всебічно забезпеченого, в тому числі у тиловому відношенні. Одним із напрямків тилового забезпечення є продовольче.

Начальник продовольчої служби (НПС) повинен враховувати, що під час виконання службово-бойового завдання частинами НГ може виникнути раптове додаткове витрачання матеріальних засобів. Нормативні рівні забезпечення матеріальними засобами на плановий період вичерпуються передчасно. Постає протиріччя: якщо нормативні рівні забезпечення матеріальними засобами визначаються як достатні для ведення СБД на плановий період, то через виникнення раптової швидкості витрачання запасів задоволення потреб військових частин частково або повністю припиняється раніше розрахункового часу.

В умовах сучасного ведення бойових дій, НПС зобов'язаний постійно мати дані про забезпеченість підрозділів продовольством і своєчасно поповнювати запаси до встановлених норм, а також повинен визначати стан і можливості використання доріг як шляхів підвозу та евакуації, організація підвозу продовольства, ступінь ймовірного впливу противника на об'єкти продовольчої служби. Ці заходи НПС визначає під час здійснення оцінки обстановки.

Оцінка обстановки – це найбільш відповідальний і трудомісткий елемент роботи НПС при плануванні продовольчого забезпечення частин (підрозділів).

Таким чином, розроблена методика оцінки обстановки, що може бути корисна начальнику продовольчої служби частини (підрозділу) та заступнику командира частини з тилу, дозволить отримувати прогностичні дані щодо витрачання продовольства; оцінювати своєчасність підвозу витрачених продовольчих засобів наявними силами та засобами; прогнозувати можливі втрати боєздатного особового складу при фактичних рівнях забезпечення; приймати управлінські рішення щодо недопущення зриву виконання завдань через нестачу запасів.

Подальшим напрямком дослідження може виступати розроблення методики роботи в цілому начальника продовольчої служби бригади оперативного призначення з організації продовольчого забезпечення дій по недопущенню масового переходу державного кордону.

УДК 336.743

Біленький В.Ю., курсант 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Лещина Ю.В.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

СУТНІСТЬ КРИПТОВАЛЮТ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇХ РОЗВИТКУ

Сьогодні фінансові системи окремих країн, як й інші сторони економіки, удосконалюються і прогресують у контексті розвитку глобалізації, поширення ІТ технологій та загальної комп'ютеризації. Це сприяє появі нових фінансових інститутів, інструментів та форм взаємодії між людьми. Так, з'явився аналог традиційних валют – криптовалюта та її найпоширеніша грошова одиниця «біткоїн». Існування потреби в постійному моніторингу руху даних грошових одиниць виявляє сучасні тенденції грошово-валютних систем на світовому ринку. Особливо важливо простежити динаміку розвитку українського ринку електронних грошей, оскільки це дозволить з'ясувати певні особливості сучасного фінансового сектору та пов'язані з ним інші соціально-економічні показники.

Система грошового обігу продемонструвала крайню не стабільність в період світової фінансової кризи 2008-2009 років. Саме в цей час довіра до американського долара послабшала і в суспільстві з'явилися ідеї щодо створення нових валют, зокрема регіональних [5]. Тоді формується пірингова платіжна система «Bitcoin», розроблена Сатоші Накамото, та вперше застосовується термін «криптовалюта». Перші згадки про криптовалюту як нову альтернативну систему розрахунків належать японцеві Вей Дай і датуються 1998 роком. Даний термін має велику різноманітність визначень та тлумачень. Загалом під електронними грошима розуміються гроші чи фінансові зобов'язання, обмін та взаєморозрахунки з якими проводяться за допомогою інформаційних технологій. В Україні згідно з п. 15.1, ст. 15 ЗУ «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні», електронні гроші визначені як одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими особами, ніж особа, яка їх випускає, і є грошовим зобов'язанням цієї особи, що виконується у готівковій або безготівковій формі [1]. З юридичного погляду визначальною особливістю електронних грошей є те, що з одного боку, вони є засобом платежу, а з іншого – за зобов'язаннями емітента, які мають бути виконані у

формі електронних грошей в будь-якому разі стоїть або банк, або банківський рахунок із реальними грошовими коштами. Тому, як стверджує Н. Поливка, електронні гроші є по суті одиницями виміру звичайних грошей у цифровому вимірі [6]. Термін «біткоїн» запозичений з англійської мови («bitcoin») і утворений шляхом злиття слів: «bit» (одиниця комп'ютерної пам'яті) і «coin» (монета). Ця віртуальна валюта має переваги у тому, що є децентралізованою, всі операції з її участю анонімні, а центр емісії відсутній. Торгові угоди проводяться тільки в електронному форматі, а операції купівлі-продажу даної валюти можна здійснити через онлайн-біржі (наприклад BTC-E). За допомогою спеціальних обмінних пунктів в онлайн-мережах (WebMoney) або через брокера Форексу (FXOpen) криптовалюту можна обміняти на основні валюти світу. Також біткоїни можна отримати в результаті прийняття оплати за надані товари та послуги або через купівлю безпосередньо у іншого власника. Останній варіант вважається найвигіднішим, оскільки не передбачає комісії притаманної обмінному пункту. Ще одним способом отримання цифрової валюти є майнінг. Він полягає в тому, що на комп'ютери користувачів, які знаходяться в різних точках планети, встановлюють спеціальне програмне забезпечення за допомогою якого в результаті вирішення певних математичних завдань створюються біткоїни. Біткоїн подібний до електронних грошей, але саме принципи повної анонімності, відсутності контролю і обмеженого випуску відрізняють його від роботи електронних платіжних систем. Однією з головних переваг цієї валюти є те, що вона захищена від інфляції, оскільки процедура емісії запрограмована на зменшення кількості віртуальних грошей в обороті. Біткоїни діляться на дробові частини, мінімальна з яких складає 0,00000001 біткоїна. Мінімальну одиницю біткоїн часто називають Сатоші – на честь засновника цієї криптовалюти. Таким чином, 1 біткоїн = 100 млн Сатоші. Мережа біткоїн заснована на «блокчейн» (ланцюжку блоків) і є публічним реєстром, який зберігає дані про всі транзакції системи. Привабливим для інвесторів є і те, що на курс біткоїнів не впливають політичні умови або діяльність Центральних банків країн. Курс такої валюти залежить тільки від попиту та пропозиції на неї: обсяг попиту залежить від того, скільки товарів і послуг можна придбати за біткоїни, а пропозиція жорстко обмежена. Середня ціна одного біткоїна в 2018 р. становила 7968 дол. США. Ринкова капіталізація біткоїнів наразі становить понад 16,7 млрд.дол.США, а кількість монет в обігу системи становить понад 16 млн. Найбільш важливими причинами можливого знецінення біткоїнів аналітики називають повну

відсутність його інфляції і бажання взяти оборот криптовалюти під державний контроль. Фізично заборонити інтернет-операції з біткоінами практично неможливо, оскільки в такому разі потрібен доступ до кожного комп'ютерного пристрою, а це заборонено законодавством більшості країн, оскільки є втручанням в особисте життя. Обмеження можуть вноситися тільки в процес обміну віртуальних валют на реальні гроші, заборонивши діяльність таких обмінників, що сьогодні також має місце [7]. Як і в інших пострадянських державах, в Україні біткоін ще не отримав широкого поширення, хоча в інтернет-сфері використовується досить активно. У нашій країні досить проблематично використовувати дану валюту в повсякденній діяльності, оскільки неможливо оплачувати нею товари чи послуги. Лише одиниці українських онлайн-магазинів і підприємств вказують на своїх сайтах про те, що приймають криптовалюту як форму оплати. У листі НБУ № 29-208/72889 від 08.12.2014 р. зазначено, що емісія грошової валюти Bitcoin не має ніякого забезпечення і юридично зобов'язаних за нею осіб, не контролюється державними органами будь-якої країни. НБУ також підкреслює, що уповноважені банки не мають правових підстав для зарахування іноземної валюти, отриманої від продажу біткоінів за кордон і застерігає фізичних і юридичних осіб від використання цієї валюти. Національний банк керується й тим, що Європейське банківське управління закликала банки ЄС утриматися від операцій з криптовалютами, в тому числі й біткоінами, допоки не буде створена система правил, яка зможе запобігти потенційним зловживанням [2]. Незважаючи на все це, Україна входить у топ-5 країн світу за кількістю користувачів різними біткоін-гаманцями. Причиною цього є факт значної популярності біткоінів серед українських ІТ-фахівців, які активно інвестують у дану валюту [3]. Станом на березень 2019 р. вартість біткоінів на українському ринку становить в межах 108319 грн. (на minfin.com.ua) за біткоін. [4].

Отже, попри всі переваги та різноманітність поширення біткоінів їх перспективи достатньо неоднозначні. Одні країни регламентують цю валюту на законодавчому рівні та стимулюють її обіг, інші ж навпаки – забороняють її використання або вносять істотні обмеження щодо обігу цієї валюти. В Україні офіційно заборонено користуватися біткоінами, оскільки, за визначенням НБУ вони не мають ніякого забезпечення і юридично закріплених за ними осіб, не контролюються жодними державними органами. Та незважаючи на це українські ІТ-фахівці продовжують інвестувати в дану валюту.

Список літератури:

1. Закон України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні»: прийнятий Верховною Радою України 05.04.2001 № 2346-III: редакція від 06.11.2016 на підставі 1664-19. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2346-14>
2. Лист Національного банку України «Щодо віднесення операцій з «віртуальною валютою/криптовалютою «Bitcoin» до операцій з [...] від 08.12.2014 р. № 29-208/72889. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v2889500-14>
3. Bitcoin: як в Україні використовують криптовалюту // Конкурент – ділове інтернет-видання Волині. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://konkurent.in.ua/news/golovna/12240/bitcoin-yak-v-ukrayinivikoristovuyut-kriptovalyutu.html>
4. Курс Bitcoin // minfin.com.ua – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://minfin.com.ua/currency/crypto/uah/>
5. Куцевол М.А. Поняття та економічна природа крипто валюти / М.А. Куцевол, О.А. Шевченко-Наумова. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ir.kneu.edu.ua:8080/bitstream/2010/16391/1/79-85.pdf>
6. Поливка Н. Криптовалюти і «різноманітні біткоіни» / Н. Поливка // Юридична Газета online. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/practice/informaciyne-pravo-telekomunikaciyi/kriptovalyuti-i-riznomanitni-bitkoini.html>
7. Що таке біткоїн? // Invest-Program – прибуткове інтернет-інвестування. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://invest-program.com.ua/shho-take-bitkoin/>.

УДК 331.108

Біленький В.Ю., курсант 515 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Шаповал О.А.**, доцент кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ОРГАНІЗАЦІЯ НАБОРУ ТА ВІДБОРУ КАДРІВ ОРГАНІЗАЦІЇ

Вихідним етапом в процесі управління персоналом підприємства є наймання кадрів. Від того, яким чином проведений набір і які люди відібрані

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів.

25 квітня 2019 р., м. Харків

для роботи у підприємстві, залежить уся наступна діяльність в процесі управління людськими ресурсами. Тому керівництву підприємства слід здійснювати дану процедуру кваліфіковано з метою уникнення додаткових проблем.

Показано, що наймання на роботу - це ряд дій, що здійснюються підприємством для залучення кандидатів, які володіють якостями, необхідними для досягнення його цілей.

Наймання персоналу - це своєрідна торговельна угода. Кожна зі сторін прагне укласти її вигідно для себе: роботодавець - знайти найбільш придатного працівника для виконання конкретного виду робіт з урахуванням усього комплексу пропонованих до виконавця вимог, а працівник - одержати роботу, що відповідає його найбільш значимим інтересам, потребам (матеріальним, духовним, побутовим), його особистим якостям, здібностям, тобто робота повинна відповідати не тільки бажанням і інтересам працівника, але і його можливостям у повній мірі оволодіти даною професією і якісно виконувати доручену роботу.

Досліджено, що потребу в персоналі підприємство задовольняє в процесі залучення (набору) і створення резерву працівників для заняття вакантних посад.

Стратегія залучення персоналу у підприємство повинна відповідати як загальній стратегії розвитку підприємства, так і його кадровій стратегії.

При наборі персоналу наймачі мають справу з людьми, що прагнуть реалізувати свої цілі, обираючи те чи інше підприємство. Разом з тим, менеджери прагнуть реалізувати свої цілі, залучаючи певного кандидата. До того ж, треба мати на увазі, що люди шукають не просто будь-яку роботу, а саме ту, яка їх влаштовує. Неправильний вибір роботи може мати негативні наслідки як для працівника, менеджера, так і для підприємства в цілому.

У процесі набору персоналу у підприємство слід враховувати, що очікування і вимоги є не тільки у роботодавця, але й у кандидата на посаду. Лише при максимальному зближенні цих очікувань можна розраховувати на наймання високоефективного і лояльного до підприємства працівника. Саме тому при визначенні вимог до кандидатів важливо пам'ятати, що вони повинні бути реалістичними. При надмірному завищенні вимог можна взагалі не знайти жодного кандидата або одержати працівника зі свідомо завищеними домаганнями.

Отже, щоб правильно визначити критерії відбору, слід ясно сформулювати якості працівника, необхідні для відповідного виду діяльності. Критерії варто формувати таким чином, щоб вони всебічно характеризували працівника: досвід, здоров'я і особистісні характеристики. «Еталонні» рівні вимог за

кожним критерієм розробляються, виходячи з характеристик вже працюючих у підприємстві працівників, що добре справляються зі своїми обов'язками.

УДК 346.546

Богдасарян Д.В., курсант 518 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сахно І.В.**, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

АНТИМОНОПОЛЬНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ

В умовах ринкової трансформації економіки України питання захисту конкуренції, недопущення зловживання ринковою владою монополістичних структур є особливо актуальним. Створення конкурентного середовища, захист законних інтересів підприємців і споживачів, регулювання діяльності монополій сприяють формуванню цивілізованих ринкових відносин, підвищенню ефективності функціонування національної економіки і є однією зі складових антимонопольної діяльності держави.

Від командно-адміністративної системи СРСР українською економікою було успадковано високий рівень монополізації. В ході ринкових перетворень в Україні було ліквідовано більшість монопольних структур. Поглиблену структурну демонополізацію було проведено в багатьох галузях вітчизняної економіки. Сьогодні в Україні створено цілісну систему правових та організаційних механізмів антимонопольної діяльності, яка відповідає сучасним нормам ЄС і загальносвітовим тенденціям.

Антимонопольне законодавство в Україні представлено Законами України: «Про захист від недобросовісної конкуренції» (1996 р.), «Про природні монополії» (2000 р.), «Про захист економічної конкуренції» (2001 р.), «Про Антимонопольний комітет України» (1993 р.) та ін.

На початку 90-х рр. ХХ ст. головний наголос у вітчизняній антимонопольній політиці робився на подоланні й обмеженні монополізму, що було пов'язано з пануванням у тодішній українській економіці монополій як спадку колишнього соціалістичного господарства. Економічна політика України в той період закономірно набула форми антимонопольної політики.

Після проведення радикальних реформ, приватизації та демонополізації ситуація у сфері конкурентних відносин в Україні кардинально змінилася. У нових соціально-економічних умовах основною проблемою антимонопольної політики стало не просто формальне усунення монополізму, а створення ефективного конкурентного середовища, здатного забезпечити стале

економічне зростання і стабільне підвищення життєвого рівня народу. Наголос у здійсненні антимонопольної політики в Україні на початку ХХІ ст. переноситься з подолання та обмеження монополізму на захист економічної конкуренції.

Державний контроль за дотриманням конкурентного законодавства, захист інтересів підприємців та споживачів від його порушень здійснюється Антимонопольним комітетом України відповідно до його повноважень, визначених законом. Основними завданнями Антимонопольного комітету України є:

- здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції;

- запобігання, виявлення і припинення порушень конкурентного законодавства;

- контроль за економічною концентрацією;

- сприяння розвитку добросовісної конкуренції.

До методів здійснення антимонопольної політики відносять:

- правові: прийняття відповідних законодавчих та нормативно-правових актів;

- організаційно-контролюючі: розробка та організація виконання заходів, спрямованих на запобігання порушенням конкурентного законодавства; проведення моніторингу, перевірок, призначення експертизи;

- адміністративно-імперативні: примусовий поділ суб'єктів господарювання, застосування санкцій, накладання штрафів;

- профілактично-роз'яснювальні: інформування, внесення пропозицій, надання рекомендацій, попередніх висновків стосовно порушень, роз'яснення щодо кваліфікації порушень.

Для визначення монопольного становища суб'єктів господарювання на ринку використовують певні кількісні показники. Так, у відповідності до ст. 12 Закону України «Про захист економічної конкуренції» суб'єкт господарювання займає монопольне (домінуюче) становище на ринку товару, якщо на цьому ринку у нього немає жодного конкурента; та якщо він не зазнає значної конкуренції внаслідок обмеженості можливостей доступу інших суб'єктів господарювання щодо закупівлі сировини, матеріалів та збуту товарів, наявності бар'єрів для доступу на ринок інших суб'єктів господарювання, наявності пільг чи інших обставин. Крім того, монопольним (домінуючим) вважається становище суб'єкта господарювання, частка якого на ринку товару перевищує 35 відсотків, якщо він не доведе, що зазнає значної конкуренції.

Монопольним (домінуючим) вважається також становище кожного з кількох суб'єктів господарювання, якщо стосовно них виконуються такі умови:

- сукупна частка не більше ніж трьох суб'єктів господарювання, яким на одному ринку належать найбільші частки на ринку, перевищує 50 %;
- сукупна частка не більше ніж п'яти суб'єктів господарювання, яким на одному ринку належать найбільші частки на ринку, перевищує 70 % – і при цьому вони не доведуть, що стосовно них не виконуються умови частини четвертої цієї статті.

Отже, можна стверджувати, що в Україні на сьогодні створено законодавчу базу й організаційні засади здійснення ефективної державної конкурентної політики. Однак життя, поглиблення ринкових перетворень постійно створюють нові проблеми у сфері конкурентної політики, які вимагають нових підходів до їх розв'язання. Тому питання з обмеження монополізму, підтримки і розвитку економічної конкуренції мають бути й надалі важливим елементом економічної політики держави.

УДК 335.008

Боровенський Д.О., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, молодший сержант;
Науменко М.О., професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ТЕХНОЛОГІЯ ТРАНСПОРТНОЇ ЛОГІСТИКИ

Транспортування – це ключова комплексна активність, пов'язана з переміщенням матеріальних ресурсів, незавершеного виробництва або готової продукції певним транспортним засобом у логістичному ланцюзі, яка складається, у свою чергу, з комплексних та елементарних активностей, що охоплюють експедирування, вантажопереробку, упакування, передачу прав власності на вантаж, страхування і т. ін.

Метою даного дослідження є: комплексне вивчення матеріальних ресурсів та транспортних засобів у логістичному ланцюзі.

Транспорт у системі логістики відіграє подвійну роль:

- по-перше, він є складовою або компонентом основних функціональних галузей логістики (закупівельній, виробничій, розподільчій);
- по-друге, транспорт є однією із галузей економіки, у якій також розвивається підприємницька діяльність: транспорт пропонує на ринку товарів і послуг свою продукцію – транспортні послуги, за які отримує доходи і має прибуток.

Будучи галуззю матеріального виробництва, транспорт має свою продукцію – це сам процес переміщення, який характеризується низкою істотних особливостей :

1. Транспорт загального користування – галузь народного господарства, яка задовольняє потреби всіх галузей народного господарства і населення у перевезеннях вантажів та пасажирів. Його часто називають магістральним. Поняття транспорту загального користування охоплює залізничний транспорт, водний транспорт (морський і річковий), автомобільний, повітряний транспорт і трубопровідний.

2. Транспорт незагального користування – внутрішньовиробничий транспорт, а також транспортні засоби всіх видів, що належать нетранспортним підприємствам, є, як правило, частиною яких-небудь виробничих систем і має бути органічно в них вписаний. Відповідно, організація його роботи є одним із завдань організації логістики на підприємстві в цілому і здійснюється разом із вирішенням завдань виробництва, закупівель і розподілу.

Предметом вивчення транспортної логістики є вирішення комплексу завдань з організації переміщення вантажів транспортом загального користування.

Крім виду транспорту, сьогодні важливе значення має вибір типу транспортування або транспортної складової логістичних систем.

1. За видом доставки:

- пряма;
- з переробкою на транспортних терміналах;
- з переробкою і зберіганням у розподільчих центрах.

2. За видом обслуговування:

- зі складу постачальника або розподільчого центру на склад споживача або розподільчий центр;
- зі складу постачальника або розподільчого центру безпосереднього споживачу;
- з виробництва постачальника у виробництво споживача без складського зберігання та переробки.

3. За видами транспортного сполучення:

- пряме;
- змішане.

На вибір типу транспортної складової логістичних систем впливають такі фактори, як: вид вантажу, вартість перевезень, мета транспортування, відстань, якість транспортних шляхів. У сучасних умовах роль транспортного обслуговування визначається не інтересами окремого відправника (одержувача), а оптимальним співвідношенням витрат і прибутку в зазначеному

циклі виробництва і споживання, а також у мінімізації загальних логістичних витрат.

Таким чином, можна зробити висновки про те, що транспортна логістика функціональна сфера логістики, що оптимізує логістичні операції на шляху матеріального потоку від постачальника до кінцевого споживача, що здійснюється з застосуванням транспортних засобів.

УДК 355.65

Боровенський Д.О., молодший сержант 514 навчальної групи курсу №3 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО РОБОТИ НАЧАЛЬНИКА РЕЧОВОЇ СЛУЖБИ БРИГАДИ ОПЕРАТИВНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ З ОРГАНІЗАЦІЇ РЕЧОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ ПО НЕДОПУЩЕННЮ ПЕРЕХОДУ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ З ТЕРИТОРІЇ СУМІЖНИХ ДЕРЖАВ

Досвід проведення спеціальних операцій та участі підрозділів Національної гвардії України (НГУ) в операціях об'єднаних сил (ООС) свідчить, що ефективно тилове, матеріально-технічне та речове забезпечення підрозділів Національної гвардії України є необхідною умовою успішного виконання службово-бойових завдань (СБЗ).

За будь-яких умов заходи щодо підготовки до проведення спеціальної операції (СО) у тиловому відношенні повинні проводитись приховано з підтриманням високої бойової готовності військового резерву служб тилу.

Схема роботи начальника речової служби бригади оперативного призначення з організації речового забезпечення дій по недопущенню масового переходу державного кордону з території суміжних держав

Послідовність роботи начальника речової служби:

- усвідомлення задачі;
- вивчення вказівок по службі;
- визначення заходів, що необхідно виконати негайно;
- віддача попередніх розпоряджень;
- оцінка обстановки по службі;
- підготовка пропозицій по речовому забезпеченню заступника командира по тилу;
- доповідь пропозицій;
- одержання задач від заступника командира по тилу;
- розробка розрахунків;
- доведення задач до підлеглих;

- контроль виконання поставлених задач;
- доповідь про готовність служби.

Завдання та обов'язки посадових осіб речової служби при формуванні ВОРеЗ опертивного полку для забезпечення дій по недопущенню масового переходу державного кордону з території суміжних держав.

Напередодні чи з початком спеціальної операції здійснюється (завершується) безпосередня підготовка бригади оперативного призначення, у тому числі і в тиловому відношенні. При цьому уточнюються (приймаються) згідно з конкретною обстановкою, яка склалася, рішення на тилове забезпечення частин (підрозділів) і уточнюються усі документи з його планування, доводяться до виконавців уточнені завдання, здійснюється розгортання тилу з зайняттям тиловими частинами і підрозділами призначених їм районів, уточнюється організація тилового забезпечення частин (підрозділів) і взаємодія тилу, проводяться заходи з безпосередньої підготовки тилу і його частин (підрозділів) до забезпечення частин (підрозділів) по проведенню спеціальної операції. Заходи безпосередньої підготовки частин і підрозділів тилу, як правило, передбачають: доукомплектування їх особовим складом, транспортними засобами та іншою технікою тилу, передбаченими штатами і табелями до них, а також запасними частинами і приладдям; забезпечення боєприпасами, пальним та іншими матеріальними засобами до установлених норм; проведення занять з особовим складом з урахуванням виконання наступних завдань в конкретній обстановці; технічне обслуговування і ремонт техніки тилу; завантаження вантажів на автомобілі, їх надійне маскування і зберігання; укомплектування автомобілів світломаскувальними і світлосигнальними пристроями, засобами підвищення прохідності та іншим.

УДК 623.426

Веселов М.В., курсант 314 навчальної групи курсу №1 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, старший сержант;
Рікунов О.М., старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

ДО ПИТАННЯ РІВНЯ БРОНЬОВАНОГО ЗАХИСТУ БРОНЕТЕХНІКИ НГУ

Військові конфлікти останніх показали, що найбільш ефективними в них є легкі колісні бойові машини типу БТР, БМП.

Однією з вимог, які пред'являються сьогодні до легких броньованих машин (ЛБМ), є необхідний рівень захисту. Сьогодні це фактично визначає кінцевий вигляд машини і саме цим критерієм приділяється основна увага з боку розробників ЛБМ. Слід зауважити, що вимоги до підвищення рівня захисту пред'являються не тільки до БМП, але й до інших ЛБМ, в тому числі БТР, які мають на озброєнні підрозділів НГУ.

Сьогодні вимоги щодо захисту ЛБМ визначені відповідними стандартами. Один з них – STANAG 4569 «Protection Level for Occupants of Logistic and Light Armoured Vehicles», (Стандарт НАТО «Рівні захисту ЛБМ») – визначає для ЛБМ 5 рівнів захисту. Максимальний – 5 рівень зобов'язує забезпечити захист від 25-мм снарядів типу APDS і осколків ОФ-снарядів. Цей стандарт був прийнятий у травні 2004 року, проте вже встиг застаріти, і багато розробників ЛБМ ставлять перед собою значно складніші завдання. В якості стандартних за кордоном уже почали з'являтися вимоги з кругового захисту ЛБМ від 30-мм снарядів малокаліберних гармат, від РПГ і легких ПТУР з рівнем бронепробиття до 400-450 мм.

Значні втрати бронетехніки та особового складу у військових конфліктах відбуваються в основному під час підриву на мінах та фугасах.

Загальними особливостями підходу до забезпечення протимінного захисту на автомобілях цього класу є раціональна V-подібна форма нижньої частини корпусу, підвищена міцність днища за рахунок застосування сталевих броньових листів великої товщини та застосування спеціальних енергопоглинаючих сидінь. Захист забезпечується тільки для модуля з десантом. При цьому зовнішня сторона та моторний відсік, захищені слабо.

На сьогодні броньовані автомобілі виробництва НПО «Практика» («Козак», які мають на озброєнні НГУ), відповідають балістичному захисту ПЗСА-4 за ДСТУ 3975 (STANAG 4569 рівень 2) та протимінному захисту за STANAG 4569 рівень 2a, 2b (еквівалент 6 кг. тротилу). За аналізом компоновки та технічних характеристик, ці бронемашини відповідають концепції та вимогам, що висуваються до машин цього класу.

УДК 355.55

Власенко В.Р., курсант 516 навчальної групи факультету логістики, Національної академії Національної гвардії України; **Альбощій О.В.**, кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ НАВЧАЛЬНИХ ТРЕНАЖЕРІВ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ МОЛОДШИХ ФАХІВЦІВ СЛУЖБ ТИЛУ

У теперішній час для підготовки військових фахівців різних напрямків і служб достатньо широко застосовуються тренажери. Наприклад, при підготовці екіпажів танків, БТР, водіїв автомобілів використовуються тренажери, які дозволяють не лише відпрацювати практичні навички за відповідним фахом, а й імітувати різні умови бойової обстановки, що, в свою чергу, дозволяє формувати вміння приймати рішення в складних умовах, злагодженість екіпажів (бойових розрахунків), навички взаємодії підрозділу тощо.

В загальному випадку, тренажери займають проміжне місце у сукупності засобів навчання за рівнем вишколу, який вони можуть потенційно забезпечити в процесі підготовки. Вважається, що у цій сукупності засобів найнижчий рівень забезпечує навчальна література, яка формує переважно теоретичні знання. Найвищий – штатна техніка чи її учбові аналоги.

У теперішній час тренажери за своїми можливостями щодо забезпечення рівня навченості, наближаються до можливостей штатної техніки. При цьому тренажери, в загальному відношенні, мають ряд переваг і забезпечують відповідні ефекти. До основних з них можна віднести:

- нижча вартість у порівнянні зі штатною технікою;
- можливість моделювання широкого спектру обстановки (навчальних ситуацій);
- економія технічного ресурсу штатної техніки та озброєння;
- зменшення відволікання штатної техніки та озброєння на навчальні цілі.

У той же час, тренажери у порівнянні зі штатною технікою мають і певні недоліки:

- вони є лише імітацією штатної техніки;
- вузька спрямованість відпрацювання навичок тощо.

Існуюча організація спеціальної підготовки фахівців служб тилу передбачає проведення теоретичних та практичних занять. Теоретичні заняття включають вивчення теоретичних основ побудови технічних засобів і питань

тилового забезпечення за відповідними напрямками. Практичні – відпрацювання навичок на учбових засобах, які є аналогами (повністю відповідають) штатним технічним засобам служб тилу. Тобто, в системі спеціальної підготовки фахівців служб тилу можливості тренажерів на даний час не використовуються.

Виходячи з загальних тенденцій, що склалися на теперішній час в системі спеціальної підготовки молодших фахівців для військової сфери, доцільно вивчити питання щодо можливості створення та використання тренажерів для підготовки молодших фахівців служб тилу.

УДК 336.748.12

Ворожбян Д.О., курсант 518 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сахно І.В.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

ІНФЛЯЦІЯ: СУТНІСТЬ, ПРИЧИНИ, ВИДИ, НАСЛІДКИ

Є різні погляди на природу і причини інфляції, але переважають два напрями: перший розглядає інфляцію як суто грошове явище, спричинене порушенням законів грошового обігу; другий – як макроекономічне явище, спричинене порушенням пропорцій суспільного відтворення, і насамперед між виробництвом і споживанням, попитом і пропозицією товарів.

Інфляція є складним, багатостороннім явищем, причини якого криються у взаємодії факторів сфери виробництва і сфери грошового обігу. Інфляція зовні виглядає як знецінення грошей внаслідок їхньої надмірної емісії, яка супроводжується зростанням цін на товари та послуги. Проте це лише зовнішня форма прояву інфляції. Насправді ж інфляція є результатом порушення економічної рівноваги, яка зумовлена комплексом внутрішніх і зовнішніх причин.

Найважливішими з внутрішніх причин інфляції є:

- порушення пропорцій відтворення між виробництвом і споживанням, нагромадженням і споживанням, попитом і пропозицією, грошовою масою в обігу і сумою товарних цін;
- значне зростання дефіциту державного бюджету і державного боргу, зумовлених непродуктивними державними витратами;
- надмірна емісія паперових грошей, яка порушує закони грошового обігу;

– мілітаризація економіки, що відволікає значну частину ресурсів в оборонну промисловість, призводить до недовиробництва товарів народного споживання, створює їх дефіцит;

– збільшення податкового тягара на товаровиробників;

– випередження темпів зростання заробітної плати порівняно з темпами зростання продуктивності праці.

Зовнішні фактори інфляції пов'язані з посиленням інтернаціоналізації господарських зв'язків між державами, що супроводжуються загостренням конкуренції на світових ринках капіталів, товарів та послуг, робочої сили, загостренням міжнародних валютно-кредитних відносин, зі структурними світовими кризами (енергетичною, продовольчою, фінансовою та ін.).

Інфляція може набувати різноманітних форм:

залежно від переважаючого впливу факторів – інфляція попиту, інфляція пропозиції;

- за темпами зростання – повзуча, галопуюча, гіперінфляція;

- за характером прояву – відкрита, прихована;

- за ступенем, прогнозування – очікувана, неочікувана;

- за співвідношенням темпів зростання цін на товари – збалансована, незбалансована.

Інфляція - це тяжка хвороба економіки з глибокими соціально-економічними наслідками. У світі немає країни, яка б тією чи іншою мірою не зазнала втрат від інфляції. Економічна наука вважає, що інфляція є своєрідним податком, яким держава шляхом емісії нічим не забезпечених грошей додатково обкладає доходи населення, що веде до негативних соціальних наслідків. Ще Дж.М. Кейнс писав, що «тривалим процесом інфляції уряди можуть конфіскувати таємно і непомітно значну частину багатства своїх громадян».

До соціально-економічних наслідків інфляції можна віднести такі:

По-перше, інфляція руйнує нормальні господарські зв'язки, посилює хаос і диспропорції в економіці, дезорганізує інвестиційний процес, оскільки при нестримному зростанні цін мета виробництва (прибуток) може бути досягнута і без зростання виробництва.

По-друге, капітали переливаються зі сфери виробництва у сферу обігу, насамперед у спекулятивні комерційні структури, де вони швидше обертаються і приносять величезні прибутки, а також переміщаються за кордон у пошуках прибутковішого застосування й гарантованого прибутку. Зростають спекуляція, тіньова економіка, корупція.

По-третє, порушується нормальне функціонування кредитно-грошової системи. Знецінення грошей підриває стимули до нагромадження їх, породжуючи таке явище як «втеча від грошей», коли підприємці й населення

надають перевагу вкладанню грошових заощаджень у товари, нерухомість та інші матеріальні цінності. Розриваються кредитні угоди, бо при інфляції не вигідно надавати довгострокові кредити під невеликі проценти, оскільки кредиторів доведеться отримувати борги у знецінених грошах.

По-четверте, поступово згортаються товарно-грошові відносини й розширюється прямий продуктообмін на основі бартерних угод. Це призводить до втрати грошима своїх економічних функцій, і відносини обміну повертаються назад - до простої, або випадкової, форми вартості.

По-п'яте, інфляція негативно впливає і на міжнародне економічне та валютно-кредитне становище країни. Вона підриває конкурентоспроможність і експорт вітчизняних товарів, водночас стимулює імпорт товарів з-за кордону, оскільки на внутрішньому ринку вони продаються за вищими цінами. Інфляція стримує надходження іноземного капіталу, знижує офіційний і ринковий курси національної валюти через її знецінення.

По-шосте, інфляція знижує життєвий рівень усіх верств населення, особливо тих, які мають сталий дохід, оскільки темпи зростання доходів відстають від темпів зростання цін на товари й послуги.

По-сьоме, інфляція знецінює попередні грошові заощадження населення в банках, щорічну ренту та інші паперові активи з фіксованою вартістю.

По-восьме, інфляція посилює безробіття, підриває мотивацію до ефективної трудової діяльності, посилює соціальну диференціацію населення і соціальну напругу в суспільстві.

УДК 355.41

Діденкул С.Ю., курсант факультету логістики 514 групи Національної академії Національної гвардії України; **Нестеренко Р.В.**, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЧАСТИН ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ МАЙСТЕРНЯМИ ПО РЕМОНТУ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ СЛУЖБ ТИЛУ

Для успішного виконання завдань Національної гвардії України (НГУ) необхідне повне та всебічне забезпечення. При виконанні бойових завдань в польових умовах для безперебійного задоволення потреб особового складу, тилове забезпечення організовує і здійснює харчування, розміщення, банно-пральне обслуговування.

Існує проблема ремонту технічних засобів служб тилу, пошуку економічних підходів для вирішення цієї проблеми, удосконаленню способів ремонту технічних засобів під час виконання службово-бойових завдань. Серед ремонтних засобів головне місце займають майстерні ремонту технічних засобів.

Від правильної організації тилового забезпечення залежить успішне виконання службово-бойових завдань. Тилове забезпечення організовується проведенням комплексу заходів: визначення порядку розміщення і переміщення сил та засобів; підготовки та організації використання транспортних засобів; підтримання технічних засобів в належному стані.

Майстерні по ремонту технічних засобів у тиловому забезпеченні військ мають велике значення, від них залежить підтримання технічних засобів в належному стані, для можливості виконання задач служб тилу.

Для підтримання технічних засобів тилу в бойовому стані необхідно впроваджувати та розробляти нові ремонтні майстерні, для поточного ремонту польових кухонь, хлібопекарських і холодильних установок і їх технічного обслуговування.

Устаткування майстерні повинно виконувати наступні види робіт:

- слюсарні по металу;
- слюсарні по неметалічних матеріалах і склінню;
- демонтажно-монтажні;
- свердлувальні;
- токарні;
- різьбонарізні;
- клейові для вулканізації;
- мідницько-бляшанні;
- аргонодугове і електродугове зварювання;
- різання металів;
- електропаяльні;
- столярні;
- ремонт електроустаткування;
- ремонт холодильного устаткування і трубопроводів;
- розвальцювальні;
- фарбувальні;
- мастильно-заправні

Транспортування майстерень по ремонту технічних засобів продовольчої служби потрібно здійснювати автомобільним, залізничним, водним та повітряним транспортом.

Таким чином, розробка та впровадження нових ремонтних майстерень по ремонту технічних засобів служб тилу, сприятиме підтриманню матеріально-

технічної бази у належному стані та якісному виконанню завдань підрозділів тилу.

УДК 309.220.101

Добринський В.С., командир 517 навчальної групи, факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, старший сержант;
Науменко М.О., професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, доктор філософії економічного напрямку, доцент

**РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ
У СУЧАСНИХ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРОЦЕСАХ В
УКРАЇНІ**

Тіньова економіка - це уклад економічних відносин, що охоплює невраховані, нерегламентовані й незаконні види господарської діяльності. Вона з'явилася на зорі цивілізації паралельно з виникненням перших державних утворень. Подібний економічний феномен властивий усім країнам, незалежно від рівня та моделі економічного розвитку.

Метою дослідження є розкриття соціально-економічної природи тіньової економіки в Україні та визначення шляхів її подолання.

Тіньовий сектор економіки має значний вплив на всі соціально-економічні процеси, які відбуваються в суспільстві.

Без урахування цього факту неможливе проведення наукового економічного аналізу на макро- і мікрорівнях, ухвалення ефективних управлінських рішень на всіх рівнях.

Ігнорування такого багатогранного й суперечливого явища, як тіньова економіка, призводить до значних помилок при визначенні макроекономічних показників, до неадекватної оцінки найважливіших процесів і тенденцій, до тактичних і стратегічних прорахунків під час прийняття відповідних рішень.

Цей сектор економіки істотно впливає на всі сторони економічної діяльності, на політичне й суспільне життя кожної країни.

У загальносвітовому масштабі частка тіньової економіки становить 5-10 % від валового внутрішнього продукту (ВВП). Частка тіньової економіки в Україні становить 30-40 % від офіційного валового внутрішнього продукту.

Показник 40-50 % є вже критичним. На цьому рівні вплив тіньових факторів стає настільки відчутним, що суперечність між легальним і тіньовим секторами спостерігається практично в усіх сферах життєдіяльності суспільства.

Поділ економічного простору на офіційний та тіньовий не є абсолютним і визначає спрямування розвитку певного сегмента цього простору по відношенню до спрямування розвитку системи державного управління. Поділ простору на соціально-позитивний (офіційний) та соціально-негативний (тіньовий) відбувається на основі вимірювання соціальної якості його управління з боку органів державного управління.

Тіньова економіка небезпечна перш за все у зв'язку з тим, що це антисоціальна система, небезпека кожного з елементів якої підсилюється синергічним ефектом від дії інших її складових.

Так, небезпека від порушень у сфері оподаткування підсилюється низкою інших порушень в економічній сфері, які є необхідною технологічною ланкою у системі легалізації доходів, отриманих протиправним шляхом. Тому слід розглядати не окремих елементів тінізації, а всі елементи системи відтворення антисоціальної діяльності, які мають набагато вищий рівень загроз економічній безпеці та руйнівних можливостей.

У зв'язку із цим девіантні явища в економіці необхідно досліджувати не як систему, а як окремі ізольовані процеси, які не мають внутрішнього зв'язку та системної єдності.

Формування ефективної конкурентоспроможної економіки, поєднання соціального та економічного розвитку суспільства, побудова в Україні економіки європейського зразка неможливі без суттєвого зниження рівня тінізації української економіки. Тінізація економіки спричинює посилення процесів криміналізації економічних відносин, заміну державного контролю кримінальним, поширення корупції в органах державної влади, підриваючи, зрештою, довіру до держави та обумовлюючи розквіт правового нігілізму.

Таким чином, тіньову економіку можна розглядати як об'єктивно обумовлений соціально-економічний механізм, який компенсує упущення та недосконалість легальних соціально-економічних відносин. Внаслідок цього в країні створюються впливові та чисельні соціальні прошарки, фактично зацікавлені у збереженні економічних деформацій, які сприяють поширенню тіньової економіки.

УДК 623.426

Довгань В.А., командир відділення 315 навчальної групи курсу №1 факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, сержант.
Рікунов О.М., старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор.

СУЧАСНІ ЗРАЗКИ БРОНЕТЕХНІКИ НГУ

Аналіз використання військової техніки Національною гвардією України показує, що основними їх зразками є бойові броньовані машини. Серед завдань, які покладаються на Національну гвардію України, броньовані автомобілі можуть бути застосовані проведення: антитерористичних, міжнародних миротворчих операцій; посилення охорони державного кордону. В особливий період броньовані автомобілі, крім перерахованих вище завдань, можуть бути задіяні для: прикриття державного кордону у визначених операційних районах; ліквідації (локалізації, нейтралізації) збройного конфлікту; ізоляції району конфлікту, утриманні територій, районів і рубежів; ураженні угруповань сил противника, які вторглися; протидії диверсійно-розвідувальним силам, незаконним збройним формуванням і терористичним групам; охороні об'єктів і комунікацій.

Сучасні броньовані автомобілі підрозділів НГУ характеризуються високими тягово-швидкісними властивостями, високою прохідністю, наявністю озброєння й спеціального устаткування, підвищеною захищеністю, зниженими демаскуючими ознаками, можливістю транспортування літаками й вертольотами, а також високою автономністю.

Отже, підрозділи та частини Національної гвардії України повинні мати на озброєнні бронетехніку, яка повинна відповідати вимогам для виконання завдань за призначенням, а саме:

- проведення рейдових розвідувально-диверсійних дій в райони зосередження противника;
- транспортування особового складу у броньованих модулях (кузовах-контейнерах);
- розміщення на їх шасі різного спеціального обладнання (систем та комплексів розвідки, зв'язку, тощо);
- розміщення на їх шасі озброєння (гармат, мінометів, ракет і засобів протиповітряної оборони та ін.). Основне призначення – вогнева підтримка дій військ у різних умовах бойової обстановки;
- евакуація поранених та хворих, надання першої лікарської медичної допомоги в різних умовах бойової обстановки.

В роботі розглянуто напрямки застосування бронетехніки підрозділами НГУ. Запропоновано вимоги які висуваються до зразку, та завдання, що виконуються бронетехнікою за призначенням.

УДК 378.21

Замковий Я.В., слухач 56 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Черкашина М.В.**, к.е.н. доцент, завідувач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКОЇ ПОЗИЦІЇ ВИПУСКНИКА ВИШУ

Як засвідчує історія, усе частіше лідерами стають молоді люди з вираженими організаторськими навичками, внутрішнім прагненням до соціальної активності, здатністю до тривалої емоційної, вольової, інтелектуальної та фізичної напруженої роботи заради досягнення своїх цілей, здатних пропонувати нестандартні ідеї та вести оточуючих за собою.

Навчання курсантів в вищих військових закладах значно відрізняється від підготовки спеціалістів в цивільних закладах. Ця відмінність полягає у частковому виконанні під час навчання певних професійних завдань, що в свою чергу сприяє підвищенню мотивації до самостійної професійної діяльності, формуванню практичних навичок та адаптації до професійної діяльності.

Після закінчення навчання випускники військових ВУЗів призначаються на керівні посади у військах і мають бути здатними розв'язувати складні спеціалізовані задачі та практичні проблеми у ході виконання завдань, вирішення яких, надасть можливість створити сприятливі умови для дій військ в різних умовах обстановки, що передбачає застосування наукових теорій; працювати автономно та в команді (включаючи навички лідерства), виконуючи посадові обов'язки в ході повсякденної діяльності та бойового застосування підрозділу.

Лідерство, як управлінський статус, соціальна позиція пов'язана із прийняттям рішень та керівною посадою. Як зазначає Л.Даунтон, лідерство – це «становище в суспільстві, що характеризується здатністю особи, яка це становище займає, скерувати й організувати колективну поведінку деяких або всіх його членів». Факт володіння реальною владою і впливом надає особі або групі осіб можливість займати провідне становище, становище лідера.

Проблема полягає у тому, що в більшості випадків випускники, призначені на посади, не в змозі зайняти лідируюче положення в підрозділі, бо не мають

відповідної організаційно-управлінської та психологічної підготовки, відсутні або недостатньо розвинуті лідерські якості.

Формування лідерської позиції, на думку О.В. Евтихова, це «сукупність психологічних характеристик, здібностей і особливостей взаємодії командира з підлеглими, що забезпечують успішність виконання їм лідерських (управлінських) функцій».

Основними напрямками формування лідерської позиції майбутнього командира є формування мотивації та прагнення курсантів до лідерства, набуття досвіду лідерської поведінки, визначення і опанування соціальних та психологічних професійно-управлінських якостей командира, а також, закріплення позитивного досвіду лідерської взаємодії командира навчальної групи як організаційного лідера з курсантами-підлеглими.

Застосування на практичних заняттях ситуаційних моделей професійної діяльності, рольові та ділові ігри, тренінги, інформування з питань управління, керівництва та лідерства сприятимуть не тільки розвитку лідерських здібностей, але й формуванню лідерської Я-концепції, лідерського світогляду майбутніх командирів.

Отже, професійно-управлінська підготовка командирів є важливим напрямом формування професійної компетентності.

УДК 355.6

Іванов І.О. курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гафуров О.В.**, кандидат технічних наук, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України, полковник.

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕМОНТУ РЕЧОВОГО МАЙНА У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ НГУ

Організація експлуатації та ремонту речового майна у військовій частині передбачає виконання в повному обсязі заходів щодо ремонту обмундирування і взуття у процесі носіння.

До заходів, які забезпечують збереження речового майна та ремонт у процесі експлуатації, належать:

- припасування обмундирування;
- таврування і закріплення речового майна;
- чищення і видалення плям;
- сушіння одягу;
- прання;

- хімчистка;
- підфарбування обмундирування і перепросочення наметів;
- ремонт обмундирування і взуття.

Для організації правильної експлуатації і збереження речового майна велике значення має повсякденний контроль за збереженням речового майна з боку всіх посадових осіб військової частини. Ранкові огляди доцільно проводити з визначеною метою, щоб протягом тижня всебічно перевірити стан усіх предметів обмундирування, взуття і спорядження. Для цього старшиною підрозділу складається графік огляду предметів речового майна, який затверджується командиром підрозділу. По закінченні ранкового огляду виявлені недоліки негайно усуваються, для чого військовослужбовцеві відводиться необхідний час.

Ремонт обмундирування містить у собі елементи прогнозування термінів служби виробів, частоту їхнього ремонту, розробки та удосконалювання технологічного процесу відновлення зношених виробів, режимів і методів їх обробки в ході ремонту. Організація ремонту речового майна визначена Інструкцією з ремонту речового майна в Збройних Силах. У залежності від ступеня зносу і характеру ушкоджень, ремонт речового майна поділяється на поточний, середній і капітальний. Дрібні несправності предметів обмундирування і взуття, що виникають у процесі їх експлуатації, повинні негайно усуватися самими військовослужбовцями. У підрозділах (ротах) проводиться тільки поточний (дрібний) ремонт.

Поточний ремонт обмундирування і спецодягу включає такі види робіт, як зашивання швів, що розпоролися, пришиття гудзиків, гачків, шлейок, обміжку петель, що розпустились, відновлення закріпок та інше. Він виконується самими військовослужбовцями. Речі, які потребують ремонту, здаються в майстерню із зазначенням на бирках прізвищ власників. Перед цим обмундирування і білизна мають бути випрані, взуття очищене від бруду. Таким чином, ремонт речового майна у військовій частині здійснюється згідно Інструкції з ремонту речового майна в Збройних Силах. Його організує начальник речової служби, а в окремо дислокованому підрозділі – командир і старшина підрозділу.

Своєчасний ремонт речового майна дозволяють відновити втрачені експлуатаційні властивості предметів, попереджають передчасний знос і надають можливість подовжити їх терміни експлуатації з метою створення та підтримання у військовій частині норми утримання, підмінного фонду.

УДК 337.12.3

Іванов І.О. курсант 514 навчальної групи, факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, солдат; **Науменко М.О.**, професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, доктор філософії економічного напрямку, доцент

**ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ
ВІЙСЬКОВИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

Успішне виконання тактичних і стратегічних завдань військовими підрозділами Національної гвардії України виявляється можливим лише за наявності ефективної системи внутрішнього контролю. Функціонування такої системи відбувається в рамках процесу організації внутрішнього аудиту. Такі основні функції організації внутрішнього аудиту як протидія корупції, аналіз фінансово-господарської звітності, моніторинг кадрової політики сприяють належній організації економічної діяльності як складової частини тилового забезпечення військових підрозділів Національної гвардії України.

Метою дослідження є вдосконалення системи внутрішнього контролю на основі аналізу механізмів організації внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України.

Для досягнення поставленої мети вирішувалися наступні задачі:

- аналіз законодавчих актів і нормативних документів внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України;
- структуризація етапів процесу здійснення внутрішнього аудиту військових підрозділів;
- дослідження підконтрольних суб'єктів внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України.

Військове формування пов'язане з такою обов'язковою процедурою, як планування. У військовій діяльності з метою ефективного подальшого виконання бойових завдань здійснюється планування розподілу ресурсного забезпечення військових підрозділів.

В результаті аналізу автором знайдено певні проблеми стосовно розуміння природи внутрішнього аудиту військового підрозділу:

- 1) змішання понять внутрішнього аудиту та внутрішнього контролю;
- 2) невизначеність категорій внутрішнього аудиту;
- 3) відсутність конкретності та повноти категоріального апарату.

Програма внутрішнього аудиту військових підрозділів реалізується шляхом збору аудиторських доказів із застосуванням методів, методичних прийомів і процедур, що забезпечують обґрунтованість висновків за його

результатами. Результатами аудиторської перевірки є два основних документи: план аудиторської перевірки і програма перевірки. Формат та обсяг документування визначають такі аспекти, як розмір та складність підприємства, що перевіряється, суттєвість, обсяг іншого документування та обставини конкретного завдання з аудиту.

Комплекс дій, спрямованих на формування планів проведення внутрішнього аудиту військових формувань НГУ, сприяє запобіганню корупції та підвищенню загального рівня організації функціонування військових підрозділів.

Наукова новизна даного дослідження визначається систематизацією механізмів організації внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України.

Практичне значення полягає в рекомендаціях керівництву військових підрозділів стосовно здійснення внутрішнього контролю.

Подальшим напрямком даного дослідження може виступати розроблення методики оцінки ефективності організації внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України.

Таким чином, в даному дослідженні були вирішені наступні наукові та практичні завдання.

1. Були проаналізовані законодавчі акти і нормативні документи внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України такі, як Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ та Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України, а також Стандарти внутрішнього контролю в Міністерстві оборони України та Збройних Силах України.

2. Виконано структурування етапів процесу здійснення внутрішнього аудиту військових підрозділів, внаслідок яких формується програма внутрішнього аудиту військових підрозділів.

3. Виділено та детально проаналізовано основні групи підконтрольних суб'єктів внутрішнього аудиту військових підрозділів Національної гвардії України.

УДК 355.02

Карпенко М.Ю., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Крамаренко К.М.**, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

СУТНІСТЬ І ОСОБЛИВОСТІ ВОЄННО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Питання національної безпеки для нашої держави на сучасному етапі є особливо актуальними. Воєнна безпека є однією із основних складових національної безпеки, бо вона визначається як захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз.

Очевидно, що досягти такої захищеності неможливо без належної забезпеченості і ефективного використання значного обсягу ресурсів (людських, матеріальних, фінансових). Цей аспект пов'язаний із економічною складовою національної безпеки.

Воєнно-економічну безпеку можна визначити як сукупність умов і факторів, які забезпечують своєчасне і надійне задоволення поточних і перспективних військово-економічних потреб в обсягах, достатніх для підтримки необхідного рівня обороноздатності і безпеки держави.

Воєнна безпека тісно пов'язана і з військовою економікою. Так, актуальним є і інше визначення воєнно-економічної безпеки, яке підкреслює цей зв'язок: воєнно-економічна безпека держави – такий ступінь розвитку військової економіки, який гарантує її стійке функціонування в період збройного протистояння й забезпечує в мирний час задоволення оборонних потреб на рівні розумної достатності.

Існують передумови, які зумовлюють і посилюють увагу до проблем у сфері воєнно-економічної безпеки:

- сучасні ризики і загрози збройних конфліктів;
- високий рівень військових витрат щодо забезпечення воєнної безпеки держави;
- підсумковий результат має в своїй основі політичні пріоритети, які визначають і конкретизують національні інтереси країни і можливості щодо забезпечення їхнього захисту засобами збройної боротьби.

З економічної точки зору ключовою проблемою аналізу є об'єктивна оцінка та оптимізація військових витрат держави з урахуванням специфіки військово-економічної галузі. Така специфіка полягає у такому:

- замовником військової продукції є тільки держава, тобто формування попиту військових потреб відбувається не на ринку, а через державні оборонні замовлення;
- функціонування спеціальної системи ціноутворення на військову продукцію;
- необхідність створення державних мобілізаційних резервів і проведення мобілізаційних заходів;
- необхідність спеціальних методів оцінки результатів і ефективності використання виділених на військові цілі ресурсів;
- економіка військової праці виходить за рамки поняття традиційної, оскільки результатом військової праці є суспільний товар "військова послуга".

Доцільно використовувати якісну і кількісну оцінку воєнно-економічної безпеки. Якісна оцінка воєнно-економічної безпеки передбачає такі критерії і показники: ступінь відповідності сучасним вимогам якісних характеристик озброєння і військової техніки, що виробляються в країні; ефективність і надійність військової економіки, її здатність розробляти і виробляти у відповідності до завдань військової безпеки види і системи озброєнь; ступінь мобілізаційної готовності економіки.

Кількісна оцінка воєнно-економічної безпеки містить такі параметри: кількісні характеристики військово-економічної могутності, абсолютні та відносні показники військових витрат, виробничі потужності та потенційні можливості підприємств оборонного комплексу, чисельність зайнятих у військовій економіці, розміри стратегічних резервів держави, обсяги і стан військово-економічного потенціалу.

Забезпечення воєнно-економічної безпеки є важливою функцією держави. Як специфічний напрям державної політики воно охоплює систему відносин між господарюючими суб'єктами щодо задоволення воєнно- економічних потреб та найбільш ефективного використання ресурсів, економічного й науково-технічного потенціалів в оборонних інтересах.

Характер військово-політичних і економічних змін вимагає постійної уваги до проблеми оптимізації системи національної безпеки країни, її економічного забезпечення, приведення масштабів і структури даної системи у відповідність з рівнем прогнозованої воєнної небезпеки та економічними можливостями держави.

УДК 355.351

Карпенко М.Ю., курсант 514 навчальної групи курсу №3 факультету логістики, Національна академія Національної гвардії України, солдат;
Каплун С.О., начальник кафедри технічного та тилового забезпечення, Національна академія Національної гвардії України, кандидат педагогічних наук, доцент, полковник.

АВТОМАТИЗАЦІЯ ПЛАНУВАННЯ ТА ОБЛІКУ РЕМОНТУ РЕЧОВОГО МАЙНА У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ.

Речове забезпечення є важлива складова частина матеріального забезпечення військовослужбовців Національної гвардії України. Для забезпечення життєдіяльності військ надходить велика кількість матеріальних засобів, серед яких вагоме місце займають предмети речового майна.

У процесі експлуатації речове майно втрачає багато експлуатаційних і гігієнічних властивостей. Несвоєчасне очищення від пилу і бруду з обмундирування і взуття зменшує теплозахисні властивості виробів, гігроскопічність та повітропроникність, додає їм твердість, підвищує намокання і в остаточному підсумку може приводити до передчасного зносу. Різні види забруднень, що накопичуються на одязі, можуть служити також живильним середовищем для хвороботворних мікроорганізмів і сприяти поширенню інфекційних захворювань. У таких випадках виникає потреба в проведенні заходів, що відновлюють корисні властивості речового майна, і в першу чергу, у ремонті і хімічному чищенні.

Поняття "ремонт" містить у собі елементи прогнозування термінів служби виробів, частоту їхнього ремонту, розробки та удосконалювання технологічного процесу відновлення зношених виробів, режимів і методів їх обробки в ході ремонту.

Організація ремонту речового майна передбачає його планування та облік. Питання автоматизації планування та обліку ремонту речового майна на підставі використання сучасного програмного забезпечення – актуальні питання сьогодення для начальників речових служб. Автоматизація планування та обліку ремонту речового майна повинна будуватись на системності, доступності та функціональності, що дозволить в подальшому досить повно та обґрунтовано описати ці питання з теоретичної і особливо з практичної сторони.

Під час дослідження проведено комплексний та системний аналіз завдань, функцій, структури та механізму функціонування системи планування та обліку ремонту речового майна в майстерні по ремонту речового майна військової

частини Національної гвардії України. Це дозволило визначити головні проблеми щодо організації та функціонування системи існуючого порядку планування та обліку ремонту речового майна і запропонувати деякі ефективні підходи до їх вирішення.

Комплекс програмного забезпечення автоматизації планування та обліку ремонту речового майна побудований на базі відомого табличного процесора MS EXCEL з використанням макросів VBA. Макроси забезпечують взаємодію електронних документів в операціях одержання речей на склад, видачі речей на підрозділи, списання комплектів, які були у використанні, і таке інше.

Розроблений комплекс електронних документів дозволить вдосконалити систему планування та обліку ремонту речового майна у майстерні речової служби військової частини, а також значно спростить роботу посадових осіб служби.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності розробки та вдосконалення навчально-методичного, програмного забезпечення автоматизації планування та обліку ремонту речового майна у майстерні речової служби військової частини Національної гвардії, впровадження даного досвіду у практику речового забезпечення службово-бойової діяльності підрозділів Національної гвардії.

УДК 37.014.54

Коваль В.В., курсант 517 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сахненко О.І.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ЯК ОСНОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Сьогодні знання для передових компаній є головним джерелом конкуренції, а економіка з машинно-інтенсивної трансформується в знання-інтенсивну, що базується на швидкому накопиченні і ефективному використанні знань. Найголовнішими завданнями сучасного підприємства стає пошук адекватних методів і способів управління, формування у працівників стратегічного мислення та активне використання в діловій практиці методичного інструментарію стратегічного управління. Особливої актуальності набуває вирішення проблеми визначення перспективних напрямків розвитку підприємства шляхом формування та ефективного використання його стратегічних активів, і перш за все, їх нематеріальної складової –

інтелектуального, знаннєвого капіталу. У нових умовах освіта та підготовка кадрів стають постійними складовими ділової стратегії підприємств. Людський ресурс став новим параметром конкурентоспроможності підприємств.

В економічно розвинених країнах підприємства щонайменше третину своїх інвестицій вкладають в заснований на знаннях нематеріальний капітал, а саме в професійне навчання кадрів, НДДКР, патенти, ліцензування, проектування, маркетинг. Більш освічена робоча сила – від вищого керівництва до рядових працівників – швидше здатна знаходити і застосовувати максимально ефективні із відомих виробничих методів.

Сучасна бізнес-освіта розвивається під впливом принципово нових вимог та очікувань з боку її ключових клієнтів – абітурієнтів, роботодавців, представників зацікавлених державних установ та відомств, суспільства в цілому. Як визначають дослідники, для сьогоденного менеджера принципово важливими стають такі ознаки та якості, як: уміння «бачити» споживача, здатність формувати ефективні міжособистісні відносини, творчо підходити до вирішення проблем, а також «реалізація ним іншої (більш ефективної) поведінки, іншої роботи та відповідно здатність досягати інших результатів». Відповідно «створення» нової моделі фахівця-менеджера має спиратися на нову стратегію, що передбачає використання нових принципів і методів рішення складного завдання підготовки менеджера нового рівня.

Не претендуючи на вичерпний перелік, назвемо лише найбільш важливі вимоги, які пред'являються до сучасних фахівців: вміти трансформувати придбані знання в інноваційні технології; знати, як отримати доступ до глобальних джерел знань, володіти сучасними інформаційними технологіями; мати мотивацію до навчання протягом усього життя, володіти навичками самостійного отримання знань і підвищення кваліфікації, одним словом, вміти вчитися; володіти методологією та аналітичними навичками; знати і вміти застосовувати методи проведення наукових досліджень; володіти комунікативними здібностями, вміти працювати в команді, адаптуватися до змін, сприяти соціальній згуртованості тощо. В рамках концепції сталого розвитку знання стають тією основою, яка дозволить реалізувати імператив виживання підприємства.

Основною проблемою, з якою доводиться стикатися сучасним підприємствам – це оцінка ефективності вкладень в людський капітал. Складнощі, що виникають при цьому, певною мірою пояснюються тим, що інвестиції в людський капітал мають ряд особливостей, що відрізняють їх від інших видів інвестицій.

1. Віддача від інвестицій в людський капітал безпосередньо залежить від терміну життя його носія (від тривалості працездатного періоду). Чим раніше робляться вкладення в людину, тим швидше вони починають давати віддачу.

2. Людський капітал не тільки схильний до фізичного та морального зносу, але і здатний накопичуватися і множитися. Накопичення людського капіталу здійснюється в процесі періодичного перенавчання працівника і накопичення ним виробничого досвіду.

3. У міру накопичення людського капіталу його прибутковість підвищується до певної межі, обмеженого верхньою межею активної трудової діяльності (активного працездатного віку), а потім різко знижується.

4. При формуванні людського капіталу має місце «обопільний розмножувальний ефект». Його суть полягає в тому, що в процесі навчання поліпшуються і зростають характеристики і здібності не тільки в того, хто навчається, а й у того, хто навчає, що згодом призводить до зростання заробітків як першого, так і другого.

5. Не всякі інвестиції в людину можуть бути визнані вкладеннями в людський капітал, а лише ті, які суспільно доцільні та економічно необхідні.

6. Характер і види вкладень у людину обумовлені історичними, національними, культурними особливостями і традиціями. Так, рівень освіти і вибір професії дітьми значною мірою залежать від сімейних традицій і рівня освіти їхніх батьків.

7. У порівнянні з інвестиціями в інші різні форми капіталу інвестиції в людський капітал є найбільш вигідними як з точки зору окремої людини, так і з точки зору всього суспільства.

Таким чином, інвестиції лише створюють основу для виробництва людського капіталу в системі освіти, охорони здоров'я, підвищення кваліфікації, економічної мотивації, географічної мобільності тощо. Їх зміст – не просто вкладення коштів, а ще й реальна, усвідомлена і цілеспрямована діяльність інвестора. При цьому важливу роль у створенні людського капіталу відіграють витрати праці і зусиль з саморозвитку та самовдосконалення.

УДК 300.125

Котенок С.Б., слухач-магістр, Національна академія Національної гвардії України, Харків **Чухлата Ж.Г.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

ЕФЕКТИВНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ВИКОРИСТАННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Актуальність проблеми ефективності використання трудового потенціалу організації не визиває сумніву. Це обумовлено світовою фінансовою кризою,

що відбуваються у суспільстві, заміною адміністративних методів керування економічними. Всі ці обставини надають новий зміст процесу формування трудових ресурсів організації, а, отже, і дослідження цього процесу в даний момент здобуває особливої значимості.

Метою написання цих тез є розкриття нових ефективних методів керування персоналом, таких як аутстафінг. Зараз багато організацій (особливо нерезидентів) звертають увагу на аутстафінг, як можливість швидко та без труднощів забезпечити себе висококваліфікованими мобільними трудовими ресурсами.

Обмеженість пропозицій професіоналів, потреби в нових знаннях і навичках фахівців додали популярності ідеї організаційних структур, у яких головну увагу зосереджували безпосередньо на співробітниках. У зв'язку з цим виникли нові послуги, такі як аутсорсінг та його видові прояви (лізинг персоналу, аутстафінг, підбір тимчасового персоналу).

На ринку консалтингових послуг України поняття аутстафінг співробітників з'явилося не так давно. В більшості випадків цією послугою користуються міжнародні організації та іноземні представництва.

Аутстафінг - це послуга, яка полягає у тому, що компанія залучає зовнішніх співробітників, які весь свій робочий час присвячують виконанню завдань та цілей організації, але при цьому юридично оформлені в іншій організації.

Під аутстафінгом мають на увазі вивід персоналу за штат організації і його оформлення у кадровому агентстві. Люди виконують звичний їм набір посадових обов'язків, але запис у трудовій книжці отримують не від фактичного роботодавця, а від агентства. З ним же співробітники вирішують всі організаційні питання. Це дозволяє керівництву організації не витратити ресурси на паперову тяганину, а також мати стільки працівників, скільки необхідно на даний час. Відносини кадрового агентства й організації регулюються договором (рис.1)

Рис. 1 Схема зв'язку між суб'єктами використання послуги аутстафінгу

Надання агентством послуги аутстафінгу оформляється договором між організацією, де фактично працюють працівники, і спеціальним кадровим агентством, що є роботодавцем для цих працівників. Цивільним кодексом не передбачена типова форма такого договору, тому укладається в довільній формі й умови його виконання встановлюються сторонами самостійно. У договорі варто вказати зобов'язання й права сторін договору. Чим більше підстав буде в договорі для виконання зобов'язань, а також надано прав сторонам договору, тим менше питань буде у органів, які перевіряють надання таких послуг за цим договором. Наприклад, у договорі про надання послуг аутстафінгу обов'язково регламентуються вищевказані зобов'язання кадрового агентства, а обов'язком організації в договорі варто передбачити оплату послуги, що надає йому кадрове агентство. У договорі оплата послуги обумовлюється фіксованою сумою або сумою, що розраховується, наприклад, у такий спосіб: передбачені договором виплати працівникам податок з доходів, внески в соціальні фонди, погоджений сторонами договору відсоток прибутку кадрового агентства.

Кадрове агентство з кожним працівником укладає трудовий договір й оформляє відрядження на організацію-замовник. Слід зазначити, що у випадку, коли за договором аутстафінгу організація-замовник через деякий час не має можливості забезпечити роботою фахівця відповідної кваліфікації, то кадрове агентство не звільняє такого фахівця, а працевлаштовує на інше організацію, де такий фахівець необхідний, уклавши при цьому договір аутстафінгу з іншою організацією.

Законодавством України не обґрунтовано надання послуги аутстафінгу, але роботодавці його використовують. Такий вид послуги Доцільно використати організацією у наступних випадках:

- законодавством (наприклад, Указ Президента № 727), статутним договором або вищестоящою організацією встановлюються обмеження чисельності працівників;
- є необхідність оформлення працівників на іспитовий термін для оцінки результатів його роботи, не беручи на себе додаткових зобов'язань;
- планується здійснювати певний обсяг робіт в окремому регіоні (щоб не відкривати філію, користуються послугою аутстафінгу);
- перемінна кількість та обсяг замовлень.

При застосуванні організацією аутстафінгу:

- надаються всі соціальні гарантії працівникам, які забезпечують виконання трудового договору з ними;
- зменшуються адміністративні витрати на утримання працівників;
- зменшується сума сплачених податків і соціальних внесків, пов'язаних із нарахуванням і виплатою заробітної плати;

- скорочується чисельність працівників згідно із штатним розкладом у порівнянні із фактичною.

Таким чином, коли організація користується послугою аутстафінгу, воно має можливість зменшити свої витрати на утримання працівників, не гублячи кваліфікованих кадрів, і, відповідно, зменшується сума сплачених податків, а саме: комунального податку, податку з доходів, страхових внесків у соціальні фонди, податку на прибуток, внесків у Фонд соціального захисту інвалідів.

Що стосується кадрового агентства, то воно надає послугу, що передбачена договором аутстафінгу, тобто така організація має свій бізнес. Агентство має відпрацьований механізм керування кадрами. У ньому працюють кваліфіковані фахівці згідно до цивільного, податкового й трудового законодавства, бухгалтерського обліку.

За законами бізнесу витрати на весь комплекс реалізованих провайдером послуг повинні покриватися клієнтом і до того ж приносити невеликий прибуток. Гонорар найчастіше формується з обліком двох основних факторів. Звичайно вартість варіюється залежно від заробітної плати співробітника і становить до 15-20% від окладу працівника. Якщо зарплата співробітника дуже висока, то провайдер може запросити відсоток нижче середньоринкового, а той зафіксувати суму гонорару, керуючись принципом «рентабельність для себе й привабливість для клієнта». Вартість послуги, як правило, прямо залежить від кількості співробітників, які передаються на аутстафінг. Логіка ціноутворення в цьому випадку наступна - чим більше кількість працівників, тим менший відсоток з їхньої заробітної плати стягується гонорар агентства. Спрацьовує ефект масштабу, що обертається розумним зниженням ціни для споживача.

Аутстафінг є одним із пріоритетних засобів управління персоналом. Попит на тимчасовий персонал у найближчому майбутньому буде переживати значний підйом. Циклічні коливання чисельності персоналу вимагають нових підходів, а одним із найбільш адекватних рішень може стати використання послуги надання робочої сили на умовах тимчасового найму.

Таким чином, головна перевага аутстафінгової моделі для організації роботодавця полягає у можливості оперативно регулювати (збільшувати або скорочувати) фактичну чисельність співробітників компанії не змінюючи при цьому кількість штатного персоналу.

УДК 614.8: 355

Кравченко М.І., курсант 516 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Альбошій О.В.**, кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ЗАСТОСУВАННЯ ПРОГНОЗУВАННЯ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПЛАНОВОЇ РОБОТИ СЛУЖБ ТИЛУ

Якщо звернутися до основ організації та ведення військового господарства, то вони передбачають, перш за все, планування та організацію роботи служб, підрозділів та об'єктів господарського, технічного і медичного призначення, а також безперервне управління та здійснення контролю за цією роботою. Тобто, нормативно визначено, що планування господарської діяльності військової частини є основою ведення військового господарства.

В загальному випадку планування господарської діяльності військової частини НГУ полягає у розподілі функцій та ресурсів між усіма структурними підрозділами частини, докладному описі і погодженні передбачуваних дій. Планування господарської діяльності військової частини передбачає розробку системивзаємопов'язаних планів, які охоплюють різні напрямки роботи, служби, часові інтервали. При цьому, головним планом є річний господарський план військової частини, який охоплює період часу в один календарний рік.

При плануванні господарської діяльності у військовій частині (з'єднанні) основна увага приділяється:

- забезпеченню виконання завдань службово-бойової діяльності;
- підтримці у постійній бойовій і мобілізаційній готовності військової частини (з'єднання) та спеціальних споруд;
- всебічному та безперервному матеріальному, технічному, медичному, квартирно-експлуатаційному, фінансовому й іншим видам забезпечення і заходам, які проводяться за планами старших командирів (начальників);
- створенню належних матеріально-побутових умов особовому складу;
- організації правильного використання та утримання озброєння і техніки;
- забезпеченню найбільш економного та доцільного витрачання (використання) матеріальних засобів і коштів.

Планування господарської діяльності повинно здійснюватися у тісному зв'язку з фінансовим плануванням, а також з урахуванням виділених частині (з'єднанню) фондів, лімітів і фактичної потреби в матеріальних засобах та коштах. Але при розробці річного господарського плану важливо мати не лише

вихідні дані для планування, а й розуміти загальні тенденції щодо розвитку ситуації у плановому періоді, ризику, з якими можливо зіштовхнутися у процесі роботи, зовнішні обмеження. Це величини (параметри), які не носять детермінованого характеру. Їх можливо лише передбачити на основі статистичних даних з певною точністю. Тоді, прийняття рішення вимагає загального принципового прогнозу подій, прогнозування всіх функцій, можливих перешкод і способів їх подолання. Як відомо, прогнозування включає оцінку змін ситуації, екстраполяцію й розпізнавання результату. Прогнозування виступає науковою основою планування.

УДК 355.351

Криворотенко М.О., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, солдат; **Каплун С.О.**, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення, Національна академія Національної гвардії України, кандидат педагогічних наук, доцент, полковник.

АВТОМАТИЗАЦІЯ ОБЛІКУ РЕЧОВОГО МАЙНА ЩО ВИДАЄТЬСЯ В ОСОБИСТЕ КОРИСТУВАННЯ ОФІЦЕРАМ, ПРАПОРЩИКАМ ТА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ЗА КОНТРАКТОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Удосконалення обліку забезпечення речовим майном офіцерів, прапорщиків та військовослужбовців військової служби за контрактом передбачає розробку та створення сучасної системи та технології обліку на базі його уніфікації, автоматизації та втілення нових технічних засобів.

Під уніфікацією взагалі розуміється приведення до єдиної форми або системи. Під уніфікацією обліку розуміється створення системи єдиних за змістом та формою документів, які забезпечують об'єктивну реєстрацію фактів, подій та господарчих процесів у всіх ланках забезпечення військ в мирний та воєнний час.

При уніфікації документів повинні враховуватись вимоги щодо необхідності їх обробки засобами обчислювальної техніки та наявності в них достатньої інформації для вирішення поставлених завдань при мінімальних витратах засобів і часу на її збір, обробку, передачу та зберігання.

Отже, у сучасному світі технічний прогрес приводить до істотної зміни умов, засобів і характеру трудової діяльності. Загалом в державі, у Національній гвардії та безпосередньо в службах тилу усе ширше застосовуються обчислювальна техніка для автоматизація багатьох обчислювальних процесів, в тому числі і облікових.

Проблема автоматизації обліку речової служби у своїй основі є проблемою технічною. Однак варто помітити, що одні технічні засоби самі по собі ніколи не зможуть забезпечити виконання усіх вимог автоматизації, які ставляться перед органами речової служби. Це можуть зробити тільки люди, що використовують у своїх інтересах технічні засоби і мають спеціальну підготовку в оперативному й інженерному відношенні.

Завдяки технічному переозброєнню виробництва істотно міняються функції і роль людини. Багато операцій, що раніш були його прерогативою, зараз починають виконувати машини, однак, яких би успіхів ні досягала техніка, праця була і залишається надбанням людини, а машини, які складні вони б ні були, залишаються лише знаряддями його праці.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності розробки та вдосконалення навчально-методичного, програмного забезпечення автоматизації обліку речового майна особистого користування у діловодстві речової служби військової частини Національної гвардії, впровадження даного досвіду у практику речового забезпечення службово-бойової діяльності підрозділів Національної гвардії.

УДК 302.105

Криворотенко М.О., курсант 514 навчальної групи факультету логістики, Національна академія Національної гвардії України, **Науменко М.О.**, доктор філософії економічного напрямку, доцент, професор кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

ТЕХНОЛОГІЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ПІДТРИМКИ В ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСАХ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Прогресуюча динаміка глобальної спеціалізації в контексті тилового забезпечення військових підрозділів дозволяє дійти висновку про необхідність впровадження інноваційних механізмів у логістичні процеси Національної гвардії України. Провідне місце серед причин актуалізації інноваційного розвитку тилового забезпечення займає також стрімке зростання параметрів матеріальних, інформаційних, фінансових та людських потоків. Такими можуть бути кількісні та якісні параметри, швидкість, плинність, відстань тощо. В цих умовах на сьогодні виявляється вельми актуальним завдання аналізу специфіки використання інновацій у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

Метою дослідження є системний аналіз специфіки використання інновацій у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

Для досягнення поставленої мети вирішувалися наступні задачі:

- аналіз особливостей використання інновацій у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України;
- розроблення ключових варіантів маніпулювання вантажними одиницями в складах;
- дослідження питання комп'ютерної імітації логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України.

Ефективна організація праці на складах довготермінового складування залежить від:

- розміщення товарів і розміру складу;
- складської податливості запасів;
- виду та інтенсивності руху;
- рівня механізації та автоматизації складських процесів;
- технічного обладнання складу;
- кваліфікації персоналу;
- співпраці структурних підрозділів.

Одним із актуальних чинників впливу на ефективність складського господарства системи тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України є організація розміщення товарів у складі, оскільки саме ця сфера ефективна з точки зору впровадження організаційних і технологічних інновацій.

Для покращання організації логістичних процесів тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України слід впровадити сучасні інформаційні системи і технології. Центральне місце серед цих систем займають засоби комп'ютерної імітації. Комп'ютерну імітаційну модель можна використовувати автономно, під час самої імітації, однак збирання модельних даних є набагато простішим, якщо відбувається за допомогою комп'ютера у складі мережі.

Схематичний результат запропонованого погляду на комп'ютерну імітацію логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України зображений на рис. 1.

Створена комп'ютерна імітація унаочнює процес інноваційної діяльності в проектуванні та реалізації логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України.

Таким чином у даному дослідженні знайшло свого відбиття аналіз специфіки використання інновацій у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

Наукова новизна даного дослідження визначається систематизацією

Рис. 1. Комп'ютерна імітація логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України

інформації стосовно інноваційної підтримки логістичних процесів тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

Практичне значення полягає в рекомендаціях керівництву військових підрозділів стосовно логістичної дистрибуції товарів і послуг.

Подальшим напрямком даного дослідження може виступати розроблення методики оцінки ефективності логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України.

Висновки

1. Проведено аналіз використання інновацій у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.
2. В рамках вказаних методичних засад запропоновано основні варіанти маніпулювання вантажними одиницями в складах.
3. Сформовано рекомендації керівництву військових підрозділів стосовно комп'ютерної імітації логістичної дистрибуції підрозділів Національної гвардії України.

УДК355.6: 658.7.01

Кузимчук В.В., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Альбошій О.В.**, кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯК ЧИННИКА НАРОЩУВАННЯ СПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

Безпека є однією з базових потреб суспільства. Від того, наскільки якісно та повно вибудована система безпеки залежить стан життєздатності держави, рівень добробуту та перспективи життя її громадян. У цілому сфера національної безпеки складається під впливом політичних, економічних, воєнних, екологічних, культурних та інших процесів.

Важливу роль у підтриманні бойової готовності та боєздатності військових частин Національної гвардії України, повсякденної діяльності військ відіграє матеріально-технічне забезпечення. Воно передбачає накопичення матеріальних і технічних засобів до встановлених норм запасів, своєчасне забезпечення ними частин, підрозділів і окремих військовослужбовців, збереження та підтримання цих засобів у стані, який дозволяє здійснити своєчасне приведення їх у готовність до використання за призначенням.

Традиційно безпекова та оборонна сфери є одними з найбільш вартісних сфер. Це обумовлено не лише високими витратами капітального характеру, пов'язаними з вартістю сучасного озброєння, військової техніки, боєприпасів тощо. Це обумовлено, також, високими витратами поточного характеру. За умови зовнішньої агресії та ведення воєнних дій витрати на оборону та безпеку значно зростають. За таких умов важливо шукати шляхи підвищення ефективності діяльності. В Україні активно запроваджується логістичний підхід в системах матеріально-технічного забезпечення військ, який спрямований на оптимізацію ресурсних потоків з метою підвищення якості забезпечення, скорочення витрат, приведення системи управління у відповідність до міжнародних практик.

У наш час військова логістика розглядається в теорії та на практиці не лише як матеріально-технічне забезпечення, організація тилу і постачання. Логістика розглядається як процес управління підготовкою, плануванням, постачанням, контролем, раціональним, своєчасним та системним забезпеченням споживача заявленими матеріальними, фінансовими, інформаційними, кадровими потоками, а також організація процесу

транспортування, передачі, зберігання ресурсів. Метою логістики у військовій сфері має бути, скоріш, не мінімізація витрат, а максимізація ефекту логістичного забезпечення. Оскільки логістичне забезпечення є одним із складників процесу функціонування військового організму, то доцільно вести мову про таку організацію логістики, яка б забезпечувала максимізацію ефекту службово-бойової діяльності чи бойових дій за рахунок логістичних операцій.

Основним об'єктом управління логістики є матеріальний потік, що проходить по логістичному ланцюгу, починаючи від первинного джерела сировини через усі проміжні процеси аж до постачання готової продукції кінцевому споживачеві. Об'єктами управління є також фінансові та інформаційні потоки. Матеріальними, фінансовими, інформаційними, а також сервісними потоками обумовлені просторово-часові процеси логістичного забезпечення.

Система логістики має бути стійкою, надійно виконувати функції, для яких вона створена. Стійкість є однією з базових умов життєздатності об'єктів та систем. Нестійкі утворення не здатні до тривалого існування. Це стосується як природних так і штучних, створених людьми об'єктів та систем, в тому числі організаційних. Стійкість у загальному випадку – це здатність тривалий час зберігати і проявляти свої властивості, не піддаватися руйнуванню, псуванню, витримувати зовнішній вплив, протидіяти чомусь.

В межах проведених досліджень запропоновані напрямки удосконалення логістичного забезпечення Національної гвардії України. Показано, що система логістики має внутрішні резерви, які слід розглядати як можливість нарощування спроможності Національної гвардії до виконання завдань за призначенням в умовах сучасних викликів, як засіб покращення якісного стану матеріально-технічного забезпечення та удосконалення процесів ресурсного забезпечення військ, адаптації до міжнародних стандартів.

УДК 355.41

Лейко В. С., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Альбошій О.В.**, кандидат військових наук, доцент, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України

ОБҐРУНТУВАННЯ НАПРЯМКІВ ПОКРАЩЕННЯ СТАНУ ВІЙСЬКОВОГО ГОСПОДАРСТВА ЧАСТИНИ НГУ

Стан військового господарства впливає на всі сторони життєдіяльності військової частини, оскільки військове господарство є матеріально-технічною

основою військової частини, призначеною для забезпечення службово-бойової діяльності, бойової підготовки і виховної роботи, військового побуту, правильної експлуатації, ремонту, зберігання озброєння, військової техніки і майна. Відповідно до керівних документів щодо ведення військового господарства, всі посадові особи військової частини зобов'язані знати стан військового господарства та постійно вживати заходів щодо його удосконалення та розвитку, вивчати, узагальнювати та поширювати передовий досвід його ведення.

У загальному випадку існує багато можливостей удосконалення та розвитку будь-якого об'єкта. Це, з одного боку, залишає можливості певного маневру для керівників при прийнятті рішень щодо напрямків його удосконалення та розвитку, але, з іншого боку породжує проблему вибору: які заходи вжити для покращення стану військового господарства, на що спрямувати обмежені ресурси та зусилля?

Удосконалення та розвиток близькі поняття. Але між ними є суттєва відмінність. Удосконалення – це діяльність, як правило, в межах існуючих ресурсів, пов'язана з пошуком та реалізацією внутрішніх резервів. Розвиток спрямований на зростання потенціалу, технічне переоснащення, навчання особового складу тощо. Він потребує залучення капітальних вкладень (інвестицій) і не може бути досягнутим без них.

Яким же чином необхідно діяти при обґрунтуванні заходів щодо покращення стану військового господарства частини НГУ? Для відповіді на дане запитання звернемося до загальної теорії.

1. Пошук напрямків удосконалення та розвитку військового господарства має спиратися на систему цілей, які стоять перед військовою частиною. Як відомо, в системі цілей будь-якої організації, мають формуватися цілі удосконалення та розвитку, які визначають бажаний стан, до якого треба прагнути. Заходи щодо покращення стану військового господарства мають конкретизувати роботи по досягненню цілей удосконалення та розвитку військової частини.

2. Доцільно визначити показники, на покращення яких мають бути спрямовані заходи щодо удосконалення чи розвитку військового господарства. Це дозволить зосередити зусилля та ресурси на конкретних заходах і мати зрозумілі критерії ефективності своїх дій. Якщо визначені показники покращуються, то відбувається реальне покращення.

3. Доцільно виявити внутрішні резерви військової частини, які можуть бути використані для удосконалення військового господарства. Можливості виконання завдань, спрямованих на удосконалення військового господарства лише організаційними заходами, що не потребують взагалі чи потребують

незначних ресурсів, вкрай обмежені. Вони будуть мати лише декларативний характер.

4. Необхідно отримати кількісні оцінки ресурсів, які потрібні для вирішення завдань розвитку військового господарства. Лише при виділенні необхідних ресурсів можливо провести заходи, спрямовані на розвиток потенціалу військової частини.

5. За умов обмежених ресурсів доцільно провести кількісне обґрунтування рішень щодо напрямків удосконалення чи розвитку військового господарства. Для цього можуть бути використані різні методи обґрунтування управлінських рішень, наприклад метод побудови “дерева рішень”, метод парних порівнянь.

Висновок: Рішення щодо удосконалення та розвитку військового господарства частин НГУ має спиратися на реальні можливості та потребує обґрунтування напрямків та заходів такої роботи.

334.7

П. П., 515 Національної академії Національної гвардії України; П. П., старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів, яка відбулася 25 квітня 2019 року в м. Харків, була присвячена обговоренню та обґрунтуванню напрямків та заходів розвитку військового господарства частин НГУ. Учасники конференції обговорили результати дослідження та висловили пропозиції щодо удосконалення та розвитку військового господарства частин НГУ.

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів, яка відбулася 25 квітня 2019 року в м. Харків, була присвячена обговоренню та обґрунтуванню напрямків та заходів розвитку військового господарства частин НГУ. Учасники конференції обговорили результати дослідження та висловили пропозиції щодо удосконалення та розвитку військового господарства частин НГУ.

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів, яка відбулася 25 квітня 2019 року в м. Харків, була присвячена обговоренню та обґрунтуванню напрямків та заходів розвитку військового господарства частин НГУ. Учасники конференції обговорили результати дослідження та висловили пропозиції щодо удосконалення та розвитку військового господарства частин НГУ.

Підсумкова науково-практична конференція курсантів, слухачів і студентів, яка відбулася 25 квітня 2019 року в м. Харків, була присвячена обговоренню та обґрунтуванню напрямків та заходів розвитку військового господарства частин НГУ. Учасники конференції обговорили результати дослідження та висловили пропозиції щодо удосконалення та розвитку військового господарства частин НГУ.

... ..
... .. –,
... ..,

4.
... ..

... .. :

1.;
2.;
3.

4.

... .. :

1.

2.

3.

4.

5.

УДК 355.330

Лісін О.С., курсант 516 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ РИЗИКІВ МАТЕРІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН НГУ

Діяльність щодо матеріального забезпечення Національної гвардії України пов'язана з певними ризиками що зумовлюють неоднозначність можливих результатів логістичного забезпечення військ. Виходячи з цього, необхідно удосконалювати механізми управління логістичним забезпеченням. На першому кроці важливо визначити види ризиків, які впливають на процеси логістичного забезпечення.

Аналіз показав, що до основних видів ризику належать:

— виникнення затримки в роботі ланцюга постачання, зрив постачання чи порушення в роботі однієї або декількох ланок ланцюга. (Можна сказати, що до найбільш розповсюджених відносять логістичні ризики, пов'язані з виконанням відповідних логістичних функцій при зберіганні, маркуванні, транспортуванні різними видами транспорту, документуванні, розрахунках, розподілі товарів, управлінні фінансовими потоками);

— неготовності вантажу в потрібний термін, порушення термінів та невиконання вчасно фінансових обов'язків у логістичних системах;

— утрати майна через стихійні лиха та несприятливі умови транспортування;

— утрати майна внаслідок страйків, масових заворушень, військових дій;

— ризики, обумовлені порушенням техніки безпеки і пожежної безпеки;

— розкрадання;

— технічний ризик – відмова і поломка транспортних засобів і, як наслідок, можливі затримки доставки вантажу і підвищення ймовірності інших ризиків;

— економічні ризики, пов'язані з економічною нестабільністю. Цей чинник та часті зміни законодавства в сфері державних закупівель не дають можливості об'єктивно моделювати, прогнозувати та попереджувати можливі ризики, як для учасників так і для замовників торгів або хоча б мінімізувати їх.

— ризики, причиною яких є низька кваліфікація контрагентів підприємства – халатність, утрата документів, їх затримка тощо.

Аналіз показав, що для запобігання логістичних ризиків, можна відокремити такі заходи:

— аналіз причин розладу взаємодії, контроль менеджерами усіх рівнів роботи підрозділів;

— збір та аналіз інформації;

— створення системи інформаційного забезпечення;

— вивчення нормативних документів і законів.

— захист комерційної таємниці

— ретельний вибір логістичного партнера;

— збір необхідної інформації про конкурентів;

— внесення в договір системи штрафних санкцій за кожне зобов'язання;

— зазначення в угоді умов розгляду суперечливих питань, умов оплати неустойки та застави платежів;

— виконання умов партнерства;

— складання протоколу, в якому оговорюються терміни внесення змін в угоду, розмір компенсації при відмові від підписання контракту.

УДК 355.41

Лядик В. З., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Товма Л.Ф.**, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат технічних наук, Національної академії Національної гвардії України.

**ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

Модель тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України при виконанні службово-бойових завдань дозволяє виділити її основні елементи, зокрема такі: система постачання; потреба у матеріальних ресурсах; можливості відновлення запасів; функція затрат; обмеження, що можуть накладатися на систему.

Реальна система тилового забезпечення в спеціальній операції включає мережу пов'язаних між собою складів кількох ступенів за ланками управління. Умови роботи її окремих ланок залежать від стану запасів в інших ланках і від структури системи у цілому. Відповідно й оптимізація роботи системи тилового забезпечення потребує більш широкого підходу – пошуку мінімуму затрат стосовно функціонування системи у цілому. Вирішення цієї задачі визначає необхідність вибору варіанту моделі управління запасами, який буде адекватний реальним процесам функціонування системи тилового забезпечення у спеціальній операції.

При виборі варіанту моделі функціонування система тилового забезпечення будемо виходити з того, щоб вона, з урахуванням найсуттєвіших факторів, була максимально простою. Адже спроби побудови та аналізу моделей складних систем постачання стикаються із значними аналітичними труднощами, а отримані результати ґрунтуються на припущеннях. Відповідно підвищення точності опису реальної ситуації супроводжується зниженням точності одержаних результатів. Простота ж моделі дає змогу досягати кращих результатів у її аналітичному або чисельному дослідженні та істотно послабити вимоги до інформаційного забезпечення. Тому при виборі моделі будемо виходити з таких посилок та припущень:

- система тилового забезпечення НГУ забезпечує угруповання, яке проводить спеціальну операцію в обмеженому районі (регіоні) території країни. Регіональна система тилового забезпечення є складовою цієї системи і розгортається у межах району проведення спецоперації одночасно з нарощуванням угруповання;

- регіональна система тилового забезпечення характеризується ієрархією у побудові за ланками (рівнями) управління тилу угруповання НГУ;
 - у кожній ланці управління кілька органів постачання матеріальних засобів певних видів;
 - кількість органів постачання у ланках системи матеріального забезпечення не однакова.
 - має місце ешелонування запасів матеріальних засобів по ланках;
 - нормативний рівень запасів матеріальних засобів, що має утримуватися в органі постачання певної ланки, – постійна величина і не залежить від номера органу постачання.
 - незнижуваний запас матеріальних засобів в органах постачання певної ланки однаковий, є константою, але залежить від номера ланки.
 - прикріплення органів постачання нижчих ланок до органів постачання вищих ланок є жорстким (незмінним);
 - напрямок руху матеріальних засобів від органів постачання верхньої ланки до пункту постачання нижчої ланки і далі у пункти споживання, що прикріплені до цього органу постачання, є плановими поставками. Можливі напрямки руху матеріальних засобів, що відрізняються від планових, і є позаплановими поставками;
 - до кожного органу постачання прикріплюється однакова кількість органів постачання нижчестоящої ланки. До кожного органу постачання першої (нижчої) ланки прикріплюється декілька пунктів споживання різних типів. Прикріплення є незмінним. У разі порушення будь-якого планового напрямку поставок пункти споживання порушеного напрямку прикріплюються до найближчого пункту постачання нижчої ланки або до органу постачання вищої ланки свого напрямку поставок залежно від наявності в них потрібної кількості запасів;
 - середньодобова інтенсивність витрати матеріальних засобів є однаковою та залежить від номера ланки і для всіх номерів органів постачання у межах певної ланки;
 - можливі втрати матеріальних засобів ураховуються тільки при плануванні потреби у вищій ланці.
 - інтервал часу між моментами поновлення запасів матеріальних засобів і тривалість поставки залежать від номера ланки та для всіх номерів органів постачання у межах певної ланки є однаковим.
- Таким чином, спрощена модель тилового забезпечення дозволяє звести до мінімуму затрати щодо функціонування системи у цілому.

УДК 355.41

Малик О.В., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Нестеренко Р.В.**, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, майор

ВПРОВАДЖЕННЯ МОДЕРНІЗАЦІЙ ДЛЯ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ СЛУЖБ ТИЛУ

Зміни у способах підготовки і ведення сучасних операцій висувають виключно високі вимоги і створюють нові на відміну від минулих війн умови тилового забезпечення НГУ. Для успішного розв'язання військами (силами) покладених завдань створюється система логістичного забезпечення. Вона, як у мирний так і у воєнний час здійснює забезпечення пально-мастильними матеріалами, продовольством, а також речове, автотранспортне, ветеринарне та технічне (по службах тилу) забезпечення військ (сил) і в межах визначених повноважень координує діяльність інших постачальних органів та структур військового тилу. Усі ці зміни вимагають застосування новітніх засобів та систем.

Науково-технічний прогрес також не стоїть на місці, постійно дивуючи різними нововведеннями і корисними досягненнями. Досягнення наукового прогресу можна використовувати і для потреб НГУ, такі досягнення як використання альтернативних джерел енергії, зокрема сонячні модулі, які можуть кріпитися на КП-130 – на її захисну кришку (дах). З метою більш якісного приготування їжі в польових умовах у темну пору доби.

Сонячний модуль - це батарея взаємозв'язаних сонячних елементів, укладених під скляною кришкою. Фотоелектричну систему можна довести до будь-якого розміру. Таку систему можна збільшити або зменшити її, якщо зміниться потреба в електроенергії. У міру зростання енергоспоживання і фінансових можливостей, можна додавати модулі. Чим інтенсивніше світло, падаюче на фотоелементи і чим більше їх площа, тим більше виробляється електроенергії і тим більше сила струму. Модулі класифікуються по піковій потужності у ватах (Вт). Ват - одиниця вимірювання потужності. Один піковий ват - технічна характеристика, яка указує на значення потужності установки в певних умовах, тобто коли сонячне випромінювання в 1 кВт/м² падає на елемент при температурі 25 °С. Така інтенсивність досягається за хороших погодних умов і Сонця в zenіті. Щоб виробити один піковий ват, потрібен один елемент розміром 10 x 10 см. Крупніші модулі, площею 1 м x 40 см, виробляють близько 40-50 Вт. Більш того, на сонці модуль нагрівається значно вище за номінальну температуру. В типових умовах середня продуктивність складає близько 6 Вт·г в день і 2000 Вт·г в рік на 1 Вт. 5 ват-година - це

кількість енергії, споживана лампочкою 50-ват протягом 6 хвилин ($50 \text{ Вт} \times 0,1 \text{ ч} = 5 \text{ Вт}\cdot\text{ч}$) або портативним радіоприймачем протягом години ($5 \text{ Вт} \times 1 \text{ ч} = 5 \text{ Вт}\cdot\text{г}$).

Сьогодні в Україні налагоджене власне виробництво високоефективних кремнієвих сонячних батарей із ККД до 20%.

До переваг використання сонячних батарей можна віднести:

1. Автономність.
2. Висока надійність.
3. Зниження витрат на гаряче водопостачання і опалювання до 85% (сонячна енергія безкоштовна).
4. Скорочення викидів двоокису вуглецю.
5. Загальнодоступність і невичерпність джерела.
6. Відсутність проміжних фаз перетворення енергії.
7. Напівпровідникові сонячні батареї мають дуже важливу перевагу та довговічність. При тому, що догляд за ними не вимагає від персоналу особливо великих знань і мінімального обслуговування.
8. Теоретично, повна безпека для навколишнього середовища (екологічно чисте джерело енергії) і людини (технічна безпека відповідає всім світовим стандартам).
9. Розповсюдження сонячних установок серед населення і промисловості позитивно впливає на енергетичну безпеку України.

Одним з найперспективніших напрямків для сучасної армії є сонячна енергетика, тому що вона є надзвичайно вигідною за рахунок того, що сонячне випромінювання надходить в достатній кількості на майже усю поверхню Землі.

УДК 331.101.262

Медведєв В.Р., курсант 517 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сахненко О.І.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України

РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ НА ШЛЯХУ СТАНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ

У наукових економічних колах широко обговорюються питання, пов'язані зі створенням умов стійкого економічного розвитку й пріоритету людського капіталу в економіці знань. Актуальність цих питань обумовлена підвищеним інтересом до творчих здібностей людини, їх активізації, інтелектуальної

діяльності, що відповідає загальній закономірності розвитку сучасної науки. Тому гостро постає питання ефективного інвестування в людський розвиток, формування якісного національного людського капіталу і необхідності розробки спеціальних управлінських інструментів і методів з метою формування дієвих організаційно-економічних механізмів нагромадження й збільшення національного людського капіталу України.

Зроблені розрахунки свідчать, що інвестиції у розвиток людського потенціалу і людського капіталу кожного члена українського суспільства є невеликими, що не забезпечує формування необхідних параметрів конкурентоспроможності національної робочої сили. Низькі витрати на освіту не забезпечують якісної професійної підготовки робочої сили. Більшість науковців та практиків відмічають зниження якості загальної та професійної освіти у навчальних закладах України. Особливо негативно впливає на параметри конкурентоспроможності робочої сили низький обсяг інвестицій у людський капітал на етапі трудової діяльності працівників. Незначні кошти, які виділяються підприємствами на підвищення кваліфікації та перепідготовку не забезпечують перманентного оновлення знань, удосконалення професійних навичок. Слід відмітити, що на більшості малих підприємств та на робочих місцях приватних підприємств взагалі відсутні умови для підвищення кваліфікації.

В Україні за даними статистичної звітності, витрати на професійне навчання кадрів на виробництві складають близько 1% від фонду заробітної плати, а періодичність підвищення кваліфікації працівників в Україні становить в середньому 12 років.

Таким чином, в умовах фінансово-економічної та соціальної нестабільності, відсутності інтенсивного розвитку високотехнологічних галузей економіки та низького рівня впровадження сучасних технологій, людський капітал є недостатньо привабливим об'єктом інвестування для суб'єктів господарювання, які в умовах кризових явищ орієнтовані на вирішення поточних проблем.

Оскільки підприємствам притаманний прагматичний підхід до здійснення інвестицій у людський капітал, тобто їх тривалість визначається віддачою, а держава зацікавлена в отриманні інтегрованого соціального ефекту, тому на нашу думку, необхідно скористатися досвідом розвинутих країн і стимулювати підприємства до здійснення інвестицій у розвиток людського капіталу економічними методами, зокрема, шляхом надання пільгових умов оподаткування; пільгових кредитів для проведення професійного навчання; державних субсидій роботодавцям, які створюють додаткові навчальні місця для виробничого навчання і навчання на робочому місці; створення в рамках колективних договорів навчальних фондів, активи яких формуються за рахунок

податку на фонд заробітної плати, або за рахунок державних дотацій; надання державних дотацій на навчання на робочому місці тощо.

Для досягнення мети переходу країни на інноваційний шлях розвитку необхідно домогтися підвищення інноваційної активності національної промисловості, адаптувати науково-дослідний комплекс до умов ринкового господарства, підсилити взаємодію державного і приватного секторів. Вирішення цих завдань залежить від вироблення ефективної науково-технічної, інноваційної й промислової політики.

На нашу думку, лише кардинальна переоцінка суспільством факторів економічного зростання може виправити ситуацію. Безперечно, скарбниця людського потенціалу, Україна має посісти належне місце серед провідних країн світу, що спеціалізуються в науці, у високих технологіях та науково-дослідних та досвідно-конструкторських роботах. Однак досягнення цієї мети вимагає від української спільноти не просто робити ставки на дешеву робочу силу, вигідне географічне положення чи плодючі землі, а, насамперед, активізувати інвестиційні процеси у людський капітал, у високотехнологічні, інноваційні галузі, вдосконалити інституційне середовище та сферу діяльності підприємництва. Саме людський фактор є тим «коником», що повинен і може забезпечити державі високі рейтинги серед провідних країн світу у недалекому майбутньому.

УДК 336.1:004.77

Мичко П.П., курсант 517 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Крамаренко К.М.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

СИСТЕМА ЕЛЕКТРОННИХ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ: СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ В УКРАЇНІ

Державні закупівлі товарів, робіт і послуг для державних потреб є одним з важливих елементів управління економікою країни. Державні потреби являють собою потреби України і її суб'єктів у товарах, послугах, роботах, які забезпечують виконання певних функцій держави. У кожній країні по всьому світу державні закупівлі становлять значну частку ВВП (від 8 % до 21 %), а отже, державні закупівлі є потужним інструментом впливу на ринок як з боку виробництва, так і з боку споживання.

Державні закупівлі відіграють стратегічно важливу роль у таких сферах:

- 1) модернізація інфраструктури;

- 2) створення нових інформаційних технологій;
- 3) розвиток охорони здоров'я;
- 4) обладнання навчальних закладів;
- 5) будівництво та реконструкція закладів охорони здоров'я і навчальних закладів.

Основною метою державних закупівель є краща якість за нижчу ціну. Основними вимогами державних закупівель є:

- 1) звітність;
- 2) ефективність процесу;
- 3) економічність;
- 4) гласність;
- 5) справедливість та неупередженість.

З 1 квітня 2016 року в Україні було запроваджено систему електронних державних закупівель – ProZorro, метою якої є здійснення держзакупівель із застосуванням двох конкурентних процедур регулювання: відкриті торги і конкурентний діалог, а також однією неконкурентною – переговорної процедури закупівлі.

Якщо розглянути досвід зарубіжних країн, то в Європі використовують дві основні моделі електронних державних закупівель: централізовану та децентралізовану.

Зокрема, Німеччина дотримується централізованої моделі закупівель. Електронні закупівлі здійснюються на базі платформи E-Vergafe та є обов'язковими до застосування федеральними відомствами. Приватним сектором опікується громадська організація «Форум держзамовлення».

У Швеції обов'язкова національна платформа електронних закупівель відсутня, натомість муніципалітети мають власні електронні платформи, що використовуються на добровільній основі. У системі електронних закупівель Швеції переважає значна кількість приватних операторів, що є ключовою ознакою, яка відрізняє її від централізованих моделей.

Українська електронна система закупівель складається з веб-порталу уповноваженого органу (Державне підприємство «ProZorro») і акредитованих електронних торговельних майданчиків.

Незважаючи на численні переваги системи електронних державних закупівель ProZorro вона має певні недоліки.

По-перше, це відсутність розвинених індикаторів ризику, вбудованих у модулі аналітики. Автоматичне виявлення проблемних тендерів за деякими індикаторами наразі наявне лише для допорогової закупівлі. Відповідно, відсутній публічний пошук тендерів за визначеними індикаторами. Прикладом такого пошуку є публічний аналітичний портал у Грузії, де тендери можна сортувати за шістьма показниками ризику (TI Georgia).

Другий недолік - недостатнє розкриття даних про етапи планування та виконання договору. Доцільним напрямом розвитку видається максимально можливе переведення роботи закупівельників в онлайн-режим. Також якість таких даних може бути підвищена.

Ще одним недоліком є той факт, що система не інтегрована з деякими важливими реєстрами та процедурами Закону «Про публічні закупівлі». Наприклад, на час написання цього звіту відсутня інтеграція з Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців і громадських формувань Міністерства юстиції України. Така інтеграція надала б змогу виявляти проблемних постачальників на етапі подачі пропозицій.

У військових частинах використання системи електронних закупівель має такі недоліки: недостатній рівень підготовки особового складу, призначеного до складу тендерного комітету; фокусування виключно на ціні предмету закупівлі; відсутність органу оскарження публічних закупівель, рішення якого були б обов'язковими до виконання.

Отже, для ефективного провадження процедури державних закупівель наявності онлайн системи недостатньо. Усунення наведених вище недоліків дозволить підвищити ефективність державних закупівель. Поряд з цим потрібен чіткий контроль та регламентація з боку Уряду. У зарубіжних країнах держава зобов'язується гарантувати учасникам торгів мінімізацію ризиків та компенсування втрат, якщо такі виникли.

УДК 311.206.102

Мичко П.П., сержант 517 навчальної групи, факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, сержант; **Науменко М.О.**, доктор філософії економічного напрямку, професор кафедри менеджменту та військового господарства факультету логістики Національної академії Національної гвардії України.

СПЕЦИФІКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Ефективне тилове забезпечення підрозділів Національної гвардії України можливо лише шляхом управління інформаційними потоками логістики. В цих умовах на сьогодні виявляється вельми актуальним завдання аналізу особливостей управління інформаційними потоками логістичних процесів підрозділів Національної гвардії України.

Метою дослідження є системний аналіз особливостей управління інформаційними потоками логістичних процесів підрозділів Національної гвардії України.

Для досягнення мети були поставлені наступні задачі:

- аналіз параметрів інформаційного потоку логістичних процесів підрозділів Національної гвардії України;
- дослідження передумов управління інформаційними потоками у мікрологістичній системі;
- аналіз етапів формування логістичних систем, що ґрунтуються на засадах управління інформаційними потоками;
- формування інформаційної бази логістичних систем тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

Параметрами інформаційного потоку логістичних процесів підрозділів Національної гвардії України, які можуть виступати об'єктами управління, є: джерело виникнення, напрям руху, швидкість надання, прийому, обробки інформації, кількість та якість інформації, що обробляється і надається за одиницю часу. Проте, особливості інформаційних потоків у логістичних системах різного масштабу мають суттєві відмінності, які у першу чергу пов'язані з їх цілями та критеріями.

Мікрологістичні системи формуються на базі розподільчих циклів підрозділів Національної гвардії України і призначені для управління та оптимізації матеріального й супутнього йому потоків у процесі постачання й збуту. Цілі та критерії мікрологістичної системи: мінімізація загальних логістичних витрат, максимізація обсягу продажу готової продукції, найповніше задоволення потреб військовослужбовців, виконання строків замовлень та підвищення рівня логістичного сервісу. На відміну від мікрологістичних, макрологістичні системи створюються на рівні територіального чи адміністративно-територіального утворення, для розв'язання завдань на рівні командування Національної гвардії України.

Передумовами управління інформаційними потоками у мікрологістичній системі є наступні положення:

- інформаційний потік відповідає матеріальному чи фінансовому потоку і може існувати у вигляді паперового чи електронного документу;
- траєкторії інформаційного, матеріального або фінансового потоків можуть не співпадати;
- інформаційний потік може випереджувати матеріальний потік (відомості про замовлення), рухатись одночасно з ним (інформація про якісні і кількісні параметри матеріального потоку) або після матеріального потоку;
- потік інформації може мати однакову направленість та джерело виникнення з матеріальним потоком (інформація про рух платіжних документів при організації безготівкових розрахунків);
- кожна конкретна форма господарських зв'язків передбачає свою черговість руху інформаційного, матеріального та фінансового потоків.

У макрологістичній системі інформація розглядається як продукт споживання поряд із матеріальними об'єктами, що є важливою передумовою у визначенні завдань управління інформаційними потоками.

У сучасних логістичних системах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України зросли об'єми інформації, швидкість її зміни, стираються границі між окремими інформаційними потоками, розширюється доступ до інформації.

Таким чином, у дослідженні запропоновано аналіз особливостей управління інформаційними потоками у логістичних процесах тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України. Окрема увага приділяється передумовам управління інформаційними потоками у мікрологістичній системі. Досліджено ключові етапи формування логістичних систем військових підрозділів. Запропонована інформаційна база логістичних систем тилового забезпечення підрозділів Національної гвардії України.

УДК 336.71

Молчанов Р.В., курсант 518 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Сахно І.В.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

ФОРМИ ГРОШЕЙ ТА ЇХ ЕВОЛЮЦІЯ

Сучасна ринкова економіка використовує різні форми грошей, виникнення яких пов'язане з тривалим розвитком суспільного обміну. Причинами постійної зміни форм грошей та їх еволюції є зміна суспільних відносин, формою виразу яких є гроші, та ускладнення вимог ринку до грошей.

За критерієм матеріально-речового змісту розрізняють дві групи носіїв грошових властивостей: повноцінні (товарні та металеві) і неповноцінні (паперові та кредитні).

Повноцінні – це гроші, номінальна вартість яких відповідає вартості благородного металу, що міститься в них. Вони виконують усі функції грошей і є загальним еквівалентом.

Першим представником повноцінних грошей були товарні гроші, поява яких привела до виникнення безлічі товарів, що претендували на роль грошей. Спочатку це були предмети першої необхідності – худоба, сіль, зерно, риба, чай, хліб тощо. На зміну предметам першої необхідності роль грошей поступово почали виконувати предмети розкоші та прикраси: намисто, перли, хутра та ін.

Другий великий поділ праці істотно розширив межі товарного виробництва й обміну та прискорив розвиток ринку. В обмін почали надходити

не просто надлишки товарів, а товари для певної цілі. Вони мали зумовити появу нових вимог до знарядь обміну, що характеризувалися б однорідністю металу, подільністю, тривалістю зберігання своєї вартості. На їх місце ринок стихійно висунув метал. Почалася ера панування металевих грошей.

Монета виявилася найдосконалішою формою повноцінних грошей, тобто тих, що функціонують в обігу з власною субстанціональною вартістю. Вона обслуговувала економічні відносини протягом майже трьох тисячоліть. За цей час функції монети теж розвивались. Змінювалася сама форма монет: квадратні, круглі, овальні, неправильної форми. Щоб запобігти підробці монет, дизайнери застосовували рельєфний малюнок та "рубцювання" країв. Вага таких монет визначала їх вартість.

Новий етап у розвитку монети як форми справжніх грошей пов'язаний з виникненням білонної монети у тобто розмінної з дрібною вартістю. Вона призначена для забезпечення нормального виконання грошових функцій основною (валютною) монетою. Головна відмінність білонної монети полягає в тому, що вона карбується не з дорогоцінного металу, а отже, є неповноцінною. Причому такою розмінна монета стала не відразу, а на певному етапі розвитку грошового обігу. На сьогодні вона широко використовується в усіх країнах, навіть у тих, які досягли великих успіхів у розвитку безготівкових розрахунків та електронізації грошового обігу.

Отже, білонна монета, а також паперові гроші є яскравим прикладом неповноцінних грошей. Неповноцінні гроші – це гроші, реальний зміст яких не відповідає номіналу (які не мають власної вартості, а набувають її виключно в обігу). Це еталони для порівняння вартості товарів, або знак, який встановлений державою. Загальна кількість випущених в обіг неповноцінних грошей визначається законами грошового обігу і за їх порушення в результаті, наприклад, надмірного випуску таких грошей відбувається їх знецінювання з усіма наслідками, що випливають із цього.

Ще одним видом неповноцінних грошей є кредитні гроші. Кредитні гроші виникають з розвитком товарного виробництва, коли купівля-продаж здійснюються із розстрочкою платежу (в кредит). Їхня поява пов'язана з функцією грошей як засобу платежу, де гроші виступають зобов'язаннями продавця, які повинні бути погашені у заздалегідь установлений термін. Першочергове економічне значення цих грошей - зробити грошовий обіг еластичним, здатним відображати потреби товарообігу в готівкових грошах, економити повноцінні гроші, сприяти розвитку безготівкового обігу.

Поступово з розвитком капіталістичних товарно-грошових відносин сутність кредитних грошей зазнає суттєвих змін. В умовах панування капіталу кредитні гроші виражають не взаємозв'язок між товарами на ринку, як було раніше (Т-Г-Т), а відношення грошового капіталу (Г-Т-Г), тому грошовий

капітал виступає у формі кредитних грошей. Кредитні гроші пройшли такий шлях розвитку: вексель, банкнота, чек, електронні гроші, кредитні картки.

Основними причинами впровадження неповноцінних грошей були:

- посилення вимог щодо зростання обсягів відтворення грошового товару відповідно до інтенсивно зростаючих масштабів суспільного виробництва й обігу;

- зростання вимог щодо скорочення витрат на виготовлення грошей для мінімізації суспільних витрат обігу;

- вартість грошей повинна була стати більш гнучкою, більш податливою до державних регулятивних заходів.

Між періодами використання повноцінних і неповноцінних грошей була ще епоха використання змішаних форм, за якої в одних країнах використовували повноцінні гроші, в інших – неповноцінні (паперові). Крім того, в одних і тих самих країнах поряд з повноцінними монетами нерідко використовувалися неповноцінні – білонні монети, а також паперові знаки грошей (банкноти). Останні не мали внутрішньої вартості і були за формою ідентичні неповноцінним грошам. Проте вони тривалий час вільно обмінювалися на повноцінні монети і їх вартість, що формувалася в обміні, наближалася до вартості металу, на який вони обмінювалися. Тому такі банкноти були тотожні повноцінним грошам.

Отже, в своєму історичному розвитку гроші пройшли три основні форми – повноцінні, неповноцінні та змішані гроші.

УДК 606.205.113.1

Муратова О.С., слухачка магістратури 564 навчальної групи Національної академії Національної гвардії України; **Герасименко В.М.**, старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Розвиток сучасної економіки пов'язаний з необхідністю забезпечення ефективного управління на регіональному рівні. Предметом такого управління є економіка регіону й всі процеси, які з цим пов'язані, а об'єктом - регіон. Регіон - це територіально спеціалізована й адміністративно визначена частина території країни, що характеризується цілісністю відтворювального процесу і єдиною системою управління. Регіон відзначається спільністю природних,

соціально-економічних, національно-культурних та інших умов. Регіон є складною соціально-економічною системою

Регіональне управління - це сукупність принципів, методів, форм і засобів впливу на господарську діяльність регіону. Регіональне управління можна розглядати як науку і практику управління соціально-економічними процесами регіону в умовах ринкової економіки.

Процес регіонального управління полягає у впливі суб'єкта управління (представників регіональної влади, у тому числі органів місцевого самоврядування) на об'єкти управління по спеціальних каналах передачі інформації. Від об'єкта до суб'єкта управління також по спеціальному каналу передачі інформації надходять дані про стан об'єкта управління, що є підставою для подальшого прийняття управлінських рішень.

Україна започатковує державну регіональну політику, засновану на європейських цінностях, засадах демократії та національної єдності, орієнтовану на підвищення економічних та соціальних стандартів життя для кожного громадянина.

В умовах глобалізаційних та інтеграційних процесів роль і значення активної регіональної політики зростає. Особливої актуальності набуває проблема ефективного використання регіонального потенціалу. Йдеться про об'єктивну необхідність підвищення конкурентоспроможності регіонів, враховуючи як внутрішні, так і зовнішні чинники. Саме остання проблема і вимагає додаткового дослідження та розробки певних рекомендацій щодо ефективної та дієвої регіональної політики, з метою підвищення конкурентоспроможності регіонів України.

Особливої ролі набуває економічна база розвитку територій, яка має відповідати ключовому завданню, поставленому перед державою – посиленню соціальної складової регіонального розвитку, що передбачає забезпечення державних стандартів (нормативів) та державних соціальних гарантій гідного рівня життя кожного громадянина незалежно від місця його проживання.

Завдання держави – досягти політичної, економічної та гуманітарної єдності країни на основі узгодження різноспрямованих інтересів усіх регіонів. Важливим аспектом також є проблема дотримання державою принципів прозорості в процесі формування та реалізації регіональної політики, взаємодії держави з інститутами громадянського суспільства.

Таким чином особливості сучасної регіональної політики України, визначають стратегічні пріоритети та механізми реалізації державної регіональної політики України на сучасному етапі. Актуальні проблеми регіональної компоненти регулювання ділової активності, аналізують процеси регулювання підприємництва та внутрішнього споживчого ринку регіону.

УДК:658

Опімах А.П., курсант 517 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гончаренко Н.Г.**, кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УПРАВЛІННІ ЛАНЦЮГАМИ ПОСТАВОК

Успішне виконання поставлених завдань у діяльності будь-якого підприємства залежить від повного та своєчасного їх забезпечення необхідними матеріалами, сировиною, запасами тощо. В цьому зв'язку досить важливу роль відіграє організація складського господарства та його належне утримання. В організації та розвитку складського господарства особливу роль відіграє логістика.

Сьогодні логістика розглядає склад як досить складний комплекс в якому здійснюється приймання, розміщення, зберігання та видача всіх необхідних запасів, матеріалів. Саме така послідовність в повному обсязі може задовольнити процес управління ланцюгом поставок та створює особливі умови для організації належного складського господарства.

Як відмічає Фалович В.А. «Саме логістична орієнтація у всіх фазах та сферах діяльності – постачання, виробництво, складування, транспортування, збут – дозволяє підприємству як учаснику ланцюга поставок досягти високої координації діяльності й забезпечити доступність матеріалів або товарів у необхідний час, в необхідному місці, необхідної кількості, якості й асортименту, що дає змогу досягти акцептованого рівня якості кінцевого продукту та рівня обслуговування виробництва і продажів, реалізації запланованих заходів у виробництві, складуванні, транспортуванні та інших послугах, ритмічного, стабільного й оптимального використання ресурсів, закладеної прибутковості та вищої конкурентоспроможності підприємства, зниження витрат» [1 с. 438-439].

Таким чином слід відмітити, що за сучасних умов роль організації складського господарства є досить відповідальним напрямком та потребує детального обґрунтування та виваженого підходу. В умовах сьогодення ця проблема вирішується саме через систему логістики, і як відмічають Костюк О.С., Гринів Н.Т, Крук М.В. «Однією з сучасних базових управлінських технологій є логістика. У вузькому розумінні під логістикою розуміється управління транспортуванням, складуванням, управління запасами і замовленнями на підприємстві. Основні завдання складської системи

підприємства полягають у збереженні споживчих якостей продукції виробничо-технічного призначення і товарів, раціональному розміщенні запасів матеріальних ресурсів, виконання всіх необхідних операцій вантажопереробки продукції на різних етапах її просування.» [2, с. 59].

Тож як бачимо сьогодні існує ряд проблем в організації та ефективному функціонуванні складського господарства які необхідно вирішувати. Саме логістика створює ті умови, які забезпечують надійні зв'язки в управлінні ланцюга поставок та висуває ряд умов до організації складського господарства та його ефективного функціонування.

Список використаних джерел

1. Фалович В. А. Складське господарство в ланцюгу поставок: між витратами та корисністю / В. А. Фалович // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Логістика. - 2014. - № 811. - С. 438-445. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VNULPL_2014_811_66.

2. Костюк О. С. Ефективне функціонування складської системи підприємства / О. С. Костюк, Н. Т. Гринів, М. В. Крук // Вісник національного університету «Львівська політехніка» – Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2010. – Серія: «Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку». – № 691. – С. 59 – 65

УДК 302.105

Орлова К.О. командир 3 відділення 515 навчальної групи Національної академії Національної гвардії України; **Фісун К.А.** д.е.н., професор кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

ЗАГАЛЬНІ МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРИНЦИПИ ЛОГІСТИКИ

З огляду на що, що розвиток української економіки на сучасному етапі неможливе без активізації процесів по формуванню конкурентної структури ринку. Перспективи досягнення цієї мети багато в чому пов'язані з забезпеченням балансу сил між ринком і господарюючими суб'єктами, що відповідає умовам оптимального функціонування механізмів координації економічної діяльності. Виконання цього завдання є прерогативою держави, яке визначає інституційні норми структурування національної макроекономічної системи. Особливе місце серед них займає формалізація комплексу заходів, спрямованих на системну інтеграцію учасників мікро- і макроекономічної діяльності.

Загальним методологічним принципом логістики є системний підхід, заснований на функціональному, корпоративному або територіальному виділенні сфери діяльності, визначенні цільової функції діяльності, формуванні або підборі функціональних елементів або дійових осіб і об'єднання їх в логістичну систему.

Найважливішим фактором при цьому виступає мета формування логістичної системи:

- 1) оптимізація потоків на рівні підприємства або корпорації;
- 2) оптимізація потоків на рівні території чи регіону;
- 3) оптимізація потоків на рівні ланцюга поставок від джерела до споживача.

У першому випадку ми маємо справу з добре теоретично і практично відпрацьованою корпоративною логістикою, положення якої закріплені в безлічі енциклопедичних видань.

Другий випадок найменш опрацьований, і до сих пір не має цілісного методологічного апарату і виділення в окремий напрямок логістичних досліджень. Найбільш часто використовуваним позначенням територіальної спрямованості функцій і завдань логістичної системи є приставка "мезо-", за аналогією з позначенням масштабу економічних систем: мікро-, мезо- і макрорівня. Вагомим аргументом на користь введення поняття "територіальна логістика" є той факт, що областю її діяльності є регіональна економіка, яка витіснила в термінології поняття мезоекономіку.

Логістична система об'єднує логістико-орієнтовані методи дослідження регіону, як території, регіональну економіку в аспекті аналізу та планування руху потоків, планування і проектування логістичної інфраструктури регіону. Основною проблемою при цьому є поєднання принципів централізації і самостійності учасників економічної діяльності, залучення їх у взаємовигідне партнерство, що включає інформаційне та сервісне обслуговування.

Третій випадок відповідає поняттю "Управління ланцюгом поставок". Управління ланцюгами поставок в територіальному аспекті має локальне використання в зв'язку з неможливістю охопити глобальний характер руху товару від первинних постачальників до кінцевих споживачів всередині обмеженої території.

Держава може впливати на ринок шляхом формування суб'єктної структури господарського комплексу. Збільшення різноманітності секторів економіки і виникнення нових господарюючих суб'єктів підвищують конкурентоспроможність на ринку, полегшують процеси обміну, позитивно впливають на якість товарів і послуг. Зростання кількості суб'єктів ринку також відбивається і на логістичних процесах. Розвиток суб'єктної структури народного господарства, незважаючи на можливе зростання деяких

компонентів витрат, приносить істотні вигоди завдяки наближенню джерел закупівель, збільшує можливості вибору постачальників і доступу до споживачів, що сприяє зростанню обсягів продажів.

Методологія дослідження логістичних систем будується на використанні наукового апарату спеціальних дисциплін, таких як: системний аналіз; теорія дослідження операцій; теорія оптимального управління; прогнозний аналіз; теорія конфліктів; моделювання.

УДК 355.65

Пефті І.В., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Товма Л.Ф.**, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат технічних наук Національної академії Національної гвардії України

МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ КОНТРОЛЮ ЯКОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СИРОВИНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НГУ

Під поняттям «якість» слід розуміти сукупність характеристик продукції, які відносять до її здатності задовольняти потреби споживачів. Якість харчової продукції в більшій мірі визначається її хімічним складом (вмістом білків, вуглеводів, жирів, мінеральних речовин, вітамінів) та органолептичними властивостями (зовнішнім виглядом, смаком, запахом, консистенцією).

Фактично, є багато показників якості харчової продукції, які розглядаються стосовно умов щодо її отримання. Кількісні показники конкретизують вимоги щодо проведення технологічного процесу.

Виникає необхідність розподілу показників якості продукції на основні та специфічні. Основні показники вводяться до нормативної документації, а специфічні показники безпосередньо дозволяють нам контролювати технологічний процес.

Однією з основних груп показників якості харчової продукції є фізико-хімічні. Саме введення основних фізико-хімічних показників до нормативної документації дозволяє нам регламентувати якість харчової продукції. Здійснюючи технологічний процес, виробник керується цими показниками, а контролюючі служби розглядають їх як контрольні точки регламентованої

якості. Відповідність фізико-хімічних показників даним, включеним до нормативної документації, є основним показником дотримання технологічної дисципліни на виробництві. Сукупність наданих груп показників, кожна з яких несе певну інформацію, повинна знайти обґрунтоване місце в системі взаємодії виробника продукції та постачальника сировини і споживача цієї продукції. Національну гвардію України, як споживача, в першу чергу цікавить безпечність продукції, органолептичні властивості та харчова, біологічна, енергетична цінність.

Оцінюючи продукцію, посадові контролюючі особи користуються показниками якості, які мають характеризуватися об'єктивністю, що може значно підвищитися за наявності обґрунтованої номенклатури показників якості. Саме це і обумовлює актуальність проблеми аналізу номенклатури показників якості харчової продукції. Ті показники якості продукції, які включені до нормативної та технологічної документації, відображають технічну характеристику продукції, впливають на зміст цієї документації, регламентують проведення контролю продукції.

Особливе місце займають органолептичні показники якості продукції тому, що органолептичний аналіз широко використовується в усіх видах контролю і є доступним для всіх категорій працівників.

Технічною основою контролю якості продовольчої сировини та харчової продукції є стандартизація. Контроль якості продукції здійснюється відповідно до вимог нормативної документації. Вся продовольча сировина та харчова продукція, яка постачається для організації харчування військовослужбовців повинна відповідати вимогам стандартів у повному обсязі. Ці вимоги можуть бути висловлені як в технологічній документації (збірники рецептур, технологічні карти), так і в нормативній документації (ДСТУ, ГСТУ, ТУ).

Саме нормативною документацією та стандартами, які в ній зазначені начальник продовольчої служби керується при закупівлі продовольчої сировини та харчової продукції, перевіряє її якість і безпечність.

УДК 334.71

Пітель С.С., курсант 514 навчальної групи курсу №3 факультету логістики Національна академія Національної гвардії України; **Каплун С. О.**, начальник кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат педагогічних наук, доцент, Національна академія Національної гвардії України, полковник.

АНАЛІЗ ЕКОНОМІЧНОГО ЕФЕКТУ ВІД ВИКОРИСТАННЯ БАННО-ПРАЛЬНИХ КОМБІНАТІВ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН.

Зміни в економічному і суспільно-політичному житті України, орієнтація суспільства на європейські стандарти життя та діяльності останнім часом дали поштовх розвитку військової сфери. А Національна гвардія України є невід'ємною частиною українського суспільства і відіграють значну роль у системі безпеки держави, забезпеченні громадського порядку, боротьбі зі злочинністю, охороні та обороні важливих державних об'єктів.

Тому продовжували здійснюватись організаційні та практичні заходи з метою приведення структури та складу Національної гвардії у відповідність до зовнішніх та військово-технічних умов розвитку держави, поточних та перспективних завдань щодо якісної підготовки особового складу до виконання службово-бойових завдань та створення належних соціально-побутових умов для проходження служби.

Але в умовах обмеженого фінансування потреб Національної гвардії, ефективне використання коштів Державного бюджету України, раціональне використання наявних ресурсів та пошук додаткових джерел фінансування стали пріоритетними напрямками діяльності начальників та командирів усіх рівнів.

В зв'язку з цим актуально постає завдання оптимізації витрат на всебічне забезпечення військових частин Національної гвардії. Одними з надважливих видів матеріального забезпечення є речове забезпечення військовослужбовців. Одним з затратних завдань речового забезпечення, наряду з закупівлею речового майна, є організація банно-прального обслуговування та організація ремонту речового майна під час експлуатації. Проблематика питань оптимізації витрат на організацію банно-прального обслуговування зумовила вибір теми нашого дослідження.

Основною метою нашого дослідження було розробка та апробація методики оцінювання економічної ефективності діяльності пралень військових частин на прикладі комбінату побутового обслуговування Національної академії Національної гвардії України.

Об'єкт дослідження – господарча діяльність речової служби військової частини Національної гвардії України.

Предмет дослідження – доцільність використання стаціонарних банно-пральних комбінатів в умовах військової частини.

В результаті дослідження розроблено методику оцінювання економічної ефективності діяльності окремого напрямку на прикладі даних пральні (комбінату побутового обслуговування) військової частини. Ми досліджували проблему на прикладі комбінату побутового обслуговування Національної академії Національної гвардії України.

В роботі розглянуті положення, які розкривають наступні питання щодо

- загальні положення щодо організації банно-прального обслуговування особового Національної гвардії;
- загальні положення з організації ремонту речового майна у військовій частині;
- обґрунтування ефективності використання банно-пральних комбінатів в частинах Національної гвардії України.

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у необхідності розробки навчально-методичного забезпечення професійно орієнтованих дисциплін кафедри технічного та тилового забезпечення НАНГУ, вдосконалення системи форм, методів і прийомів професійної підготовки молодших фахівців речової служби, впровадження даного досвіду у практику речового забезпечення службово-бойової діяльності підрозділів Національної гвардії.

УДК 313.001

Питель С.С. магістр факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Науменко М.О.** доктор філософії економічного напрямку, доцент, професор кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОХОРОННОГО ПІДПРИЄМСТВА

Реклама забезпечує зв'язок між виробництвом і споживанням. На сучасному етапі реклама переступила вузькі рамки інформаційної функції, що забезпечує напрям потоку інформації, і бере на себе комунікативну функцію. З її допомогою підтримується «зворотний зв'язок» з ринком і споживачем. Це дозволяє контролювати просування товарів на ринку, створювати і закріплювати у покупця стійку систему переваг до рекламованих об'єктів, вносити корективи в збутову діяльність. Використовуючи можливості спрямованого впливу на споживача, реклама сприяє не тільки формуванню попиту, а й керування ним [1].

Продумана реклама впливає на різні сторони підприємницької діяльності, заохочуючи ініціативу виробництва нових виробів, використання досягнень науково-технічного прогресу, фактора моди, поділу праці, кооперування і спеціалізації виробництва. Метою даного дослідження є розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення рекламної діяльності охоронного підприємства. Об'єктом дослідження є охоронне підприємство. Предмет дослідження – методичне забезпечення організації рекламної діяльності підприємства. У науковому дослідженні були розглянуті теоретичні та

методичні аспекти організації рекламної діяльності на прикладі підприємства ТОВ «Охоронне підприємство «Скіф» і шляхи підвищення її ефективності [2]. Рекламна діяльність ТОВ «Охоронне підприємство «Скіф» забезпечує підприємству стимулювання продажів, створення оригінального стилю, вигідно відрізняє компанію від інших аналогічних підприємств міста [3].

Для підвищення результативності рекламної діяльності підприємства ТОВ «Охоронне підприємство «Скіф», були запропоновані наступні заходи:

- Удосконалити рекламу в Інтернеті;
- Розробити електронні версії просування послуг і модернізувати веб-сайт;
- Організувати рекламу в пресі;
- Активізувати роботу з журналістами з розміщення в ЗМІ іміджевої реклами;
- Збільшити витрати на поліграфічну і сувенірну продукцію;
- Розширити асортимент продукції;
- Розширити клієнтську базу;
- Підвищити роль планування.

Таким чином, науковим результатом дослідження є методичне забезпечення організації рекламної діяльності підприємства.

Практичним результатом є рекомендації керівництву охоронного підприємства стосовно підвищення ефективності організації рекламної діяльності

Література

1. Науменко М.О., Пеньков В.І., Рудов Б.А., Гончаренко Н.Г. Маркетинг: навчальний посібник (Гриф МОН молоді та спорту України від 08.08.12. № 1/11-12972) // Х.: АВВ МВС України, 2012. – 230 с.
2. Науменко М.О., Черкашина М.В. Маркетинг послуг: навчальний посібник // Х.: ХУПС, 2009. – 148 с.
3. Науменко М.О. Основні терміни та поняття маркетингу: словник // Х.: ХУПС, 2009. – 36 с.

УДК 334.71

Попредкін Є.В., старший солдат 514 навчальної групи курсу № 3 факультету логістики Національна академія Національної гвардії України.

РЕКОМЕНДАЦІЇ ПО УДОСКОНАЛЕННЮ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ТА ОПТИМІЗАЦІЯ ЗБЕРІГАННЯ РЕЧОВОГО МАЙНА У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ

Речове майно вимагає до себе дбайливого ставлення, оскільки неправильне зберігання речового майна призводить до псування і пошкодження. Відповідальність за зберігання на складах речового майна покладається на відповідальних осіб (начальника речової служби та начальника складу речового майна), які здійснюють постачання і відповідають безпосередньо за зберігання, і видачу речового майна. Вони несуть повну матеріальну відповідальність за ввірені їм цінності.

Основними заходами, що забезпечують виконання вимог до організації зберігання і заощадження майна, є: правильне розміщення, улаштування, обладнання, утримання і спеціалізація складських приміщень за видом закладеного майна; раціональне планування і обладнання території складу, а також постійне підтримання в чистоті і порядку, справність огорожень і надійна охорона складу; ретельна перевірка кількості і якості прийнятого на зберігання майна; правильне розміщення і укладання майна при прийомі, зберіганні і перевезенні; створення необхідних умов зберігання для кожного виду майна (температура навколишнього повітря, відносна вологість, вентиляція та освітлення приміщень) та дотримання санітарно-гігієнічних вимог; постійне спостереження за якісним станом закладеного майна і своєчасне проведення заходів, що забезпечують їх збереження (перекладка очищення, просушування, боротьба зі шкідниками речового майна та інше); належна організація загальної і протипожежної охорони, суворе дотримання правил пожежної безпеки; забезпечення ефективної механізації вантажно-розвантажувальних і транспортних робіт; упаковка майна яке знаходиться на складах, повинна відповідати вимогам Держстандарту і технічних умов; організація розміщення та зберігання речового майна, на всіх складах повинна забезпечувати бойову готовність і здатність складів у найкоротший термін з найменшими витратами сил і засобів проводити масове відвантаження і видачу майна підрозділам. А саме обмундирування, взуття, натільну і теплу білизну, теплими і постільними речами, спорядженням, спеціальним одягом, спеціальним одягом та спорядженням для виконання спеціальних завдань, нагрудними знаками, знаками розрізнення і фурнітурою, ідентифікаційними жетонами, санітарно-господарським, наметами, брезентами.

УДК 001.892

Романюк А.Л., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Товма Л.Ф.**, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат технічних наук, Національної академії Національної гвардії України.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Серед показників соціально-економічного розвитку країни найважливішими є рівень і якість життя населення. В сучасних умовах інноваційна діяльність і нові технології є одним із основних факторів економічного росту. Новизна та впровадження інновацій відіграє важливу роль у розвитку матеріально-технічної бази військ. Застарілі зразки озброєння, військової техніки не дозволяють якісно виконати поставлені службово-бойові та бойові завдання, тому на забезпечення військ постачаються новітні зразки, які відрізняються ефективністю в експлуатації. Розвиток харчової індустрії дає можливість використовувати в нормах забезпечення продукти вітчизняного виробництва, виготовлені за покращеними технологіями. Фармацевтичний ринок пропонує немедикаментозні засоби, що володіють фригопротекторними властивостями, мають кровозупинну дію та ін.

Велике навантаження на особовий склад, екстремальні умови несення служби, виконання завдань в кризових регіонах країни дають можливість швидше виявити напрями удосконалення предметів забезпечення.

У сучасних умовах гостро стоїть питання ефективного використання військово-економічних ресурсів, вишукування шляхів економічного забезпечення військ, що зажадало невідкладного рішення цілого ряду практичних і теоретичних задач, удосконалювання форм і методів матеріального забезпечення.

Баланс між якістю, ефективністю та вартістю продукції, що постачається на забезпечення військ, є одним із ключових показників, які характеризують інноваційність. Новизна інновацій оцінюється за технологічними параметрами, серед яких важливе місце займає показник прогресивності обладнання, рівень прогресивності матеріалів, інноваційний рівень підготовки кадрів.

Але недостатність ресурсів для фінансування, слабкість матеріально-технічної та науково-технічної бази, відсутність резервних потужностей; домінування інтересів існуючого виробництва протидіють впровадженню інновацій у життєдіяльність військ.

Серед управлінсько-організаторських чинників протидії інноваційним змінам можна виділити наступні: сталі організаційні структури, централізація, консервативність ієрархічних принципів будівлі організації, перевага вертикальних потоків інформації, установка замкненість, труднощі міжгалузевих та міжорганізаційних взаємодій, орієнтація на короткострокову окупність, застарілі ринки, недосконала нормативно правова база.

Таким чином, впровадження інноваційних технологій, що базуються на показниках прогресивності, у забезпечення підрозділів Національної гвардії України повинні носити системний характер та ґрунтуватися на наукових дослідженнях.

УДК 37.014.54

Семеняк Т.М., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гафуров О.В.**, кандидат технічних наук, старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України, полковник.

УДОСКОНАЛЕННЯ ШЛЯХІВ ЗБЕРІГАННЯ РЕЧОВОГО МАЙНА

За організацію збереження речового майна у військової частині відповідає начальник речової служби, що організує збереження майна через начальника речового складу, командирів і старшин підрозділів.

Основними шляхами щодо збереження речового майна є:

- правильний підбір, призначення на матеріально-відповідальні посади, навчання і виховання кадрів;
- правильне обладнання і належне утримання складських приміщень;
- правильне розміщення та укладка предметів на час збереження;
- систематичне спостереження за майном, що зберігається, і дотримання правил по зберіганню окремих предметів (перекладка, очищення, сушіння, технічне обслуговування, боротьба зі шкідниками речового майна);
- впровадження в практику роботи складів засобів механізації, комплексного, пакетного і контейнерного способів зберігання;
- належна охорона і дотримання правил пожежної безпеки;
- раціональне планування та обладнання території складу, а також підтримання його в чистоті та порядку, справність огорожень, надійність системи охорони складу;
- ретельна перевірка кількості і якості прийнятого на збереження майна;
- точний облік майна, що зберігається, відповідно до вимог керівних документів;
- правильна організація видачі майна і своєчасне освіження його запасів;
- правильне зберігання технічних засобів, технологічного обладнання, запасних частин, інструменту та інвентарю;
- правильне зберігання обладнання речових майстерень та пральних комбінатів;

- правильне зберігання електротехнічного майна;
- правильне зберігання виробів з металу;
- правильне зберігання м'яких засобів;
- правильне зберігання ремонтно-експлуатаційних матеріалів;
- забезпечення порядку і дотримання правил зберігання речового майна під навісом і на бунтових майданчиках;
- створення необхідних умов збереження для кожного виду майна: температура, відносна вологість, вентиляція та освітлення.

УДК 300.125

Сиса А.Ю. слухач-магістр Національної академії Національної гвардії України;
Чухлата Ж.Г. старший викладач кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

ОЦІНКА ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК РЕЗУЛЬТАТ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Оцінювання економічної ефективності діяльності підприємства є одним із факторів його подальшого ефективного розвитку та фінансової безпеки. Необхідно підкреслити, що таке явище не може бути вимірне за допомогою одного показника. На сьогодні науковці при аналізі ефективності діяльності підприємства, перш за все, концентруються на здатності організації згенерувати фінансовий результат при затратах певного обсягу фінансових та нефінансових ресурсів.

Метою роботи є дослідження й обґрунтування теоретико-методичних засад забезпечення ефективності діяльності підприємства та розроблення практичних рекомендацій щодо підвищення ефективності та безпеки діяльності організації.

В економічній науці та господарській практиці важливою категорією виступає ефективність. В економічній енциклопедії наведено таке визначення: «Ефективність – це здатність приносити ефект, результативність процесу, проекту, які визначаються як відношення ефекту, результату до витрат, що забезпечили цей результат».

Економічний ефект визначається як різниця між вартісною оцінкою результатів і вартісною оцінкою сукупних витрат ресурсів на всіх етапах

реалізації або здійснення заходів. Складові економічного ефекту: прибуток від виробничо-експлуатаційної діяльності, зниження собівартості за рахунок економії матеріально-технічних ресурсів, приріст обсягу продажу, підвищення рівня використання виробничих потужностей, скорочення строків будівництва, зростання строку служби основних фондів, зростання продуктивності праці, прискорення оборотності оборотних коштів, прибуток від ліцензій та впровадження патентів і ноу-хау.

Ефективність, на наш погляд, є дуже складною і багатогранною економічною категорією, оскільки оцінює не тільки результат будь-якої діяльності, але й витрати, яких зазнали понесені для досягнення цього результату (ефекту). І тут виникає таке протиріччя: з одного боку, основною метою діяльності є максимізація результату (ефекту); з іншого боку, при обмеженості ресурсів та високої їх вартості необхідно домагатися раціонального зменшення їх використання та забезпечити фінансову безпеку організації. Однак, не є можливо досягнути високих результатів при зменшенні всіх видів витрат. Отже, першочерговою умовою отримання позитивного результату (ефекту) є оптимізація структури застосовуваних ресурсів у розрізі співвідношення постійних і змінних витрат.

Ефективність – відносна величина, що характеризує результативність затрат.

Завдання визначення ефективності виникає в різних ситуаціях, і його раціональне вирішення в конкретних умовах передбачає застосування тих чи інших підходів або методик. Можна виділити такі загальні напрями, за якими визначається ефективність: оцінювання ефективності виробництва з метою формування оптимальної стратегії управління ним, оцінювання ефективності підприємства з метою визначення його привабливості як потенційного об'єкта інвестування. оцінювання ефективності підприємства на макрорівні з боку держави, оцінювання ефективності підприємства з метою його фінансової безпеки.

Система показників ефективності має:

- відображати витрати всіх видів ресурсів, що споживаються на підприємстві;
- створювати передумови для виявлення резервів підвищення ефективності виробництва;
- стимулювати використання всіх резервів, наявних на підприємстві;
- забезпечувати інформацією стосовно ефективності виробництва всі ланки управлінської ієрархії;
- виконувати критеріальну функцію.

У системі показників ефективності виробництва виділяють наступні групи показників: показники ефективності використання основних фондів, оборотних

фондів, матеріальних ресурсів, праці, порівняльної економічної ефективності, узагальнюючі показники економічної ефективності виробництва.

Найбільшого поширення в практиці оцінювання ефективності набули показники порівняльної ефективності (економія приведених витрат; річний економічний ефект (чиста поточна вартість); термін окупності інвестицій (капітальних вкладень); норма рентабельності (внутрішня норма прибутковості) інвестицій), оскільки вони дають змогу з ряду альтернативних економічних рішень вибрати оптимальне.

Щодо підвищення ефективності діяльності підприємства, на наш погляд, коріння вирішення проблеми мотивації вискооефективної праці на вітчизняних підприємствах слід шукати не на шляху масової зміни форм власності на засоби виробництва, а швидше в теорії системного управління підприємством.

Отже, задля підвищення ефективності діяльності підприємства слід звернути увагу на виробниче планування, розміщення промислового устаткування, створення робочих місць (зменшення кількості переналадок), використання системи постачання «точно в строк», скасування заготівлі продукції на тривалий період. Не можна не відзначити і тієї обставини, що українські політики і менеджери проявляють незвичайну і, на наш погляд, перебільшену турботу про залучення інвестицій. Таким чином, значне підвищення ефективності функціонування підприємств можливе за умови застосування лише управлінських методів. Як показує досвід провідних підприємств світу, навіть, не маючи сучасного обладнання, тільки за допомогою ефективного менеджменту, можна суттєво знизити витрати виробництва і підвищити ефективність його функціонування та забезпечити фінансову безпеку підприємства. Важливим поштовхом до цього є використання мотиваційного механізму залучення працівників підприємств до участі в його управлінні, посилення стимулів до створення і впровадження раціоналізаторських пропозицій.

УДК: 339.138

Сиса А.Ю., магістр 564М навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Гончаренко Н.Г.**, кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України

РОЛЬ ВІРУСНОГО МАРКЕТИНГУ В УПРАВЛІННІ СИСТЕМОЮ РОЗПОСЮДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ

Сьогодні товаровиробники та посередники в реалізації продукції намагаються знайти нові способи розповсюдження інформації про товари. Одним із сучасних напрямків на разі є «вірусний маркетинг». Однак, як і будь-який новий напрям він потребує ще детального вивчення та розробки шляхів його застосування в маркетингу.

Під терміном «вірусний маркетинг» в більшості випадків розуміють поширення інформації про компанію або її товари і послуги через певні повідомлення (ідеї-віруси), які розроблені для передачі повідомлень від людини до людини, як правило, в режимі он-лайн.

Як відмічає Мудра І. «На ринку ЗМІ в Інтернеті використовують нові методи просування і рекламування медіапродукції. Одним з таких є вірусний маркетинг, а саме вірусне рекламування медіапродукції.

Вірусний маркетинг – це медіа навпаки. Це означає, що на відміну від класичних медіа, які є одним загальним джерелом інформації для великої аудиторії, то в Інтернеті кожен користувач – це джерело інформації, який може поширювати повідомлення далі через своє особисте медіа (наприклад, через свій блог, соціальні мережі). І основне завдання для рекламодавця – створити дуже релевантний контент, який цікавий для певної цільової аудиторії» [1, с. 128].

За сучасних умов необхідно удосконалювати методи просування продукції, та головне ці методи повинні бути досить дешевими та максимально доступними.

Зибіна К.В. відмічає, що «Проведене дослідження методів, прийомів і світового досвіду використання вірусного маркетингу довело, що в реаліях сучасного українського бізнесу вірусний маркетинг при умілому використанні його інструментів є найдешевшим і найефективнішим заходом маркетингових комунікацій. Його впровадження можливе для рекламування будь-яких споживчих товарів або послуг масового призначення. Маркетологу достатньо просто «вкинути» інформацію в медіа простір, щоб її дізнались п'ять – десять споживачів з цільової аудиторії, а далі почнеться ланцюгова лавиноподібна реакція. Втручання маркетологів в процес більше не потрібне, вірусна комунікація сама забезпечить собі життя без жодних грошових вкладень в рекламне звернення.» [2, с. 222].

То ж як бачимо за сучасних умов використання вірусного маркетингу може знайти свою аудиторію. Але при цьому необхідно одночасно і використовувати вже перевірені способи просування реклами. До того ж, як показали дослідження, при використанні вірусного маркетингу інформація часто хаотично надсилається та не завжди підлягає перевірці, що і створює певні проблеми в її достовірності. Натомість традиційні способи є досить

надійними та завжди можна звернутися до розроблювача інформації за будь-якими уточненнями та роз'ясненнями.

Список використаних джерел

1. Мудра І. Вірусний маркетинг і ЗМІ / І. Мудра, М. Кіца // Теле- та радіожурналістика. - 2017. - Вип. 16. - С. 128-133.;
2. Зибіна К. В. Підвищення ефективності вірусного маркетингу за допомогою візуального контенту / К. В. Зибіна, І. М. Сиволовський // Вісник економіки транспорту і промисловості. - 2018. - № 63. - С. 216-223.

УДК 355.65

Сімчук О.О., курсант 514 навчальної групи факультету логістики Національної академії Національної гвардії України; **Товма Л.Ф.**, доцент кафедри технічного та тилового забезпечення, кандидат технічних наук Національної академії Національної гвардії України

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НГУ ШЛЯХОМ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРЕСИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ХАРЧУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Роль і значення продовольчого забезпечення частин і підрозділів НГУ в сучасних умовах безупинно зростає, а задачі продовольчої служби ускладнюються. Від повного і своєчасного забезпечення Національної гвардії України значною мірою залежить виконання службово-бойових завдань військами, їх бойова і мобілізаційна готовність.

Стрімкий розвиток харчової промисловості України, перехід до індустріальних об'ємів випуску кулінарних виробів відбулися завдяки впровадженню в технологічний процес інноваційних рішень. Науково обґрунтовані процеси зменшують багатостадійність технологічних операцій і негативний вплив технологічних чинників на якість готової продукції. Незважаючи на те, що до останнього часу українська харчова галузь орієнтована на виробництво традиційної продукції, для вищого менеджменту

харчових компаній уже зрозуміло, що майбутнє за продукцією, яка має ознаки інноваційності.

Інновації в харчовій промисловості класифікуються на продуктиві і процесні. Продуктові інновації включають застосування нових напівфабрикатів з метою одержання принципово нових продуктів із застосуванням нових методів організації виробництва. Новітні технології обробки і переробки харчових продуктів суттєво впливають на якісні показники страв.

Індустріалізація харчової промисловості сприяє випуску продукції із найменшими трудовими затратами і найвищими споживчими та якісними показниками.

Застосування новітніх технологій дає змогу виробництва продукції, що має задані органолептичні показники. До такої продукції відносяться напівфабрикати різного ступеню готовності, сушені та заморожені овочі, харчові концентрати. Всі ці продукти потребують тільки термічної обробки або і взагалі тільки розігріву.

Актуальність використання напівфабрикатів у військовому харчуванні полягає у вимогах до технологічного процесу, а саме:

- скорочення часу на технологічні операції;
- скорочення площі виробничих приміщень;
- скорочення трудових ресурсів;
- випуск готової продукції із високими якісними показниками.

Події в кризовому регіоні нашої країни підтверджують гіпотезу про необхідність переходу на прогресивні технології при організації харчування особового складу. На нашу думку доцільно буде використання напівфабрикатів високого ступеню готовності. Це значно скоротить час на приготування, а також безпосередню доставку та прийом їжі військовослужбовцями.

УДК 315.105

Сімчук О.О., магістр факультету логістики Національної академії Національної гвардії України, **Науменко М.О.**, доктор філософії економічного напрямку, доцент, професор кафедрименеджменту та військового господарства Національної академії Національної гвардії України.

МЕТОДИКА ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕКЛАМНИХ САЙТІВ ПІДПРИЄМСТВА ХАРЧУВАННЯ

Сучасне середовище характеризується посиленням ролі інформаційно-комунікаційних засобів як маркетингових інструментів підприємства. Зокрема, для просування продукції підприємств харчування досить часто у якості

маркетингового інструменту використовують рекламні сайти. Як інструмент маркетингу рекламні сайти підприємств харчування надають можливість повідомлення про певну харчову продукцію, рекламну акцію або іншу важливу подію. Сторінки рекламного сайту містять детальну інформацію, яка дозволяє потенційному відвідувачеві стати постійним покупцем продукції підприємства харчування. Доцільність використання рекламного сайту як маркетингового інструменту підприємств харчування визначається за допомогою оцінки його ефективності.

На даний момент часу не існує формалізованої методики оцінки ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємств харчування, що визначає актуальність даного дослідження.

Мета даного дослідження – розробка методики оцінки ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємства харчування.

Науковим результатом є методика оцінки ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємства харчування.

Практичним результатом даного дослідження виступає прототип рекламного сайту підприємства харчування.

Результатом виконання дослідження є отримання науково-практичного результату у вигляді методики оцінки ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємства харчування.

При реалізації поставлених завдань були отримані такі результати: досліджені основні типи сайтів; проаналізовано найбільш популярні технології створення рекламних сайтів; виділені основні критерії оцінки ефективності сайтів; запропоновано оптимізаційну модель оцінки ефективності роботи рекламного сайту.

Науковий результат представлений у вигляді методики оцінки ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємства харчування. Практичним результатом виступає прототип рекламного сайту підприємства харчування. Даний науково-практичний результат дозволяє вирішити прикладну проблему в рекламній діяльності, що полягала в складності здійснення дій щодо подання підприємства харчування в мережі Інтернет, і наукову проблему, яка виявлялася у відсутності методичного забезпечення в процесі підвищення ефективності рекламного сайту як маркетингового інструмента підприємства харчування.

Підсумком розробки стало проведення експертного опитування, що підтверджує гіпотезу про те, що розроблення прототипу рекламного сайту підприємства харчування, створено згідно з методикою підвищення ефективності рекламних сайтів як маркетингового інструмента підприємства харчування задовольняє вимогам сучасного рекламного бізнесу.

Підсекція № 3.1 Технічне забезпечення підрозділів Національної гвардії України	3
Бабенко І.В., Літовченко П.І. РОЗРАХУНОК ПАРАМЕТРІВ ТЕПЛООВОГО РЕЖИМУ МОР ПРИ ШЛІФУВАННІ	3
Байрачна К.О., Дубінін Є.О. УДОСКОНАЛЕННЯ ПІДХОДІВ ДО СЕРТИФІКАЦІЇ ШАРНІРНО-ЗЧЛЕНОВАНИХ КОЛІСНИХ ТРАКТОРІВ	4
Балаклесць М.В., Дюндик С.М. ДО ПИТАННЯ РЕМОТОРИЗАЦІЇ БРОНЬОВАНИХ ТРАНСПОРТНО-БОЙОВИХ МАШИН ТИПУ БТР-60 ПБ	6
Балфінов І.В., Кондратенко О.П. РОЗРОБКА ЗАРЯДНОГО ПРИСТРОЮ ДЛЯ ДЕСУЛЬФАТАЦІЇ АКУМУЛЯТОРНИХ БАТАРЕЙ НОВИХ ТИПІВ	7
Бірюков І.Ю., Сищук С.І. РЕКОМЕНДАЦІЇ ПО РОЗРОБЦІ СОСТАВНИХ БОЄПРИПАСІВ ДО СТРИЛЕЦЬКОЇ ЗБРОЇ	9
Бірюков І.Ю., Брикуля Р.С. ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ПРИЛАДІВ НАЗЕМНОЇ РОЗВІДКИ	10
Бондарев О.С., Новак С.О., Гребеник Л.А. ВИКОРИСТАННЯ НАУКОВИХ ЗНАТЬ І НАВИЧОК З ІНЖЕНЕРНОЇ МЕХАНІКИ У ВІЙСЬКОВІЙ СПРАВІ	11
Босик Д.А., Раківненко В.П. РОЗРАХУНОК НА МІЦНІСТЬ СКРІПЛЕНИХ СТВОЛІВ ГАРМАТ	12
Весслов М.В., Мазін С.П., Семенченко С.В. ПЕРЕСУВНИЙ ПІДЙОМНИК ДЛЯ РЕМОНТУ БРОНЬОВАНИХ КОЛІСНИХ МАШИН ТА ВІЙСЬКОВИХ АВТОМОБІЛІВ	13
Водяницький Р.С., Торяник Д.О. РОЗРАХУНОК КАЛЕНДАРНИХ ТЕРМІНІВ ЗБЕРІГАННЯ БОЄПРИПАСІВ В РІЗНИХ УМОВАХ	14
Вознюк А.В., Семенченко С.В. ПОКРАЩЕННЯ ПУСКУ СИЛОВОЇ УСТАНОВКИ АВТОМОБІЛЯ ЗІЛ 131 З ДИЗЕЛЬНИМ ДВИГУНОМ Д 245.9.	15
Гармаш А.Б., Гордієнко Р.В., Склярів М.В., Лукашенко С.С. ДОСЛІДЖЕННЯ ГАЛЬМОВИХ СИСТЕМ ЛЕГКОВИХ АВТОМОБІЛІВ	16
Гармаш А.Б., Корнєв О.В. ПІДВИЩЕННЯ ПРОПУСКНОЇ СПРОМОЖНОСТІ ВУЛИЦЬ МІСТА	17
Гольонко М.В., Нечипоренко В.М. ВИБІР РАЦІОНАЛЬНОГО ПРОЕКТНОГО РІШЕННЯ ПРИ ПРОЕКТУВАННІ ПРИВОДУ ТЕХНІЧНИХ СИСТЕМ ОВТ	17
Деркач Д.Л., Топчій В.Л. МОДЕРНІЗАЦІЯ СИЛОВОЇ УСТАНОВКИ БРОНЕТРАНСПОРТЕРУ БТР-60ПБ	18

Єсипенко Ю.В., Іванченко О.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ШЛЯХІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В ЧАСТИНАХ І З'ЄДНАННЯХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	19
Забула О.Є., Овчарук С.В. МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ РІДКОЇ МЕТАЛЬНОЇ ВИБУХОВОЇ РЕЧОВИНИ ЗАМІСТЬ ПОРОХОВОГО ЗАРЯДУ У СУЧАСНИХ БОЄПРИПАСАХ	20
Зацерковний О.А., Полтавський Е.М. РОЗРОБКА ТА РОЗРАХУНОК ЕЛЕМЕНТІВ ВАНТАЖНОГО АВТОМОБІЛЯ ДЛЯ ПЕРЕВЕЗЕНЬ СПЕЦІАЛЬНОГО КОНТИНГЕНТУ СУДОВИМИ ВАРТАМИ	21
Зінков Б.В., Музичук В.А. СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВІДНОВЛЕННЯ ЗАХИСНИХ ПОКРИТТІВ СТРІЛЕЦЬКОЇ ЗБРОЇ У ВІЙСЬКОВИХ УМОВАХ	23
Зуєв О.А., Посохов В.В. АНАЛІЗ МОЖЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ ТАНКОДРОМУ З ВОДІННЯ БОЙОВИХ МАШИН В НАВЧАЛЬНИХ ЧАСТИНАХ НГУ	24
Івлєв Є.А., Атаманенко І.О. ШЛЯХИ ЗБІЛЬШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СТРІЛЬБИ ІЗ ГРАНАТОМЕТІВ ЯКІ Є НА ОЗБРОЄННІ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	25
Калько А.Г., Подригало М. А. МЕТОД ОЦІНКИ АЕРОДИНАМІЧНОГО ОПОРУ АВТОМОБІЛІВ В ДОРОЖНІХ УМОВАХ	26
Кириленко І.В., Мокреєв В.І. ОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	27
Коновалов О.С., Кириченко О.М. ТЕПЛОВІ НАСОСИ В СИСТЕМІ ЕНЕРГО ЗБЕРЕЖЕННЯ	28
Костенко О.І., Трубін В.І. СНАЙПЕРСЬКА ЗБРОЯ ТА ЇЇ РОЛЬ У СИЛОВИХ СТРУКТУРАХ	29
Котов Ю.М., Бойков І.В. ВІДНОВЛЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ В МАЙСТЕРНІ ЗА ДОПОМОГОЮ ЗВАРЮВАЛЬНИХ РОБІТ	31
Крюков О.М., Лисак І.В. УРАХУВАННЯ ВПЛИВУ ТЕМПЕРАТУРИ ПРИ ВИМІРЮВАННІ ІМПУЛЬСНОГО ТИСКУ В КАНАЛАХ СТВОЛІВ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ	32
Кушнір Б.М., Дем'янишин В.М. РЕЗУЛЬТАТИ ПРОВЕДЕННЯ ЕКСПЕРЕМЕНТУ ЗАСТОСУВАННЯ ПРОТИБУКСУЮЧОГО ПРИСТРІЮ	33
Кушнір Б.М., Мельніков С.М. МОДЕРНІЗАЦІЯ ПНЕВМАТИЧНОЇ СИСТЕМИ БТР - 4Е НА БАЗІ ДВИГУНА ЗТД-ЗА	36
Лаврінєнко В.О., Зюбан М.І. ВИДИ ТА СПОСОБИ УТИЛІЗАЦІЇ БОЄПРИПАСІВ	37

Магдич Д.Д., Подригало М.А. НОВІ МЕТОД ОЦІНКИ АДЕКВАТНОСТІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ	38
Матросов М.В. СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПРОЦЕСІ ВОГНЕВОЇ ПІДГОТОВКИ КУРСАНТІВ	39
Новик Г.Г., Маренко Г.М. СПОСОБИ ЕВАКУАЦІЇ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ І ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ В УМОВАХ НИЗЬКИХ ТЕМПЕРАТУР	40
Овчаренко Т.В., Табуненко В.О. АНАЛІЗ ПОНЯТТЯ НАДІЙНОСТІ АВТОБРОНЕТАНКОВОЇ ТЕХНІКИ І ЙОГО ОЦІНКА	42
Скраль В.В., Мазін С.П., Семенченко С.В. ДОСЛІДЖЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ВИКОРИСТАННЯ ГІБРИДНИХ ТРАНСМІСІЙ НА БРОНЬОВАНИХ КОЛІСНИХ МАШИНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ І ОБҐРУНТУВАННЯ ЇХ КОНСТРУКТИВНИХ ПАРАМЕТРІВ	43
Слепченко В.В., Сало В.А., ДОСЛІДЖЕННЯ МІЦНОСТІ ОБОЛОНКОВИХ КОНСТРУКЦІЙ ІЗ ОРТОТРОПНОГО МАТЕРІАЛУ	45
Супрун Б.А., Калінін П.М. ДО ПИТАННЯ ОПТИМАЛЬНОГО ПРОЕКТУВАННЯ ПРИВОДНИХ ЗУБЧАСТИХ ПЕРЕДАЧ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ	46
Табак А.О., Страшний І.Л. РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТРУКЦІЇ ПІДВІСКИ ВІЙСЬКОВОГО САНИТАРНОГО АВТОМОБІЛЯ	47
Таранов А.Л., Шаша І.К. МЕТОДОЛОГІЯ ПОБУДОВИ МАТЕМАТИЧНОЇ МОДЕЛІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПАЛЬНИМ АВТОБРОНЕТАНКОВОЇ ТЕХНІКИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ(НА ПРИКЛАДІ АВТОМОБІЛЯ КРАЗ-6322)	48
Тарасенко Т.В., Марков О.В. ОСНОВИ ВЛУЧНОЇ СНАЙПЕРСЬКОЇ СТРІЛЬБИ	51
Тігаренко О.В., Ващень С.О. ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕПЛОВИХ ПРОЦЕСІВ	52
Тодосов А.В., Марценяк О.П. АВТОМОБІЛЬ НА СТИСЛОМУ ПОВІТРІ	53
Федоряко А.С., Полянський О.С. ОСОБЛИВОСТІ СЕРТИФІКАЦІЇ КОЛІСНИХ МАШИН ВИРОБНИЦТВА ХТЗ	54
Хромов Є.В., Самсонов Ю.В. ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ І МЕТОДИК У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ВОГНЕВІЙ ПІДГОТОВЦІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ НГУ	56
Цибаков С.М. СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	58
Черніченко Ю.М., Калмиков І.І. АНАЛІЗ ПІДРИВУ ДВОХ МІН В КАНАЛІ СТВОЛА 120-мм МІНОМЕТІВ	59

Чужикова В.В., Подригало М. А. МЕТОДИ ОЦІНКИ МОМЕНТІВ РАДІУСІВ ІНЕРЦІЇ АВТОМОБІЛЯ	60
Чуча Є.В., Склярів М.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ УМОВ ПЕРЕВЕЗЕНЬ СПЕЦІАЛЬНИМИ ВАНТАЖОПАСАЖИРСЬКИМИ АВТОМОБІЛЯМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	61
Підсекція №3.2 Тилове забезпечення підрозділів Національної гвардії України	63
Адамов Ю. В, Альбощій О.В. РОЗРОБКА РЕКОМЕНДАЦІЙ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПОЖЕЖНОЇ БЕЗПЕКИ ОБ'ЄКТІВ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	63
Алькама Т.І., Герасименко В.Н. КОНТРОЛІНГ В СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЇ	65
Алькама Т.І., Фісун К.А. ЛОГІСТИЧНА СКЛАДОВА В ПОЛІТИЦІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ	66
Артамонов А.В., Гончаренко Н.Г. НОРМУВАННЯ ЗАПАСІВ – ЯК ЗАСІБ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ	68
Асанов Д.С., Рікунов О.М. СУЧАСНІ ЗРАЗКИ ЗБРОЇ ДЛЯ НГУ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ	69
Ахтарєєва О.І., Гончаренко Н.Г. РОЛЬ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА	70
Безлюдний В.В., Товма Л.Ф. ТЕХНОЛОГІЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ	72
Беспалько А.В., Лещина Ю.В. РОЛЬ І МІСЦЕ ІМІДЖУ КЕРІВНИКА В ЕФЕКТИВНОМУ УПРАВЛІННІ СУЧАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ	73
Беспалько А.В., Шаповал О.А. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ОРГАНІЗАЦІЇ	77
Бєднов І.Я. ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ОЦІНКИ ОБСТАНОВКИ НАЧАЛЬНИКОМ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СЛУЖБИ ПРИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ ПО НЕДОПУЩЕННЮ МАСОВОГО ПЕРЕХОДУ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ	78
Біленький В. Ю., Лещина Ю.В. СУТНІСТЬ КРИПТОВАЛЮТ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇХ РОЗВИТКУ	80
Біленький В.Ю., Шаповал О.А. ОРГАНІЗАЦІЯ НАБОРУ ТА ВІДБОРУ КАДРІВ ОРГАНІЗАЦІЇ	83
Богдасарян Д.В., Сахно І.В. АНТИМОНОПОЛЬНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ	85

Боровенський Д.О.,	Науменко М.О.	ТЕХНОЛОГІЯ ТРАНСПОРТНОЇ ЛОГІСТИКИ	87
Боровенський Д.О.		РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО РОБОТИ НАЧАЛЬНИКА РЕЧОВОЇ СЛУЖБИ БРИГАДИ ОПЕРАТИВНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ З ОРГАНІЗАЦІЇ РЕЧОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЙ ПО НЕДОПУЩЕННЮ ПЕРЕХОДУ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ З ТЕРИТОРІЇ СУМІЖНИХ ДЕРЖАВ	89
Веселов М.В.,	Рікунов О.М.	ДО ПИТАННЯ РІВНЯ БРОНЬОВАНОГО ЗАХИСТУ БРОНТЕХНІКИ НГУ	90
Власенко В.Р.,	Альбощій О.В.	ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ НАВЧАЛЬНИХ ТРЕНАЖЕРІВ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ МОЛОДШИХ ФАХІВЦІВ СЛУЖБ ТИЛУ	92
Ворожбян Д.О.,	Сахно І.В.	ІНФЛЯЦІЯ: СУТНІСТЬ, ПРИЧИНИ, ВИДИ, НАСЛІДКИ	93
Діденкул С.Ю.	Нестеренко Р.В.	ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЧАСТИН ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ МАЙСТЕРНЯМИ ПО РЕМОНТУ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ СЛУЖБ ТИЛУ	95
Добринський В.С.,	Науменко М.О.	РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ У СУЧАСНИХ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРОЦЕСАХ В УКРАЇНІ	97
Довгань В.А.,	Рікунов О.М.	СУЧАСНІ ЗРАЗКИ БРОНТЕХНІКИ НГУ	99
Замковий Я.В.,	Черкашина М.В.	ФОРМУВАННЯ ЛІДЕРСЬКОЇ ПОЗИЦІЇ ВИПУСКНИКА ВИШУ	100
Іванов І.О.,	Гафуров О.В.	ОРГАНІЗАЦІЯ РЕМОНТУ РЕЧОВОГО МАЙНА	101
Іванов І.О.,	Науменко М.О.	ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ВНУТРІШНЬОГО КОНТРОЛЮ ВІЙСЬКОВИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	103
Карпенко М.Ю.,	Крамаренко К.М.	СУТНІСТЬ І ОСОБЛИВОСТІ ВОЄННО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ	105
Карпенко М.Ю.,	Каплун С.О.	АВТОМАТИЗАЦІЯ ПЛАНУВАННЯ ТА ОБЛІКУ РЕМОНТУ РЕЧОВОГО МАЙНА У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	107
Коваль В.В.,	Сахненко О.І.	УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ЯК ОСНОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА	108
Котенок С.Б.,	Чухлата Ж.Г.	ЕФЕКТИВНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ВИКОРИСТАННЯ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ	110
Кравченко М.І.,	Альбощій О.В.	ЗАСТОСУВАННЯ ПРОГНОЗУВАННЯ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ	

ПЛАНОВОЇ РОБОТИ СЛУЖБ ТИЛУ	114
Криворотенко М.О., Каплун С.О. АВТОМАТИЗАЦІЯ ОБЛІКУ РЕЧОВОГО МАЙНА ЩО ВИДАЄТЬСЯ В ОСОБИСТЕ КОРИСТУВАННЯ ОФЦЕРАМ, ПРАПОРЩИКАМ ТА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ЗА КОНТРАКТНОМ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	115
Криворотенко М.О., Науменко М.О. ТЕХНОЛОГІЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ПІДТРИМКИ В ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСАХ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	116
Кузимук В.В., Альбощій О.В. ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯК ЧИННИКА НАРОЩУВАННЯ СПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ	119
Лейко В.С., Альбощій О.В. ОБҐРУНТУВАННЯ НАПРЯМКІВ ПОКРАЩЕННЯ СТАНУ ВІЙСЬКОВОГО ГОСПОДАРСТВА ЧАСТИНИ НГУ	120
Лисай Д. І., Лещина Ю.В. УКРАЇНСЬКІ БІЗНЕС-ІНКУБАТОРИ: ТЕНДЕНЦІЇ, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ	122
Лісін О.С. ДОСЛІДЖЕННЯ РИЗИКІВ МАТЕРІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН НГУ	125
Лядик В.З., Товма Л.Ф. ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	126
Малик О.В., Нестеренко Р.В. ВПРОВАДЖЕННЯ МОДЕРНІЗАЦІЙ ДЛЯ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ СЛУЖБ ТИЛУ	128
Медведєв В.Р., Сахненко О.І. РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ НА ШЛЯХУ СТАНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ	130
Мичко П.П., Крамаренко К.М. СИСТЕМА ЕЛЕКТРОННИХ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ: СВІТОВИЙ ДОСВІД ТА ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ В УКРАЇНІ	132
Мичко П.П., Науменко М.О. СПЕЦИФІКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	134
Молчанов Р.В., Сахно І.В. ФОРМИ ГРОШЕЙ ТА ЇХ ЕВОЛЮЦІЯ	136
Муратова О.С., Герасименко В.М. ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ	138
Опімах А.П., Гончаренко Н.Г. РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УПРАВЛІННІ ЛАНЦЮГАМИ ПОСТАВОК	139
Орлова К.О., Фісун К.А. ЗАГАЛЬНІ МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРИНЦИПИ ЛОГІСТИКИ	141

Пефті І.В., Товма Л.Ф. МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ КОНТРОЛЮ ЯКОСТІ ПРОДОВОЛЬЧОЇ СИРОВИНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НГУ	143
Пітель С.С., Каплун С.О. АНАЛІЗ ЕКОНОМІЧНОГО ЕФЕКТУ ВІД ВИКОРИСТАННЯ БАННО-ПРАЛЬНИХ КОМБІНАТІВ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН	144
Пітель С.С., Науменко М.О. ОРГАНІЗАЦІЯ РЕКЛАМНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОХОРОННОГО ПІДПРИЄМСТВА	146
Попредкін Є.В. РЕКОМЕНДАЦІЇ ПО УДОСКОНАЛЕННЮ СКЛАДСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ТА ОПТИМІЗАЦІЯ ЗБЕРІГАННЯ РЕЧОВОГО МАЙНА У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ	147
Романюк А.Л., Товма Л.Ф. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ	148
Семеняк Т.М., Гафуров О.В. УДОСКОНАЛЕННЯ ШЛЯХІВ ЗБЕРІГАННЯ РЕЧОВОГО МАЙНА	149
Сиса А.Ю., Чухлата Ж.Г. ОЦІНКА ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК РЕЗУЛЬТАТ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ	151
Сиса А.Ю., Гончаренко Н.Г. РОЛЬ ВІРУСНОГО МАРКЕТИНГУ В УПРАВЛІННІ СИСТЕМОЮ РОЗПОСЮДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ	153
Сімчук О.О., Товма Л.Ф. УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НГУ ШЛЯХОМ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРЕСИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ХАРЧУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ НГУ	155
Сімчук О.О., Науменко М.О. МЕТОДИКА ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РЕКЛАМНИХ САЙТІВ ПІДПРИЄМСТВА ХАРЧУВАННЯ	156

ДЛЯ ПОДАТОК

ДЛЯ ПОДАТОК

ДЛЯ ПОДАТОК

**ПІДСУМКОВА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
КУРСАНТІВ, СЛУХАЧІВ І СТУДЕНТІВ**

Секція 3

**“Актуальні проблеми морально-психологічного та лінгвістичного
забезпечення службово-бойової діяльності підрозділів Національної гвардії
України”**

Збірник тез доповідей

Відповідальний за випуск: *І.Є. Морозов*

Комп'ютерне складання і верстання: *С.О. Воробйов;*
О.В. Ніконенко;

Формат 60x84¹/₁₆. Ум. друк. арк. 5,25.
Тираж 50 прим. Зам. № 239

Видавець і виготовлювач Національної академії Національної гвардії України
майдан Захисників України, 3, м. Харків-1, 61001.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 4794 від 24.11.2014 р.